

KNJIGA 31
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=31>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 601/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

03-09-2015 20:13#601

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ PROŠLOSTI U BUDUĆNOST - VEZE PROF. IVANA PRCELE I GENERALA DRINJANINA

SVATOVI PROF. IVANA PRCELE, PROČELNIKA BLEIB. ODBORA

OBRANA br. 9-10, siječanj veljača 1964., st.5

Uredništvo "Drine" i "Obrane" posebno čestita mladom paru vjenčanje, želeći im obilje Božjeg blagoslova i dug život.

Dao Bog, da naš vrijedni suradnik, dobri Ivo, u bračnoj sreći nađe novi izvor snage za nastaviti rodoljubni rad!

Živjeli!

(Kada bi se nekom pukom srećom mogle sastaviti sve knjige, sve novine, sve napisano i sve izgovoreno u hrvatskoj iseljenoj i političkoj emigraciji u jedno sabrano djelo na pregled svim Hrvatima od 1945. pa sve do ponovne obnove hrvatske države u obliku **REPUBLIKE HRVATSKE** 1991. godine, tek tada bi se moglo vidjeti da su iseljeni Hrvati vršili svoju domoljubnu i rodoljubnu hrvatsko/nacionalnu dužnost, i tim na sebe uzeli obvezu, dužnost i teret da govore u ime hrvatskog naroda u stranim zemljama i među strancima, jer to nije bilo dozvoljeno hrvatskom narodu koji je bio porobljen i zarobljen u Jugoslaviji. U tu svrhu iznosim ovaj opis vjenčanja prof. Ivana Prcele sa strankinjom Španjolkom kao jedan dio hrvatske emigrantske političke povijesti. Iako je to bilo, bit će 26 prosinca 52 godine, davno u prošlosti, prof. Ivan Prcela je zaslužio da ga se ne zaboravi i da ga se današnji hrvatski naraštaj sjeti kao jednog vrlo vrijedno hrvatskog istaknutog političkog radnika u hrvatskoj emigraciji. Ivan Prcela je rođen u selu Košute kod Trilja 9 ožujka 1922. godine, živ je i zdrav, živi u Clevelandu. Mile Boban, Otporaš.)

Na Stjepanovo, 26 prosinca 1963. godine, imali smo u Španjolskoj veliko hrvatsko slavlje, koje nitko prisutnih dugo vremena neće zaboraviti. Toga se dana u Valenciji oženio poznati hrvatski intelektualac i borac prof. Ivan Prcela s gospođicom Maria Consuelo Mir Cogollos ili, kako je zovemo prema ovdašnjem običaju u prijateljskom krugu, našom dražesnom Chelo. Mnogi su

prijatelji, suradnici i poštivatelji prof. Prcele stigli na to značajno hrvatsko veselje, da i tim činom dokažu svoju perverziju tom značajnom mužu, koji je proveo desetak godina svog najljepšeg muževnog doba u intezivnom i požrtvovanom radu u sakupljanju materijala o Bleiburškim žrtvama. (Za podsjetiti je da su prof. Ivan Prcela i njegov tim u tom pothvatu tiskali tvrdo uvezanu knjigu na engleskom jeziku od 557 "**OPERATION SLAUGHTERHOUSE**", koju je 1970. godine tiskala izdavačka kuća Dorrance & Compay, Philadelphia. Mo.Otporaš.) Ovaj je inače osobni čin dio mogućnosti mnogobrojnim prijateljima i štovateljima prof. Prcela, da osobnim prisutnošću, radiogramima, brzojavima i pismima budu uz njega u ovom tako odsudnom događaju u životu jedno čovjeka.

S druge strane mnogobrojni španjolski prijatelji prof. Prcele dokazali su prvrženost tom velikom katoličkom mužu i Hrvatima, koji je u relativno kratkim boravkom u Španjolskoj osvojio sve one, s kojima je došao u dodir. Svi su ti plemeniti Španjolci znali ocijeniti vrline borbenog katoličkog intelektualca Prcele s čvrstinom karaktera i argumenata u obrani ideala, što plemeniti Španjolci i te kako cijene.

Svatovi prof. Prcele bili su značajni ne samo za osobni život njegov i njegove supruge, nego i za hrvatsko-španjolsko prijateljstvo, koje je u ovom činu našlo svoje najbolje predstavnike. Mnogi su španjolski privrednici i javni radnici upoznali markantni tip borbenog hrvatskog rodoljuba, koji je, osim svih drugih vrlina, za dva mjeseca naučio španjolski jezik, što je svakako do sada rekord među mnogobrojnim Hrvatima, koji su u ovoj zemlji živjeli.

Hrvatski rodoljub Prcela znao je obraniti i postaviti na svoje mjesto i mnoge stvari svoje nove domovine, t.j. Amerike, gdje je - kao i u svim državama na svijetu - ima dobra i zla. Prof. Prcela je u čitavo vrijeme svojih boravaka u Španjolskoj osvojio srca ne samo za Hrvatsku, nego i za onu Ameriku, koja vjeruje u Boga i Pravdu i koja ne samo da nije postala komunistička i materijalistička, nego misli i osjeća s Hrvatima i Španjalcima u pravednim aspiracijama u ovim kritičnim danima za čitavi ljudski rod. Tako je prof. Prcela dobio i kategoriju antikomunističkog univerzalnog borca i predvodnika, što rado ističemo već i radi toga, jer je i komunizam univerzalno zlo, kojemu se treba oduprijeti koncentracijom svih snaga hrvatskog, američkog, španjolskog i svih naroda na svijetu. Mi se Hrvati, prijatelji i suradnici prof. Prcele, ponosimo njegovim držanjem i kategorijom, koju je stekao u ovoj zemlji.

Ovo hrvatsko-španjolsko svadbeno slavlje ima još jednu veoma simpatičnu hrvatsku notu. Prof. Prcela je sin borbenog i tvrdog sinja, odgajan od franjevac, te je i sam bio pošao s mnogim drugovima iz mladosti stopama sv. Franje. Međutim, srbokomunistički partizani rastjerali su sjemenište, na očigled sjemeništara poubijali sve profesora, a njih kundecima odtjerali u svoje vojarnje, gdje su neke poubijali, a neke silo obukli u svoje partizanske odore. Svi su oni do jednoga od tamo pobjegli, neki i uz cijenu svojih života. Prcela je nakon strahovitih muka i iskušenja pobjegao u Italiju, te i pokušao nastaviti franjevačke nauke. Na tom trnovitom putu pratile su ga sjene razmrskanih lubanja njegovih profesora i zlostavljenih drugoga sjemeništara, pa je kao i mnogi drug napustio škole i posvetio se pod dojmom tih događaja ispitivanju srbokomunističkih zločina nad hrvatskim narodom. Ti putovi su ga i odveli do stvaranja Blejburškog Odbora i činjenici, da je svoje najljepše doba posvetio sakupljanju golemog materijala o svih sedam faza Bleiburške Tragedije, kako smo to vidjeli u čitavom hrvatskom tisku.

Ali prof. Prcela ostao je u duši ono, što je bio i uvijek se je kretao u krugovima franjevaca i u najtješnjim vezama sa svojim preživjelim profesorima i drugovima. Usprkos svega, ipak je obitelj Prcele išla trnovitim stazama i jedan njegov brat nedavno je kao franjevac zaređen za svećenika, (Fra. Bone Prcela, bio na župi u Vankuveru, Kanada i u San Jose, Kalifornija, mo.) dok mu je jedna sestra kod časnih sestara franjevki, a on i drugi mu brat u slobodnom svijetu kao dobri franjevački đaci rade za Boga i Hrvatsku.

Sudbina je htjela, da i supruga takvog franjevačkog trećoredca bude isto iz obitelji, koja je puna franjevačkih tradicija, te je i sama supruga, naša nova Hrvatica, uzorna Chelo, isto franjevačka trećo-redka. Da bude franjevačko slavlje potpuno, mladi par franjevačkih trećoredaca vjenčao je fra. Filiberto Mir O.F.M., dakle isto franjevac - svećenik, mladenkin brat.

Kako bi i mogla biti jedna hrvatsko-španjolska svadba i svečanost bez, tako rekuć, legendarne osobe, koja je u dugom nizu godina nakon drugog svjetskog rata u Španjolskoj bila svugdje, gdje je Hrvata bilo. Neće biti teško pogoditi, da se radio o našem dobrom Padre Oltri, kustodiju valencijske franjevačke provincije. Padre Miguel Oltra je održao mladencima nakon ženidbe prigodnu propovijed, gdje im je rekao, među **minim**, da zajedničkim snagama nastave boriti se za zajednički ideal. Time je to hrvatsko-španjolsko i franjevačko slavlje dobilo zaista i dostojnu krunu.

Rekli smo, da je naša nova Hrvatica Chelo franjevačka trećo-retka, a nije potrebno isticati njezine kršćanske kreposti, koje danas rese španjolsku ženu možda najsavršeniju na cijelom svijetu. Svi mi smo, koji smo pratili razvitak događaja, bili sretni, da je naš dragi Ivan našao dostojnu suprugu. Prst Božji osjetio se je i u ovoj zgodi, jer je Ivan upoznao svoju suprugu u franjevačkoj crkvi u Valenciji za vrijeme sv. Mise. Nekoliko dana uzastopice išli su na sv. Misu i najprije slučajno, a kasnije manje slučajno sastajali se kod iste Mise i na dnevnoj svetoj Pričesti. Tako je i Božji blagoslov pratio tog idealnog čovjeka i ova idealnu ženu i mi smo svi bili čvrsto uvjereni, da njihov put vodi do oltara, kao što i treba biti u svakoj kršćanskoj ljubavi.

Usprkos mnogobrojnih poteškoća radi udaljenosti i raznih formalnosti, u čisto američkom rekordnom vremenu, zaručnici su najprije dali jedno drugome riječ, a onda se zaručili i, eto, nakon samo par mjeseci oženili se, te dok pišemo ove retke, nalaze se na bračnom putovanju.

Jedan od španjolskih prijatelja prof. Prcela, inače svećenik i prof. teologije, donio je prof. Prceli iz Rima poseban blagoslov sv. Oca pape Pavla VI., a preko dvadeset prisutnih franjevaca donijeli su poruke, pozdrave, čestitke i darove s raznih strana. Što još možemo reći, osim da mladencima čestitamo i zaželimo im mnogo sreće i Božjeg blagoslova, te da budu, kao i do sada, elitni predstavnici one bezbrojne legije borbenih katolika, koji dosljedno nauki Kristove Crkve žive i rade za Hrvatsku, za Španjolsku, za Ameriku i za čitavi svijet.

Mi pripadnici Otpora posebno osjećamo u ovim časovima hvalu i blagoslov Božji nad sretnim bračnim parom, jer će prof. Prcela ne samo nastaviti dosadašnjim radom, nego će taj rad i pojačati i u svom radu biti pomagan od svoje plemenite i dobre Španjolke, koja razumije našeg dobrog Ivana i voljna je s njime dijeliti dobro i zlo, kao i svi drugi Hrvati u emigraciji.

Zahvaljujemo se mnogobrojnim pripadnicima Otpora, koji su poslali brzojave i dobre želje.

Živjeli naš mladenci!

Puk. Domagoj. (Prepisao iz **OBRANE** Mile Boban, Otporaš.)

(Iako je ovaj opis potpisao puk. Domagoj, po stilu, po izrazu i po rječniku ovaj opis je pisao, po mojem skromnom mišljenju, vjenčani kum prof. Ivana Prcela, a taj je glavom i petom general Drinjanin. To nam još uvijek može pojasniti prof. Prcela koji je još živ i za sigurno zna tko je ovaj opis pisao. Mile Boban, Otporaš.)

04-09-2015 05:23#602

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JAVIO SE PROF. IVAN PRCELA I OBJASNIO TKO JE [PUK. DOMAGOJ](#)

Dragi Mile,

Eto, Ti me podsjećaš da sam blizu 52. obljetnice mojega vjenčanja i generalova kumovanja na tome nezaboravnom vjenčanju. Od srca Ti hvala! Da, Ti si na pravome putu, misleći da je [Pukovnik Domagoj](#) nitko drugi nego glavom general-vitez Vjekoslav Maks Luburić! Za medeni mjesec odsjeo sam u Madridu u Hotelu Nacional, gdje je i moj kum odsjedao svaki put kad bi posjetio Madrid. U taj hotel, i to za vrijeme mojega medenog mjeseca, on mi je na poklon donio svježe tiskanu knjigu **LA TRAGEDIA DE BLEIBURG** u izdanju "Studia Croatica" dolje u Buenos Airesu, koju su oni POGREŠNO nazvali "majkom svih knjiga o Bleiburskoj Tragediji." To je bilo jedino "priznanje" Prof. Krunoslavu Draganoviću i Prof. Ivanu Prceli za dokumente koje sam im ja iz priprema **OPERATION SLAUGHTERHOUSE**, na Maksovu preporuku dolje u Buenos Aires poslao. Kad sam ja o tome javno progovorio i u našim publikacijama na čistac iznio, Zvonimir Despot je to nazvao - emigrantskim prepucavanjem."

J. Ivan Prcela

Preživjeli iz Hrvatskog holokausta

04-09-2015 14:23#603

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEKOLIKO OSOBNIH USPOMENA NA STJEPANA RADIĆA, DR. VLADKA MAČEKA I DRA. JURU KRNJEVIĆA

" Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " kaže Jure Francetić dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke, piše Marko Marković u knjizi JURE I BOBAN, Povijest Crne Legije, Zagreb-Tomislavgrad, travanj 2003.

Piše: general DRINJANIN, (povodom smrti V. Mačeka)

" OBRANA " br. 15-16-17, srpanj,kolovoz, rujan 1964 godine.

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA.

Nekoliko osobnih uspomena na Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka i Dra. Juru Krnjevića.

Radić i Maček su mrtvi. Dr. Juraj Krnjević je živ. Prema tome ovi redci nisu neki nekrolog. Nisam bio ni njihov prijatelj, ni politički sljedbenik, a nisam ni profesionalni novinar, pa da po kronološkoj

dužnosti pišem nekrologe. Htio sam zapravo prigodom smrti Dra. Vladka Mačeka, Predsjednika Hrvatske Seljačke Stranke napisati nekoliko riječi. Zatim sam povezoao neke male uspomene i jedini osobni kontakt sa pokojnim Stjepanom Radićem i tako došao i do nasljednika Radićeva i Mačekova, dra. Juraja Krnjevića. Tako sam odlučio napisati neke male uspomene na svu trojicu, jer su sva trojica jedne politike i predstavljaju jednu nit hrvatskog političkog života. Ta nit se proteže i u budućnost. I meni kao hrvatskom generalu nije svejedno šta će se napisati, reći ili misliti o ovoj trojici ljudi u krugu malih i mladih hrvatskih ljudi, budući boraca za hrvatsku državnost i slobodu. Nije mi niti svejedno šta će, recimo, Dr. Juraj Krnjević, kao hrvatski političar i predsjednik jedne državotvorne stranke, kao sadanji HSS., reći o jednom hrvatskom generalu, koji je za vrijeme rata imao nezahvalnu dužnost, da je morao uhititi i kroz četiri godine rata čuvati Dra. Vladka Mačeka. Stalo mi je i do toga što će misliti mladi hrvatski vojnici o jednom generalu, koji je bio tamničarom Dru. Vladku Mačeku.

Više je hrvatskih, srpskih, komunističkih a i stranih novina pisalo o činjenici, da je Dr. Vladko Maček bio zatočen u Jasenovcu, a narodni zastupnik HSS-a Dr. Ivan Pernar u jednom članku insinuira čak i to, da je Maček umro od posljedica svog zatočenja. Svakako će se meni nastojati prositi uloga tamničara, koji je zatvorio, zatočio i bdio nad životom čovjeka, kojega je nekada hrvatski narod smatrao svojim vođom i kojega još uvijek mnogi i mrtva slijede, njega, njegove ideje, njegovu stranku i njegova nasljednika, slično kao što se je događalo sa idejama, osobom i organizacijom Dra. Ante Pavelića, Poglavnika Ustaškog Pokreta.

Naprma ulozi tamničara, koja je djelomično istinita, stoji i druga strana a to je, da sam u četiri navrata spasio Dra. Vladka Mačeka od gorega zla, a to je, da ga na jedan ili drugi način otmu ljudi Njemačkog Abwehra (obavještajna služba njemačkog Wermachta), da ga ubiju neodgovorne ustaše na svoj račun, da ga otmu partizani i odvedu u šumu (kao što su Tina Ujevića, moja opaska), gdje bi ga kako se reklo "vodali po šumi kao medvjeda na lancu" i da ga otme jedna grupa problematičnih pristaša, koji su gajili nadu, da bi pomoću zapadnih saveznika i domobranstava preuzeli vlast u ime Dra. Mačeka.

Stoji, djelomično činjenica, da sam prema nalogu starijih uhitio Dra. Vladka Mačeka, i kako je on sam kao čovjek duhovit i vesele ćudi rekao, nosao kao mačka mačića s jednog mjesta na drugo, ne zato da ga mučimo i ubijemo, nego zato, da ga spasimo od gorega zla: da padne u ruke Nijemaca, četnika, partizana ili neodgovornih elemenata. Na kraju on je sam tražio pojačanje svoje straže, jer mu je ona bila najjača garancija i jer je zaista bio uvjeren, da mu ustaška Hrvatska ne će oduzeti život. Od onoga časa kada sam ga morao uhititi do onoga časa, kada se je sa Poglavnikom prijateljski šalio na Tuškancu i pitao Poglavnika: "zakaj si me zaprl", prošlo je mnogo toga, što bi Dr. Pernar morao znati, a da bi danas, nakon smrti Dra. Mačeka samo tako olako rekao, da je isti u dubokoj starosti umro od posljedica svoga tamnovanja u Jasenovcu. Istina je drugačija, i istu ćemo iznijeti. Tu je obitelj dra. Mačeka, kao i mnogobrojni preživjeli svjedoci događaja, koji će mnogo toga moći potvrditi.

Rekli smo da ćemo reći istinu. To ne znači da ćemo pisati "lijepo" ili "ružno", nego da ćemo reći istinu. Naravno uvijek imajući u vidu, da hrvatske borce interesira ono bitno, što je vrijedno zabilježiti za hrvatsku povijest, dočim male, ljudske stvari i stvarčice, treba velikodušno zaboraviti. Nije to prema onoj, da o mrtvima treba pisati (iako na to mislimo) dobro ili ništa, nego se radi o tome da se kaže istina, gola, metafizička istina, a da se nikoga ne uvrijedi, njega, niti njegove ideje. Zapravo povijest jednog političkog čovjeka se može pisati tek nak njegove smrti. Ono za života je sve politika. Nakon smrti ostaje na jednoj strani hrpa kostiju, kojima se ne smije osvećivati, a sa druge strane ostaje duh i djela, a o ovima ne možemo suditi mi, koji smo bili politički protivnici osobe, ideja i organizacije Dra. Vladka Mačeka. Sud će donositi narod, povijest i u zadnjoj istanci Bog.

Ja nisam bio kao dijete pristaša Radića, kao hrvatski revolucionarac i ustaški borac nisam bio pristaša Mačeka i danas kao hrv. general nisam pristaša one stranke, kojoj stoji na čelu Dr. Juraj Krnjević. Prema tome ne mogu niti očekivati od te stranke i njenih ljudi niti neke svjedodžbe rodoljublja, niti tražim hladovinu pod debelim stablom političkog oportunitizma. Nisu mi takove svjedodžbe dali ni stranka ni ljudi, koje sam kroz djetinstvo, mladenačko i zrelo muževno doba slijedio, pa zašto bi to očekivao od onih, koje sam politički pobijao i kao predstavnik vlasti progonio.

Posljednje uređivanje od Bobani : 04-09-2015 at 14:31

04-09-2015 18:55#604

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BUENOS AIRES - PUPAK - HRVATSKE POLITIČKE EMIGRACIJA

(Donosim ovo pismo kojeg je general Drinjanin pisao nekim svojim suradnicima; tu, baš u Buenos Aires, gdje je bila skoro sva hrvatska poslijeratna politička i intelektualna elita. Tu su se planovi stvarali i krojili, bilo za dobro bilo za loše hrvatske političke emigracije. Stavio sam namjerno riječ "PUPAK" kao jednu vrst: središta, pažnje, centra, iz kojega su se širile spletke i intrige protiv nekih osoba, društava, organizacija, novina i časopisa. Ovo pismo spominje neke osobe, koje, rekao bih sada, ni jedna više nije živa, da bi se mogla provjeriti vjerodostojnost sadržaja ovog pisma. Ali, po opisima dosada iznesenih pisama, moglo se je primijetiti da je general često spominjao Buenos Aires kao jedno gnijezdo **KRUŽOKA**, **VODSTVA** i sl. Još je na životu profesor Kazimir Katalinić. Iako je u staračkim godinama, on bi za sigurno mogao neke stvari iz ovog pisma pojasniti, jer je baš u ta vremena tu živio, u Buenos Airesu. Profesor Ivan Prcela, devedesetgodišnjak, je još živ, ali živi u Clevelandu, pa ne znam koliko bi nam on mogao pojasniti neka imena iz ovog pisma. S moje strane, iako nikada nisam živio u Argentini, nastojati ću pojasniti ono što iz iskustva znam. Dakle, sve ostaje povjesničarima da povijesno istražuju. Ovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na stranicama 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156 i 157. Mo. Mile Boban, Otporaš)

genera DRINJANIN

Madrid, 8.XI.1962.

NEKOLICINI BRAĆE U ARGENTINI.

Neki su mi od Vas pisali i pitali me, da li je istina ono što Pero (**Pero Tutavac izdavač i urednik novine čisto na ikavici "NAPREDAK", mo**) piše u "Napretku", jer kako nije donio istinu u pogledu Markovića, (**Josip Marković je bio jedno vrijeme glavni urednik novine "HRVATSKA", glavno glasilo HOP-a, mo**) da mu nije za vjerovati. Drugi imaju pravo od mene tražiti, da im dam objašnjenje, jer smo suradnici, ili jer smo pokušali to biti, a nekima od Vas pišem radi poštovanja, koje osjećam za vas i jer vjerujem, da možete nešto učiniti za Hrvatsku.

Toplo Vas molim, jednog po jednog, da me opravdate, ako možete, što ne pišem svakom za sebe. Ja bih mogao svakom napisati par riječi, i jednome sve, ali svima sve, nije mi moguće. Osim mog zanimanja (šef sam dugo godina trgovačkog poduzeća) koje mi oduzima mnogo sati na dan, moram od sna krasti vrijeme za odgoj moje djece /4/ i pomažem mlađima oko "Drine". I onda, tek,

moja korespondencija. I sastanci. I putovanja. I članci, itd. Samo zahvaljujući, da sam perfektnog zdravlja i stare izdržljivosti mogu i ovako izdržati. Time mislim, da sam oprostjen od prigovora, da usput tako dragih i vrijednih osoba pišem skupa, u okružnom pismu. Molim Vas, da shvatite, uza sve, i ovo pismo osobnim pismom. Jedino što želim svima isto reći. To je i poštenije, osim praktične strane, jer ovo pismo šaljem osobama najrazličitijih gledišta. Da, bilo bi i lakiše, ugodnije, pisati svakome za se i točno ono, što želi čuti, a ako već ne mogu napisati ono, što želi čuti, mogao bih sa malo dijalektičke reći ono, što ja želim, ali na način, da je lakiše probaviti svakom za se. Nu to bi bilo ponizujuće, i mnogi bi od Vas rekao: "Maksova posla" i optužio bi me, da sam, nakon svih mana, koje mi je Bog dao, još i neiskren.

Nakon toga uvoda, da počnemo sa najinteresantnijim. Sa vijestima u "Napretku". U prvom redu Pero je donio ono, što mu je poslala naša izvještajna služba, odnosno naša agencija, koja je u stvaranju. Prema tome je istinita. To ovo i ovim pute potvrđujem. I ne samo to, nego je Pero donio istinu i u pogledu Markovića, koji je i meni iste ideje napisao, sam, osobno i vlastoručno, i poslao sa svoje adrese na moju privatnu adresu. I voljan sam ustati u obranu Pere kao nekada u obranu Rovera. Dosta je toga, da se daju izjave, tiskaju letci, razišli u na adresare društava, prijatelja, a onda rekne: nije istina, pa da se vlasni ne dosjete, onda još mogu nadodati "tu osobu uopće ne poznam". Ili: to je djelo neprijatelja, agenta, itd. itd. I da pošteno mislim, šaljem jednu kopiju ovog pisma i bratu Josi, (**Josip Marković, mo**) a i Peri, ovlašćujući obojicu upotrijebiti ovo pismo, koje potpisujem i potvrđujem pečatom Otpora radi veće vjerodostojnosti.

Moramo poći drugim putevima.

Traži se od mene od strane 8 prijatelja da rekнем, da li se radi o "mojim ljudima" savezno sa letkom, koji se širi po svijetu sa potpisom "grupa časnika HOS-a".

Tu moram reći tri kategoričke tvrdnje:

1. Nisu "moji" ljudi, odašiljače ne poznam, ne znam im adresu, i nitko od tih nije meni dao na znanje, da bi bio "moj".

2. nemam "svojih ljudi". Oni koji mi prilaze s tim, da ili "moji ili ničiji" evo moje poruke: nisu mi potrebni. Ili je netko kao hrvatski vojnik voljan svrstati se dobrovoljno u borbenu liniju i dobrovoljno prihvatiti stegu i dati si zapovijedati i tada bezuvjetno služiti, ili taj nije Hrvatskoj od koristi. Nemam i ne trebam "mojih ljudi". Tko veli da je "Maksovac" taj ili je već orunuo, pa nema hrabrosti tražiti novi PUT; KOJI JE DUG; TRNOVIT I TEŽAK, pun suza, krvi i znoja, kako je nekada rekao Churchill Englezima, - ili je takav vojnik ignorant, nedozreo ili zavarano.

3. Ja sam načelno protiv takve vrsti rada i varakanja, ko bojagi, grupe časnika, a onda se ne zna da li su od Udbe, da li su od ove od ili one grupe ili osoba. Imam apsolutnih dokaza, da ima osoba, koje su tiskale letke i napadale same sebe, samo da si time daju publicitet. Imam i apsolutno sigurnih dokaza, da je bilo "službenih letaka", koji su proglašeni "komunističkim". I jamčim svojom čašću, da je bilo letaka koje su izdali komunisti, a poneki se smješkao i dao insinuirati, da je to "iz naše kuhinje" i ko bajagi, da se Vlasi ne dosjete ...Rezultat takvog rada: općenito sumnjičenje, gdje brat na brata sumnja, nepovjerenje mase u svoje šefove, nepovjerenje šefova u svoje suradnike, nepovjerenje u zdrav razum, poštenje, i stvaralačku moć hrvatskog naroda. Gospodo: to su posljedice psihološkog rata koje su nas izvrgnuli agenti UDBe. Oko 20 milijuna dolara je potrošila UDBA ove godine na psihološki rat, koji paralizira naše stvaranje. To je policia (**priznanica, mo**) za osiguranje Titova režima. Zato mi nismo nikada tiskali nikakva letka, koji ne bi došao sa potpisom odgovornog zapovjednika, sa našom adresom, i uvijek na 2.000 adresa, na koje šaljemo ono što mi zovemo "masovna promidžba". Ja sam zato, da svatko piše letke, tiska listove, okružnice, pa makar i najavljavao "totalni rat" svom susjedu, kao Josi, ali uvijek sa potpisom, adresom i odgovornošću.

Dakle: "Napredak" je donio vijest i autoriziran je donieti neke moje rieči. Letci: nisu "moji" i ljudi nisu "moji".

S druge strane Pero Tutavac je urednik jednog nezavisnog lista, i slobodan je uređivati ga, kao i ostali. Vrlo vjerojatno da će biti istina i mnogo toga što će donieti ovih dana i u budućnosti. Nema razloga za vjerovati protivno i bit će pošten, državotvoran i povjerljiv, dok mu se ne dokaže protivno. Za dokazati protivno nije dosta reći, da je baba Jela rekla bivšoj šogorici kume Mande, da je netko u Domu ([Misli se na Dom Hrvatskom Domobrana u Buenos Airesu, ili glavno sjedište istog, gdje se Hrvati često okupljaju ...mo](#)) nekome rekao, da se Pero treba čuvati. Ha! I Pero! Tko bi to rekao! A dok je bio na položaju ([točkice, možda, kažem "možda", general žele reći da je Pero Tutavac bio jedno vrijeme glavni i odgovorni urednik novine "HRVATSKA", glasilo HOP-a. poslije Poglavnikove smrti, nastale su velike čistke unutar organizacije HOP-a., mo](#)) itd. itd. To nije naš stil, pa tako predjujmujemo povjerenje Tutavcu. Kada imadnemo razloga reći protivno, onda ćemo to reći. A ako bude naš suradnik, tada ga nećemo isto isključiti iz "rvackog naroda", nego ćemo odreći suradnju. Ako bude, pak, protivna mišljenja, ima pravo da ga iznosi. Ako bude agent UDBE, on ili tko drugi, isto ga nećemo "isključiti" i proglasiti agentom, nego ćemo učiniti ono što Ustav diktira. Pa da se Vlasi dosjete. Sve sam ovo rekao jer će Pero u naredna vremena donijeti mnogo toga. I tako to ja moram pisati. A neću niti "Drinu" upotrijebiti, jer je njoj isključivi cilj odgoj i formacija. Sve u svemu čitajte Napredak.

Time sam ujedno odgovorio na pitanje je li istina? jest! To i mnogo toga još, što Pero ne zna, i neće znati, ako to nije potrebno.

Inače novina "DRINA" ima 300 stranica i posvećena je kralju Huseinu, kralju od Jordana. Ona donosi mnogo prigodnog štiva na arapskom, itd. itd. te će biti poslano u domovinu sigurnim kanalima u 3.000 primjeraka, 500 komada biti razdijeljeni među sve delegate Sveislamskog Kongresa, a 1000 komada u sve biblioteke, sveučilišta, kulturne krugove, ambasade, itd. gdje ima muslimana i čvorišta borbene organizacije "Braće Muslimana" sa kojima imamo ne samo Konkordat načelne prirode, nego i borbeni savez i mnogo toga, što ne mogu zasada nikome od vas reći. Ostaje Vam vjerovati ili ne, što neće promijeniti na situaciji. Naravno ukoliko koji od Vas pristupi radu i bude potrebno, naravno, ću reći. "DRINA" će dakle stvar rasvijetliti, reći šta su i tko su "Braća", donijeti dekrete, itd. itd.

Peri ću poslati zrakoplovnom poštom, pa meni je pravo, ako on glavno prenese, jer ja ne mogu "DRINU" masovno slati avionom, niti Vi možete platiti ono, što košta poštarina. Svakako poslati ću redovnom poštom, volovskom, ([što u ovom slučaju znači, parobrodom, mo](#)) pa kada stigne. Kada bih ja slao avionom "Drinu" na sve ugledne i druge prijatelje, ne bih mogao tiskati slijedeći broj.

Kako smo rekli, slijedeći broj, isto reprezentativni bit će posvećen fra. Dominiku Mandiću, ([DRINA br. I. 1963., mo](#)) koji je sa svojim svezcima povijesti BOSNE i H., našu tezu obranio ne samo srcem, nego i dokumentima, koji će mnogo reći mnogo toga. Nu vama želim reći nešto više:

Otpor će se organizirati na vojničko-revolucionarnoj bazi sa zapovjednicima na čelu. Ići će se i korak dalje, a to ovisi o Vama svima. Ja se neću baviti obnovom USTAŠKOG POKRETA, a niti kome nijekati da to čini. Postat ću mu član, ako imadnem garancije, da će taj pokret biti ustaški, a ne zbrka pojava u kojoj ne samo da se ne mogu dosjetiti Vlasi, nego ni mi Ustaše. ([Jeli ova generalova izreka bila početak početaka pripremanja za "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"](#), koja je izišla u Istarskoj DRINI br. 3/4 1964. godine će biti stvar hrvatskih, susjednih pa i stranih istraživača i povjesničara. Živi bili pa vidjeli. Mo. Otporaš.)

Ja sam bio POVJERENIK GLAVNOG USTAŠKOG STANA, pa i SABORNIK. ([Koliko mi je](#)

poznato, a nisam sto posto siguran, da je svaki član Glavnog Ustaškog Stana, GUS automatski bio i član Hrvatskog Državnog Sabora, što svakako general Drinjanin na to misli kada kaže "...pa i SABORNIK".Mo) prema tome mogu se smatrati i članom utemeljiteljem, nu niti ću to dokazivati, niti gubiti vrijeme s onima, koji mi to budu nijekali, jer da je netko nešta u ime Poglavnika rekao, pa to Šćepa (Stjepan Barbarić, jedan u "kružoku" vodstva u Buenos Airesu, mo) ponavlja "DA SE NE ZABORAVI"

Čudno je svakako da su baš ljudi iz "NEBORAČKE ČETE" oni, koji se najviše kostruše: poznam psihologiju neboraca i deformiranih tipova. To je kompleks. Pa ipak me čudi, da se neki razgoropadili kao šareni grah, a da su u prošlosti imali prilike "okrvariti gaće" i nisu htjeli, ili smjeli. Ministru Iliću je natporučnik Šego Stipe, stari obranaški časnik, u Chicagu, u Domobranu, (Na sjednici ogranka Domobrana u Chicagu, koji je bio sastavni dio ogranka HOP-a, mo) rekao pred Heferom i svima: Vi se gospodine ministre razbacujete riječima o "krvavim gaćama", a za vrijeme rata ste bili dezertter svoje vojske.

To stoji jer kada je 1941. trebalo biti Trolistaš, proglasio si se TALIJANSKIM DRŽAVLJANINOM, otišao u Beč i studirao mrtve jezike. Kad su god. 1944. bili mobilizirani SVI OD GODIŠTA I SVI STUDENTI, odbio je povratiti se i bio po Minorsu proglašen VOJNIM BJEGUNCEM I DEZERTTEROM. I dosta mu je pogledati tjelesnu manu, koju mu je Bog dao od rođena, (imao je veliki mladež na jednoj strani lica. Nisam više siguran kojoj, lijevoj ili desnoj. Osobno sam ga poznao, mo) kao i nama druge mane, da čovjek dođe do uvjerenja, da kod svih, koji najviše "ćeraju iz rvackog naroda" imaju patološke komplekse i ovi padaju agentima Udbe na lijepak. Ja samo žalim braću Barbariće : debeloga Stipu, šepavog Jaku (Jakova, mo) i učenog Miljenka, da su pali na te grane, mjesto da kao i svi emigranti nakon 17 godina zarade koru kruha na drugi način i puste "fondove za oslobođenje Hrvatske" oliti "državne poslove" drugima, koji rade 8 sati i zarade kruh.

Treba zato početi na drugim bazama: ako smo vojnici onda tu treba početi vojnički. Ako smo ustaše, prema ustaškim načelima i na novim temeljima, a ako smo demokrati, onda tu nema "Poglavnikova Ureda" ni volje ni Poglavnika, ni fra. Branka, ni doglavnikovih pomoćnika opunomoćnog nasljednikova zamjenika ni ništa slično.

Ne, nisam mislio na "rehabilitaciju". Kuda bih ja stigao kao general, kada bih me trebao rehabilitirati šepavi Jakov, pisar moga opskrbnog ureda i natporučnik administrativne struke. Ni Hefre koji nije član pokreta. Ni gđica Višnja, ni itko drugi. Značilo bi sudjelovati u cirkusu. Nisam mislio ni na traženje krivaca, jer smo svi krivi. Svi smo nesretni i mnogo puta su nesretniji oni, koji su nas "isključili".

Dakle neka ne gube vremena oni prijatelji, koji bi mi htjeli isposlovati "rehabilitaciju". Gledajući sudbinu urednika "Hrvatske" našao sam dobru komparaciju (usporedbu, mo) sa šefovima ruske policije: sve je stigla ista sudbina. Pa neka svatko od vas, tko je još u HOP-u misli na svoju rehabilitaciju, kada ga najure, jer će na kraju ostati : bogodani vođe i vragodani agenti Udbe, koji ipak znaju šta rade. Svi smo mi "sudili" i svi ćemo biti "suđeni" kao (jehovini svjedoci".

Na konkretno pitanje jednog prijatelja da konkretno odgovorim na pitanje : kakvi komentar imam na ovaj dio govora Oršanićeva, gdje se od nas ograđuje odgovaram konkretno : On se ogradio i time nam zašparao svaki komentar. Ne, nisam htio reći, da nam je time zašparao posao, da se mi od njega ogradimo. Mi to nećemo nikada učiniti. Na sastanku u New Yorku (Stvaranje prvog Hrvatskog Narodnog Vijeća, HNV 1962., mo) poznati, javni i tajni suradnici ODPORA IMALI SU 60% svih punomoći, zato ih je pola zatajeno. Nama je data ČASTNA RIEČ BEGA DŽINIĆA DA JE PRVI SASTANAK NOVOG VIJEĆA PRIZNAO ODPOR KAO OKOSNICU VOJSKE I DA ĆE ERIĆ TO DOBITI POSMENO. Na Begu je da otkupu svoju časnu riječ. Na Oršaniću je da se ogradi. Da nas i opet napadne jer da surađujemo sa Krnjevićem i pukovnikom Babićem. Na "Danici" je da piše

što hoće. Mi smo dokazali u New Yorku i vjerujem da će to potvrditi nazočni, da smo stegovni, da smo vanstranači, da smo tolerirali i da smo potvrdili svoju vojničku riječ. Ne, nitko neće uspjeti, da nas zavadi. Imamo komentare dra. Jelića, dra. Oršanića i drugih "antimilitarista" i slažemo ih u fascikle po rednom broju. Dr. Jelić i Dr. Oršanić su dali riječ u New Yorku da ih prvi put vodi u Madrid.

Ni u Madridu, ni u Munchenu nisu konsultirali pet pukovnika, nego jednog zastavnika. Njega su posjetili. Da nije bilo viteza Pjanića i tajnih naših suradnika u HOP-u, bilo bi i batina i Dr. Oršanić ne bi se ograđivao, nego bi bio u bolnici. Najmili su jednog razbijača, a nisu posjetili ni generala, ni pet pukovnika u Munchenu. Da nisu mislili na slogu dokaz: prije polaska u Munchen Jelić nas je napao kao UBOJICE, a Oršanić radi Babića. Peremo Vokića i Lorkovića, čeprkamo po prošlosti da rehabilitiramo svakoga, tko je imao dobre volje, pa i uz cijenu napada na nas, ali nijećemo pukovniku Babiću koji je trpio, jer je Englezima uskratio da ide u Kairo ili šumu Titu. Kako se može govoriti o ministru promidžbe hrvatske sloge ako je išao sa idejom protiv Krnjevića, koji svugdje brani Hrvatsku Državu!

Druga je stvar ozbiljnost: mi surađujemo sa istarskim i dalmatinskim partizanima, tražimo sindikaliste, pa bi i sa đilasavcima i nacionalistima Srbima, a naš ministar propagande hrvatske sloge napada radi Krnjevića? Tko može vjerovati onda, da se je išlo za slogom. Mi ju ipak želimo. To smo dokazali u Nwe Yorku, pa i poslije toga. I dokaz ćemo i u buduće. Mi želimo suradnju sa HSS, HOP-om, sa Vijećem, i sa onima izvan Vijeća. To je hrvatski put.

Jedino je i sigurno: nećemo čekati milost Boga kao strateški čimbenik. Ni zapad, koji eto predaje naše ljude Titu. Ni demokraciju koja financier komunizam. Ni čekati Vijeće, koje mora imati u obziru AMERIČKU KONSTITUCIJU. Ne, nećemo padati u grijeh, da tražimo nove, a gubimo i stare i nove prijatelje. Ne, nego jednostavno nastojimo naći nove. Tim sam putem išao i ako budete imali strpljenja, tada ćete se uvjeriti, da sam u borbenoj organizaciji BRATA MUSLIMANI našao polaznu točku. To znači: diplomatsku akciju, baze, sredstva, koordinaciju.

"Drinu" : tiskaru, dom i arhivu sam predao mlađima. (Kada smo ovdje kod "["ARHIVE"](#)", za sigurno se radi o svoj ARHIVI koju je posjedovao general Drinjanin. Osoba mojeg punog povjerenja mi je pričala preko telefona prije godinu i pol dana, a i preko dopisivanja mi je to potvrdila, da je ta osoba od povjerenja bila u Španjolskoj u studenom 2010 godine, skupa sa prof. Ivanom Prcelom iz Clevelanda, te da su imali priliku, njih dvojica, upoznati jednog Španjolca koji ima nekih četrdesetak (40) kutija ARHIVE generala Drinjanina. Oni su to pregledali, kako su mi rekli, na brzinu, i došli do zaključka da tu nema mnogo zanimljivosti, osobito zato što je taj Španjolac tražio astronomsku svotu novca, iako je rekao da ne govori hrvatski niti zna šta sve važnoga tu ima. Sve što je rekao je to da zna da je sve to pripadalo jednom vrlo važnom Hrvat. Moje je mišljenje to: da bi se netko trebao potruditi, pronaći toga Španjolca, pogoditi se sa njim, uzeti tu ["ARHIVU"](#), jer je ona naša, hrvatska ["ARHIVA"](#), u kojoj i kroz koju bi se mnogo šta moglo pronaći za našu hrvatsku povijest. Mo. Otporaš.) Imaju udoban dom, tiskaru, legaliziranu i skorom sasama plaćenu. Glavni joj urednik ima 23 godine, zove se Željko Bebek. Administrativni šef je Živko Vasilj 26 godina, metalurški radnik. (Nedavno sam imao priliku razgovarati sa Živkom Vasiljem. On živi u Njemačkoj.

Naš razgovor se je vodio isključivo o njegovu boravku kod generala Drinjanina od 1961/63. i o njegovu radu. Mnoge mi je stvari ispričao za koje prije nisam znao. Rekao mi je da mu se slobodno uvijek obratim za bilo kakovu stvar glede generala Drinjanina.

Često puta mi je u razgovoru rekao da general skoro nikada spavao nije. To govorim zato jer smo obadvojica spavali u istoj sobi. Meni je smetalo zato što nisam mogao dovoljno spavati. Uvijek je pisao, bilješke pravio, prevodio itd., kaže Živko Vasilj. mo) Jedini im je defekt da su Hercegovci i pripadnici ilegalnog Otpora u domovini. Prvome su ubili oca, a drugi je iz roda fra. Vendelina, koji je bio uz drugih 200 Vasilja član Obrane. Inače su dobri, poslušni, i pod vodstvom bojnika

Tugomira, šefa Odgojnog odjela vode tu stvar. Time je moja uloga u "DRINI" završena. S druge strane osiguran "kontinuitet" /que palabrita ...!/. Dakle kada Vam netko rekne: "**izio** Maks tiskaru" itd. recite mu, da ste već informirani.

(Ovdje, povijesti radi, moram reći ono što mi je Živko Vasilj nedavno rekao preko telefona; jer sam ga pitao: Šta on zna o organizaciji "Braća Muslimani". Rekao je da su on i general o tome mnogo pričali, jer navodno da neke arapske zemlje žele priznati Hrvatsku Državu više kao muslimansku državu nego kao Hrvatsku Državu. Za tu uslugu su tražili od njega da on pošalje hrvatske vojnike na raspolaganje organizaciji "Braća Muslimani" koji su se borili protiv Nasera i još nekih arapskih šeika, i sl. Da je i general htio ići ali da mu je on, Živko Vasilj, rekao da on može ići samo preko moga mrtva tijela. Tada se je general na Živka naljutio i u prepirku ga poslao u materinu. Ovo su riječi Živka Vasilja. Kada sam Živku rekao da ću ovo u prikladno vrijeme i na prikladno mjesto staviti, Živko je potvrdno odgovorio: Svakako. I stavi i to: da sam mu ja zabranio ići se tući u arapske pustare za arapske račune. I sada, kada general govori u ovom pismu od 8 studenoga 1962. "Time je moja uloga u "DRINI" završena", onda se to poklapa sa onim što mi je preko telefona nedavno rekao Živko Vasilj. Mo. Otporaš)

Sliedim red misli u pismima, koja sam dobio od tamo. Oprostite na načinu pisanja.

Osobna moja pitanja: Vama svima pišem kao starim ustašama i zato, jer ste neki od Vas u više navrata i javno ustali u moju obranu. To su moji prijatelji i registrirali. I jednom ćete se smijati kada Vam to pokažem sve skupa.

Jedan španjolski "refran" ili izreka veli: ni son los que esten, ni esten los que son...odnoseći se na lude. To svi znate. Primjenite to na Saltu i Dom. (Salta je ime ulice gdje se nalazi Hrvatski Dom i gdje se Hrvati sakupljaju u Buenos Airesu, mo) htio sam reći, da znam, šta se govori, piše i radi.

Kada bih ja htio iznijeti na sunce istinu onda bi se dogodilo dvoje: stavio u zatvor neke brbljavce, ali bi mladima dao loš primjer, jer bi rekli, da im je svejedno što o meni misli moja punica ili šogorica, jer da su dosta čuli o meni od Titovih agenata u Hrvatskoj i izvan Hrvatske. Kada bih ja imao novaca, a trebalo bih mi promidžbe, onda bih da psihološki džumbus bude kompletan, plaćao kao što neki rade promidžbu protiv sebe. Tako bi onda Dunjaluk znao, da sam kriv. Ali kako će to skoro pokazati DJELA, nije ni potrebno. Drugo: ako se uzmu u obzir oni, koji se time bave, skoro da mi prave uslugu. Zato niti se ljutim, niti nerviram, niti mislim na odmazdu. U jednom sprovodu i mrtvac igra neku ulogu. I ako neki laju, to je jedini znak da živu, " a tko ništa nema, ne može ništa ni dati, veli negdje Nikolić u pjesmi". (Prof. Vinko Nikolić, mo)

Pa ipak reći ću Vam: ja sam vodio i vodim jednu trgovačku kuću. Osim toga vodio sam stanovite poslove moje obitelji, moje žene, koja je jedna čestita žena i nije u ludnici. Ali su htjeli (obiteljski trust) da se odreknem Hrvatske, sasma, 100%, te da ovdje, i u drugim zemljama branim interese Trusta. (Trust je jedna vrsta ili jedan oblik monopola u poduzeću i sl., mo) Oni su milijuneri, bogati, trgovci, industrijalci. Ja sam to odbio. Na to je došla u pomoć "šogorica" i HOPovi stratezi i tako je jedna čestita gospođa pošla putem advokata, rastave, itd. itd. (Potražite pismo kojeg je general pisao prof. Mirku Meheš 8.2.1965. a koje se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na st.431-438. Tu ćete u tom pismu naći jednu vrst ispovijedi general Drinjanina te usporedite sa ovim pismom koje je pisano skoro tri godine ranije. Mo)

Tome je dvije godine. (Dakle, general je razvjenčan 1960 god., mo) Rezultat je slijedeći: Živim u mjestu Carcagenet, preko puta fratarskog samostana i pokraj žandarske kasarne. Blizu Valencije. Padre Oltra je starješina i zna sve. Adresa mu je : padre Migjel Oltra, ofm. custos de la provinciana franciscana y superior del Colegio san Antonio, CARCAGENTE, prov. Valencia, Espana. On je bio onaj koji je doveo Poglavnika u Španjolsku, bez "spašavanja", i on mu je dao zadnju pomast. On je isposlovao i mnogo toga Poglavniku i ostalim Hrvatima. To je onaj što piše u "DRINI" i o kome će

se još mnogo čuti. On je onaj, koji Vam može posvjedočiti, da sam ja nudio sredstva, iz mog džepa, savezno sa našim jednim Poglavnikom, i uz cijenu, da se ne zna, da sam ja. Ja sam ga prvi molio. To je mnogo toga on zna, kao i ja, kao i drugi ljudi. Tko mi ne vjeruje, a sumnja u moju ljudsku integralnost, neka pita. Tko sumnja, i ne pita, ima pravo. Tko ne pita, a govori, taj je magarac.

(Eto, dragi moji Hrvati i svi oni koji ovo pročitaju, iskreno Vam govorim da za ovo nisam znao, iako sam bio u Otporu i Otporu preko pola stoljeća. Kako sam rekao u početku iznošenja ovih pisama, da će se kroz njih mnoge nama Hrvatima nepoznate pojedinosti otkriti. Sve što Vam mogu reći, pratite i čitajte ova pisma. Ni jednu desetninu do sada nisam iznio koliko ih još image. Mo.)

U Madridu živi uzorni hrvatski svećenik vlč. Eugen Beluhan, direktor vatikanske misije za Španjolsku, odnosno za Hrvate ovdje. On je upoznat sa svim stvarima i bio je isto "u misiji mira". (Moglo bi se naslutiti da general misli "...bio je isto "emisiju mira", odnosi se na Rev. Eugena Beluhan da je bio u "misiji mira" između Poglavnika i generala Luburića, mo)

Njegova adresa: Rev. Eugenio Beluhan, c/Sofia Magdalena No 2. Madrid, Espana.

Oba spomenuta su upoznati, (misli se na Padre Oltra i Eugena Beluhan, mo) i bili "anđeli mira". Oba su mi dali privolu, da mogu se na njih pozvati.

Istina je ova: niti sam rastavljen, niti sam izbačen iz kuće, niti išta. Uz mene su moja djeca : Domagoj, Drina, Vjeko i Miroslava. (Ovo je mjerodavno, jer je osobno general napisao imena svoje djece, i o problemu svojeg braka, tko je više a tko manje kriv za tu obiteljsku tragediju, mo) Sud je meni potvrdio pravo pa mi dao i curicu od 4 godine, dok žena ima pravo od vremena do vremena vidjeti djecu i to sam joj pravo dao. Idu u najbolje kolegije i pater Oltra ima sinove u svom kolegiju. Rastaviti se ovdje ne može, niti ja to hoću. Ali ne živimo skupa. (Dakle, i ovo je jedna novost za koju nismo znali. Rastavljeni su i ne žive skupa, ali nisu crkveno razvjenčan, mo) Ja sa mojom djecom i sa mojim zanimanjem, a žena sa advokatima i stratezima HOP-a, i sa imanjem, koje sam prepustio. Prema zakonima ove zemlje moje je pola, i ona ne može ništa, nu ja sam kavalirski prepustio ženi i Trustu, i potpisao odobrenje, da mogu voditi (oni, sa generalove žene strane, mo) kako hoće poslove.

Ja zarađujem dostatno da mogu živiti, školati djecu i pomoći Hrvatsku. Bio sam direktorom velikog poduzeća u Mađarskoj nakon Marselja, (Marseille, mo) i uzdržavao 15 obitelji Hrvata, mojih Jankopustaša. Poslie Bleiburga sam postao tehničar i stručnjak za kemiju proizvode i sada sam "jefe tecnico" y "jefe de ventas". (Šef tehničkog i prodajnog odjeljenja, mo) Dakle niti sam od koga šta tražio, niti trebam, a jesam dao i mislim dati.

Jedno je sigurno: ni prabranko, (Misli se na fra. Branka Marića, koji je vjenčao generala 19 studenoga 1953., mo) ni itko, neće voditi Otpor, kao HOP, niti biti provodadžija (posrednika, mo) u mojoj kući, a tko ga treba kao takva naj im bu i praf im budi ...(Ovdje general emitira Dra. Vladka Mačeka, s kojim je general u svojoj kući u Zagrebu, u Dulićevoj ulici br. 6, živio neko vrijeme, mo)

Moja žena sa svojim Trustom, advokatima, savjetnicima i imanjem. Izgubila je parnice, ali ne muža. Kada se odluči zauzeti mjesto, koje joj prema našim kršćanskim zapovijedima pripada, ne treba drugo, nego doći i u kuhinju, spavaću sobu i "comedor". (Riječ "comedor" u ovom smislu bi mogla značiti: domaćinstvo, domaćica mo) A u Otporu ja. Jučer je bila vidjeti djecu, bila dva sata u kući i može se povratiti kada hoće. Ostala je gospođa, a u pitanju ostaloga je moja stvar. Dužan sam bio dati to objašnjenje prema Vama, koji ste znali ustati u moju obranu. Nisam dakle počinio niti jednog djela, niti jednog jedinog, koji bi me diskreditirao prema obitelji, djeci, crkvi, vlastima, i prijateljima. Moja supruga je Baska. A ovi su veliki interesije, trgovci, itd. i imaju malo smisla za

Hrvatsku! Nu ja ga imam. I kada sam se ženio, ja sam mojoj supruzi rekao sve, i prema svim zakonima njoj je mjesto uz muža. Neće!?! To je njezina stvar. Živim izvan imetka, i o svojoj zaradi, uživam sva prava povlaštenog gosta u ovoj zemlji!

Tragedija je da obiteljski Trust nema malo smisla za Hrvatsku, ni za povijest, ni za metafiziku. Tu je dekadancija zapada i bogataša. Nu ja imam smisla za moju dušu, ime, odgovornost i moji će to španjolski prijatelji potvrditi, kao i vlč. Belehan, i ostali Hrvati, sa kojima sam stalno u vezi i posjetom kao Tijan, Dragičević, (Fra. Berto Dragičević, pukovnik HOS-, jedan od prvih Hrvata koje je general kontaktirao kada je došao u Francusku 1948. godine, prije nego je otišao za Španjolsku, mo.) itd.

Pita me jedan od Vas, dali stoji, da je ovdje prof. Murgić, Nije, ali će vrlo vjerojatno biti, jer ga trebam. On je dao pristanak i vjerujem, da će za najkraće vrijeme biti ovdje za organizaciju novinske službe. Ne radi se o "Drini" nego o bolesnima i radu u Hrvatskom Uredu i našim diplomatskim predstavništvu, koja ćemo skoro pokrenuti u Španjolskoj. Konzulat će u skoro vrijeme proraditi opet, i o tome više u "DRINI". G. Dragičević je dao dokaza da je u službi Hrvatske i vjerujem da će se pokrenuti Poslanstvo. Skoro idem u Madrid po tom poslu.

Ista je stvar sa pukovnikom Matom Frkovićem. On je voljan isto i vrlo je vjerojatno, da će doći k meni u Španjolsku. Mene ne smeta da li je bilo ili jest sa Jelićem, ili se zavadio. K meni, ako dođe, doći će kao pukovnik. On je stari i poznati borac, i on se je izjavio načelno voljnim surađivati. Ovih dana se to rješava u Munchenu, gdje zasjeda Stožer "E" /Evropa/.

Nemam ništa sa sporom Jelića i Izvršnog mu Vijeća, koje ga je desautoriziralo da ide u New York i sada se Jelić dao postaviti KOMESAROM HNO-u! (Ovi inicijali "HNO" su za "Hrvatski Narodni Odbor", organizacija koju je pedestih godina prošlog stoljeća osnovao Dr. Branko Jelić, koje je on doživotnim predsjednikom bio. Mo) Pomoću njemačkog suda i advokata! Nema sumnje da su stare forme zatajile, jer su djelo starih ljudi i starog mentaliteta. Dakle: ako pukovnik Frković bude htio slušati svog bivšeg podčinjenog kao generala, Maks će znati u starom Buzdovanu gledati oca. Ako stari gospon Dr. Murgić prihvati ponudu, ja ću ga odmah, dovesti ovamo. Imao sam dosta mana ali sam znao cijeniti ljude kriterija i savjetnike. Uz mnogo mana to mi je bila odlika.

Ja želim stvoriti GLAVNI STAN, te ga predati u ruke za to odabranima. Kao što sam učinio sa "Drinom". Ja ću se onda baciti na "operativni odjel" i stvarati baze, škole, odgajati ljude i komplicirati život i sebi i drugima. Čim za postrojenu stvar imadnem čovjeka, zovem ga. Ako hoće, dobro. Ako ne, tražim drugoga ili ću ga stvoriti iz mladih, koji se nude za sve u masama. Postupit ću savjesno.

I sada ambicije. "Dokle stižu Tvoje ambicije Maksu"? Pita me jedan od Vas? Reći ću: do kraja! Ići ću do kraja! Do slobode ili smrti!

Sve drugo ovisi o nama samima i od sto drugih događaja: mislim stvarati ZAPOVJEDNI SKUP. To bi bilo vijeće revolucionarne vojske, kako bi na vrijeme stvorio kosturnicu (u ovom slučaju riječ "konsturnica" bi mogla značiti, između ostalog, kao "stvoriti lanac"..., mo) od starih i poznati "preživjeli" da nas dinamični i mladi nestrpljivi i neispitani ne preplave u danom času i ne skrenu revoluciju u frakaso, ćorsokak, ili ideološke komplikacije. (Pa nekako se je to desilo i u Domovinskom ratu, u koje su sva odgovorna mjesta zauzeli "stari i bivši, sa znanjem i iskustvom", mo)

Ne dam da iskrvarimo. Vodit ću ekonomiju krvi. Cijenit ću živote, jer nas je malo, a ne iz sentimentalnih razloga. Ovi ne mogu regulirati revoluciju. Više smo ljudi izgubili u rudnicima Amerike nego na Bleiburgu. Mladost ne plače nad palima. Mogli smo i bolje pasti. Nu zar ne vele, da vojnik treba slušati! Mi smo slušali 1918., i 1945. Treći pu neće nas nitko mimo Sabora i ZAPOVJEDNOG SKUPA sikterizirati. Stojim na demokratskim, zapadnim, istočnim, kakvim god

hoćete principima, ako se radi o Hrvatskoj. Ali nećemo čekati dok progovori savjest zapada, ni dok nas bude dosta, koji ćemo otkriti da se možemo boriti za našu slobodu i onda, ako to nije pravo Americi. Nas veže HRVATSKA KONSTITUCIJA, a ne Američka. Ima naroda koji su dobili slobodu i bez Amerike, a ima ih, koji su je izgubili radi Amerike. Živjela Amerika, ali živjela još više Hrvatska!!!

"U čemu ti mogu pomoći Makso"? Pitaju petorica! Velim ja: tko je mlad, neoženjen, jak, sposoban biti će pozvat. Tko ima ime, čin, prestiž, te fleksibilnost i živce za novu borbu, neka ponudi svoju suradnju. Pa i da mene izmjeni ako hoće. Tko ima novca, neka ih dade. Tko ima ideja, neka ih dade. Mi smo, članovi ZAPOVJEDNOG SKUPA, dali sve od sebe. Dajte i Vi što možete.

Zapovjednik Područja "SUD" je bojnik Stjepan Fištrović. /Tugomir/ (**konačno sada znamo tko je i ovaj "Tugomir", mo**) Adresa mu je: S. Fištrović, apartado de correo 3637. LIMA, PERU

To ne znači, da ćemo generale podrediti bojnicima. On je zapovjednik "Područja". Nije bezuvjetno potrebno da to bude, a pitajte njega i on će rastumačiti, koliko se trudimo, da pokrenemo duhove i ljude, jer treba stvoriti kostur. Ne znači da je potrebno ići preko njega. Svi imate moju adresu. Nu jedno je sigurno: imam u njega bezuvjetno povjerenje, jer ga je zaslužio. Nikada nećemo ići putem kojim se dosada išlo. Neće biti intriga. Nećemo napustiti drugove ni pod koju cijenu.

Ni dozvoliti intriga. Pa tko misli da može nešto doprinijeti dogovoreno sa Tugomirom, bujrum. (Turska riječ, znači: Na zapovijed, izvolite, u tom smislu, mo) Tko misli da može samo izravno sa mnom, neka mi piše. Tko hoće pomoći novcem, može dati Tugomiru, može meni izravno. Evo Vam svima moje osobne adrese, koju Vam dajem pod uvjetom, da istu ne smijete bez moje dozvole nikome dati:

Drina, apartado 32. CARCAGENTE, valencia, Espana. Za sve ostalo ostaje adresa madridska

Svakome od Vas jamčimo diskreciju i u pogledu suradnje, imena, kao i pomoći. Nikada ne objavljujemo imena "dobrotvora", ali imamo zlatnu knjigu i na apsolutnom mjestu. (**Možda je to "apsolutno mjesto" gdje se one kutije ARHIVA generala Drinjanina nalaze kod jednog Španjolca. Tko je pratio ova pisma, mogao je uočiti iz pisanja Stjepana, Štefa, Crničkog, koji je s puta tu došao u četvrtak 24 travnja 1969., dakle četiri dana poslije ubojstva generala, i koji opisuje da je španjolska policija, ili vlast, sve zaplijenila, UOPĆE SVE, dakle, i ARHIVU, bez obzira gdje je ona bila pohranjena. Mo**) Administrator Vam može dati uvida (**Živko Vasilj, mo**) kada htjednete i mognete.

Suradnja: stvorite "krugove prijatelja "DRINE", ZAPOVJEDNI SKUP za Argentinu, stvorite ogranke Otpora, radne krugove. Pišite, radite da se održe sve organizacije, jer svaka ne nekom mjestu može izvršiti poslanje. Ali ne svaka na svakom mjestu.

Za ući u Otpor nije potrebno razbijati ono što ima, nego u smislu letka "SLUGE DOMOVINE" stvarati unutra duh sloge i jedinstvo u misli, jer se mora misliti na jedinstvo u akciji. neće biti heverovskih, obranaških, jelićevskih ni seljačkih satnija. Ni ćelija za akciju, ni gverilskih grupa. Bit ćemo jedno ili ništa!

Nismo sveci, nećemo stvarati mira sviju, svakoga, svugdje. To je nerealno. Ali možemo svi: kao generali, kao trgovci, kao književnici, kao savjetnici, svaki na svome mjestu pomoći.

Kada sam stvarao "DRINU" i tiskaru, rekao sam, da je to početak. Ušli smo u "Prvi korak". Skoro idemo u "Drugi". O Vama svima ovisi kada ćemo ući u "Treći". ja idem naprijed i organiziram stvari. Ja sam dakle organizatorski zapovjednik. Sva su mjesta prazna, pa i moje. Nu valja popuniti

onoga "koji ne može" jer je ubijao! Kako mislimo do slobode bez novih ubijanja?

Eto, ja sam Vam pisao iskreno. Nadam se, da nitko od Vas neće zloupotrijebiti moje retke, jer je to privatno pismo. Nije potrebno da svi jednako mislimo, ali jest da pošteno mislimo. Ako je mojih 32 godine neka garancija, da nisam "izdajnik" pomozite me. Ako možete zauzeti moje mjesto, brzo ćemo se nagoditi, jer ima drugih mjesta za zauzeti. Ja sam voljan ići do kraja, apsolutno do kraja.

Inače sam dobra zdravlja, boljeg nego 1941. i 1945.

Želim i Vama svima isto. Ne dajte da Vam "Jadran" (ime jednog hrvatskog kluba u Buenos Airesu, mo) otkopava Dženazu (grob, mo).

Umrijeti nije teško, ako se ima smisla za povijest i vječnost. A mi smo to dokazali i u mladosti i u muževnom dobu treba još jednom pasti.

Pisao sam negdje da sve Vas želim zadržati u mojoj mašti onakvim, kakvi ste bili, kada smo se najviše voljeli. Svima drugima, i sve, ja od srдца opraštam, i molim, da se i meni oprostimo ono sporedno. Ta svi mi imamo ludo ustaško srce i ono bije za Hrvatsku. Samo različiti smo mi i prilike, koje su nas suprostavile mnogo puta a da nismo ni znali.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

Potvrđeno velikim Grbom hrvatskih Oružanih Snaga s potpisom Maks.

(Kraj ovog pisma "ispovijedi", ako ga se ovako može nazvati. Ovo pismo bi uistinu trebalo analizirati sa svih uglova, Ostavimo to povjesničarima. Sve što ja, Mile Boban, koji posjedujem na stotine i stotine generalovih pisama, želim je to, da ova pisma iznesem na svijetlo dana, svim Hrvatima, prijateljima i neprijateljima Maksove i naše HRVATSKE!, Mo. Otporaš.)

05-09-2015 05:43#605

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IMA VIŠE RAZLOGA ZAŠTO JE BOG DAO HRVATIMA MAKSA LUBURIĆA PRAVO HRVATSKE NA ŽIVOT I SLOBODU, A NE LEGITIMNOST JEDNA STRANKE NA VLAST

VJEKOSLAV LUBURIĆ

Madrid, 21. XI. 1961.

(Šteta da ovo generalovo pismo nije u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Prepisao sam ovo pismo točno onako kako ga je general pisao ovim Hrvatima u Australiju. Kako je mnogima poznato da je sva pisama general pisao na službenom papiru HNO i potpisivao sa: general Drinjanin. Ovo pismo počima: "**VJEKOSLAV LUBURIĆ**" a završava sa potpisom: "**Odani Vam Maks**". Ovo je zagonetka za sve nas koji čitamo pisma Maksa Luburića, kao što je zagonetka i za sve Hrvate, pa i ne Hrvate, zašto je Bog dao Hrvatima Maksa Luburića. Ima zato više razloga. Maks Luburić u svojim pismima ne govori i ne piše "bla, bla, bla", nego daje ideje, smjernice, putokaze, savjete kako doći do **IZMIRENJA SVIH HRVATA** a iza tog **IZMIRENJA** dolazi i do ostvarenja

i obnove Hrvatske Države. **TO JE MAKS LUBURIĆ KOJEGA JE HRVATIMA BOG DAO!** Mile Boban, Otporaš.)

Nekolicini bratće u Australiji !

Pišem ovo pismo nekolicini braće u Australiji, od koji s nekima sam u vezi, a s nekima ne. Obraćam se onima koji imaju oskudnu riječ u pitanjima organizacije hrvatskog fronta u Australiji, bez obzira da li su u vezi s menom, da li surađuju, ili ne. Zato molim, da se ovo moje pismo shvati tako za opći hrvatski front.

U prvom redu, da tom užem krugu objasnim zašto meni, kao vojnika, interesiraju problemi organizacije Hrvata. Ja ne mislim zapovijedati niti jednom hrvatskom javnom političkom društvu, ili organizaciji. Kao general ne mogu nikome zapovijedati jer sam muhadžir - izbjeglica, jednak kao i svi Vi, a već davno su se srušile sve strukture neke "legalnosti", a to su učinili baš oni, koji su htjeli vladati u ime neke "legalnosti", ali nisu poštivali ikakova prava, koja bi iz te legalnosti isticala, nikome ta prava nisu dali ni priznali, osim sebi, ali zato jesu ih nijekali. Ja ću vladati samo sa mojom savješću, a nju stavljam pod kontrolu onog Vječnog. Apsurdno je stvarati organizaciju koja prema vani treba biti demokratska, svenarodna, a imati Predsjednika koji će unutra organizacije biti auktoritativan, i onda s njom vladati ustaški, pozivajući se na mistiku jednog groba (**misli se na Poglavnika, mo**) i pola milijuna palih Hrvata. Tako se dolazi do situacije, da vojni dezerteri zapovjedaju generalima, (**misli se na dra. Andriju Ilića, mo.**) da ljudi koji nikada nisu bili ni ustaše ni domobrani, niti zeleni kadar, niti u "Križarima", nigdje, govore u ime ustaštva kojeg više nema. (**Trebalo je imati duha i snage pa reći, niti pune dvije godine dana od Poglavnikove smrti, da ustaštva više nema. To se zove VIZIJA, mo**) To je smiješno! Nisam ja zaljubljenik demokracije, jer se je nama u njeno ime dosta jada zadalo i narodu i sudbini, ali je ista bezuvjetno potrebna s dva stanovišta:

1. UNUTRANJEG - jer se samo na toj bazi možemo reorganizirati,
2. VANJSKOG - da nas svijet razumi i prihvati barem negdje.

Recite mi, da li ti ljudi misle, da ćemo stvarati maksovske, jelićevske, heferovačke, krnjevičke itd. satnije ...? Da li se možemo boriti protiv neprijatelja u takvoj strukturi...? Treba prisiliti te dvije stranke, da se odreknu tog kanibalskog stava, da su svi poštteni Hrvati u njihovim strankama, jer onda ćemo imati uvijek pola Hrvatske u šumi. (**Da ne bi došlo do zabune kod današnjeg hrvatskog naraštaja o kojim dvima strankama se ovdje radi, ja ću ih navesti. Radi se o Hrvatskom Oslobođilačkom Pokretu, HOP-u, kojemu je predsjednik Dr. Stjepan Hefer, i u ime kojeg on uvijek govori da je jedino on, Dr. Stjepan Hefer, legalni predstavnik hrvatskog naroda, dok s druge strane Dr. Juraj Krnjević, predsjednik Hrvatske Seljačke Stranke, HSS-e uvijek i svugdje naglašava da je jedini on legalni predstavnik hrvatskog naroda. Ta dva predsjednika nikada nisu bili Ustaše, niti su se ikada borili za Hrvatsku Državu s oružjem u ruci. Zato su uspjeli svojim "legalitetom" podvojiti Hrvate na dobre i loše Hrvate. Dobri su oni koji su u njihovim organizacijama, a loši su oni koji nisu u njihovom organizacija. O tome general Drinjanin govori. Mo**) Spor "ljevica" i "desnice", spor "frankovaca" i "seljaka", spor ustaša, mačekovaca i komunista mora prestati i treba stvoriti:

1. POLITIČKU ORGANIZACIJU U EMIGRACIJI, koja mora braniti pravo naroda pred svijetom. Treba stvoriti Ujedinjene Hrvate Australije sa horizontalnim sistemom, koje trebaju okupiti blokovski sve Hrvate u Australiji.

PRAVO HRVATSKE NA ŽIVOT I SLOBODU, A NE LEGITIMNOST JEDNE STRANKE NA VLAST.

Je li itko mislio na hrvatski ustav, na socijalne reforme, zakone, na reorganizaciju administracije

nakon pada neprijatelja, na kompleks ekonomije savezno sa proizvodnjom u novom sistemu ...? Da li i opet misle davati "fabrike" kućeberima, a iz nepismenih ljudi praviti stožernike i pukovnike, a sve one, koji nisu dali u njihov fond proglasiti izdajnicima i početi s odmazdom ...? Taj smo rat unaprijed izgubili i može nas nestati ...

Pitanje je hoćemo li imati snage DA HRVATSKOJ SPASIMO ONE DALMATINSKE I ISTARKE PARTIZANE, KOJI SU IŠLI U PARTIZANE, ILI BILI ODVEDENI, ZATO JER SU SE SPAŠAVALI OD ČETNIČKOG NOŽA I TALIJANSKE PERFIDIJE.

OVI imaju NEŠTO vlasti u rukama u HRVATSKOJ i jedini su koji nam mogu pomoći voditi hrvatsku revoluciju. (Imamo dokaz: Domovinski rat: generalova PORUKA IZMIRENJA gdje su sinovi Ustaša i hrvatskih partizana bili u istome rovu za isti Hrvatsku, mo)

Ali ako, ovi moraju ostati "izdajcima" itd., jer nas pedeset preživjeli starih ustaša MORAMO IMATI PRAVO, i da bude SVETOGRDJE, ako bi se samo i jedna rekla u pogledu rimskih ugovora, ti ljudi moraju ići ili sa Srbima ili sa Italijom, ili s vragom ...

Pitanje je da li mi imamo snage, da vidio, da se stvara jedna nova klasa, radnička, koja je svjesna sebe, svoga značenja, svojih prava koja ima. Glupo je sve skupa prišiti za rep Srbima itd., jer ima i hrvatskih komunista i bit će ih...

Jesmo li spremni razgovarati sa HRVATSKOM SOCIJALISTIČKOM STRANKOM, gdje će se prikriti neki komunisti, zatim svi oni, koji su kolaborirali, a tih u Hrvatskoj ima 200.000 najmanje. Što sa onima, ili će sutra morati u HOP, ili u šumu ...? Ima ih previše koji će ih u šumi čekati. Vara se skoro cijela emigracija, ako misli, da se kod kuće nije ništa promijenilo. Promijenilo se je dosta toga, pa nisu ni naša rođena braća ista. Zemlja se je industrijalizirala, ovako ili onako.

LJUTO SE VARAJU I HEFER I KRNJEVIĆ, AKO MISLE, DA ĆE IM SE MOĆI U IME POGlavNIKA I RADIĆA NAMETNUTI USTAŠKE KAPE ILI ŠKRLAKI. (Šeširi koje su nosili Zaštitari, Mačekova Zaštita, mo)

Pitanje je, da shvatimo, da ima 30.000 Hrvata časnika, koji su se odgojili u Titovim školama, pa hoćeš nećeš, eto svi su bili u "partizanima", da se izrazimo terminologijom sadašnjice, Oni imaju nešto oružja, ali oni neće povesti revoluciju, da skidaju Tita, a dovedu Hefera, koji se nalazi na Pampi (Jedno mjesto, grad u srednjoj Argentini, mo) u geografskoj fatalnosti desetak tisuća kilometara daleko od Domovine i 100.000 kilometara daleko od stvarnosti, nove stvarnosti.

Za dići revoluciju treba imati IDEJU, SNAGU, MISTIKU, SAVEZNIKE, SREDSTVA I PRAVI ČAS...

Teško si ga onima, koji govore samo "dalekoj slavi", i kada govorimo o "starim pravicama", a raste jedna nova generacija makar je naša - možda misli drugačije.

Za revoluciju nismo interesantni mi, ja, Vi, niti svi skupa stari - nego DUH. I neka ne ispadne glupo, tko misli, da je DUH ono što se radi sada. Ta mi okužimo i onoga tko je iz Domovine došao kao otpisati. Stari smo kao čangrižave babe, i neki su postali suha grana narodnoga stabla, koja se suši. Koristiti će se Srbi itd. Mi smo ono što su bili stari Ausrijski časnici u N.D.H. ili stari ruski generali, koje Hitler nije ni pokušao upotrijebiti. Mi ovako nećemo spasiti ni samu čast. Kada sam i ja postao od te ekipe "izdajnik", tko još neće postati, (General često i prečesto u svojim pismima piše, spominje i upotrebljava riječ "izdajnik" ili "izdajica". Koliko god to bilo ili ne opravdano, točno ili krivo, ipak, ja mislim da "čaršija" ili "vodstvo" iz Buenos Airesa, kako ih general često nazivlje, nije mislilo na riječ "izdajnik" ili "izdajica" u smislu nacionalne izdaje, koliko u smislu "izdaje ustaštva" ili "izdaje Poglavnika i HOP-a", mo) jer smo svi skupa uprljani do kosti i moždana.

Pitanje je, da li vidimo, da se ne može pojati ("pojati" u ovom smislu bi moglo značiti: pjevati; uzeti; pohoditi itd., mo) o grobu Radića, Poglavnika, Stepinca, Šarića, ako ne uzmemo iz tih grobova što je KORISNO, a ostavimo mirno u grobu ostalo. Preveslati "ustašku" i "seljačku" organizaciju kao jedini oslobodilačku - znači staviti vječnu hipoteku nad sudbinom naroda.

SUPROSTAVITI SE PROBLEMIMA DANAŠNJICE I OVIM PRILIKAMA POSTAVITI ZDRAVU PODLOGU KOJA MOŽE SLUŽITI DANAS.

Ja sam stari revolucionarac, stari ustaša, stari vojnik, zapovjednik, iako imam 48 godina, od tih je 31 djelatne službe, (Ako odbijemo 31 godinu od godine 1961 kada je ovo pismo pisano, dolazimo do zaključka da je Vjekoslav Luburić došao u logor Janka Pusta odmah u početku 1930 godine. Znamo da je Vjekoslav Luburić rođen 1913., što bi značilo da mu je bilo 17 godina kada je položio ustašku prisegu, mo) a od 6 godina do Janka Puste probao sam i srpske batine i Orjunu, (ORJUNA je naziv za Jugoslavenska napredna nacionalistička omladina, osnovana 25 siječnja 1921., simpatizeri i sljedbenici Svetozara Pribičevića, a namjera im je bila za očuvanje jugoslavenske zajednice, mo) i policiju i žendare i pištolju.

Ja sam svoju povijest već napisao. Počeo sam kao ustaški regrut na Janka Pusti, da svršim kao zapovjednik Zbora i na povlačenju cijele vojska, zatim Križara i poslije do mojeg prekida. Ja sam odgovoran i nisam se trudio, niti mislim, na pranje. Grijesi ustaške revolucije su na meni. Ne pravim si nikakvih iluzija. Nikada je neću na Markovu trgu imati vlast. Nisam glup, da to mogu misliti. Možda ću je imati u šumi, možda u kojoj susjednoj zemlji, možda u ilegalnosti ...Ja nisam ni političar, ni vojnik u profesionalnom smislu, ni državnik, nego revolucionarac, pa je moja uloga jasna. Ja sam šutio godinama da ne moram rušiti, (Raskid s Poglavnikom i njegova šutnja sve do Poglavnikove smrti, mo) pa su me pokrenuli Hrvati, i ne mislim stati dok ne padnem. Radim zato JER TO DRUGI NISU HTJELI, ZNALI, ILI MOGLI.

Nijedan od ustaških ministara neće ministrovati, ni ako bi se sutra Hrvatska stvorila. Niti jedan od ustaških generala neće isplivati na površinu, kao takav, ALI JA ŽELIM DA NAŠI PORUČNICI ISPLIVAJU i prenesu ustaški duh u hrvatsku vojsku, jer samo će ona okupiti i preživjele i prevarene, i pokojnike, i nove i mlade. Mogu naši trolistaši stvoriti vojsku, ako ne budemo egoisti, i mjesto kodeksa časti, htjeli im nametnuti na leđa naše pravo, legitimnost itd. Naši mladi mogu doći i moraju doći na vlast u Hrvatskoj.

Da si postavimo taj cilj, lakiše bi išlo, nego da govorimo o "staroj slavi". Ovi mladi i budući vođe moraju se regrutirati iz Trolistaša, iz robijaša, iz pokajnika, koji su idealistički mislili, da će komunizam riješiti socijalno pitanje. Kada bi se radilo samo o ekonomskoj strani, a ne o BOGU I DOMOVINI, možda bi ja bio komunista. Stari Luburići su bili milijuneri, pa su ih Srbi napravili prošnjacima. Moja je majka radila u duhanskoj fabrici (vagi) da prehrani četvero siročadi. Ustaški su martiri došli iz sveučilišta i proletherske klase. MI NISMO DESNICA REAKCIONARSKA, GOSPODA I BURŽUJI. Mi moramo praviti ne seljačku, ustašku, radničku nego HRVATSKU REVOLUCIJU, ali ta se ne može praviti sa degeneriranim, umišljenim, govornjivim sebičnjacima.

Recite, da je moje pismo pesimističko. Da, pesimističko, ali puno konstruktivnog pesimizma. Da se damo odvesti kao 1918 u novu tamnicu i da hrvatske pukovnije razoruža "zeleni karad", ili da nas kao 1945 pobiju bande ušljivaca, a mi smo još uvijek spremni vjerovati, da Poglavnik, Maček, Radić i drugi znaju šta rade...

Ja za sebe ne tražim ništa, ali vjerujem da treba izgrađivati kadar hrvatske revolucije, jer isti ne postoji. Sačuvajte ovo pismo, možda ćete mi dati pravo jednom u budućnosti. Vi ste elita, svjesni, konstruktivni, izgrađeni i državotvorni ljudi. Ja pišem što mi je na srcu kada se radi o potpunim ljudima, kao što ste Vi. Kada se radi o dušmanima, onda je to druga stvar. Razmislite. Idite na šetnju

u šumu, pa pročitajte na glas sami sebi, svojoj savjesti riječi, koje Vam upućujem.

Odani Vam Maks.

Napomena:

Najbolje spomenike u Plejadi Hrvatskih Velikana su izgradili oni sami za sebe; svojim radom, svojom žrtvom i svojim zaslugama. A mi, njihovi nasljednici, sjetimo ih se u našim molitvama kako bi uspomena na njih i na njihov rad u borbi za Hrvatsku Državu bio uvijek gorući plamen naše hrvatske svijetlosti i našeg hrvatskog nadahnuća. Ova Pisma Maksa Luburića će za sigurno popuniti onu prazninu koja će biti potrebna hrvatskim povjesničarima u traženju ISTINE, naše HRVATSKE ISTINE. Ovo pismo je iz arhive pok. Srećka Rovera iz Australije. Otporaš Mile Boban.

05-09-2015 14:02#606

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DVA PISMA MAKSA LUBURIĆA U JEDNOJ OMOTNICI

general DRINJANIN

Stan dne, 21.XI.1955.

(Ovdje ću iznijeti dva pisma koja su bila zajedno, jedno uz drug u istoj omotnici, kuverti. Prvo sa datumom, pisano rukom, drugo bez datuma, pisano na pisaćem stroju s inicijalima P.s., što bi se moglo podrazumijevati da je ovo drugo pismo nastavak pisma pisano olovkom. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VEJKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na strani 78/79, a pismo DRAGI BRATE, Dane Jolić od 17.XII.1955 nalazi se na strani 80 iste knjige. Dolje priloženo "Drugo pismo, bez datuma" nije u knjizi pisama Maksa Luburića. To toliko da se zna. Mo, Mile Boban, Otporaš.)

Dragi Dane !

Oba Tvoja pisma u redu primih. Mogao bih Ti pisati svaki dan jedan roman i opet bi ostalo isto. Razni Talaje, Markovići, Subašići i slična čeljad upropašćuju našu krvavu baštinu.

Prilažem ti ovaj okružni list sa molbom da ga pročitaš i spališ. Napisan je, ali nije razaslat iz stanovitih obzira. Tebi samo za osobnu informaciju. (Radi se o Okružnom Listu "**SVIM HRVATIMA U SVIETU**" od 20 listopada 1955. Danijel Jolić ga nije spalio niti uništio. Taj Okružni List kao jedan povijesni događaj spleteka oko hrvatskog državnog Poglavarara Dra. Ante Pavelića se nalazi u spomenutoj knjizi na strani 72. Mo)

Trullos je umro! a umirao je odavno i nije bio ni za kakav posao. Tvoj brat je lud (Radi se o Nikoli Jolić, bratu Danijela Jolića, o kojemu je bilo govora u prošlim pismima, mo) i nema ni govora da ide u Titovinu, jer ove vlasti nedaju na silu, a on nije pri svojoj. Pa šta da se radi?

Skoro ću praviti ustašku obiteljsku sliku, tj. nas svi troje i to ću ti poslati. (Vidi sliku i razglednicu na st. 1028, mo. Otporaš.)

Drago mi je, da si me poslušao. Tvoje pismo od 10.X. dokaz je Tvoje političke pameti i stege. Pazi na sebe, jer radi fukare nije vrijedno! a i nama svima bi škodilo.

Svi ovdje 100% jednako mislimo, i tako ćemo i nastaviti. Ako Vi tamo to ne možete učiniti, a izgleda, da se ne može, a Ti sa bojničkom skupa, pa "prekurac" kako kod nas kažu. Brinite se, da Vam ne otruju ustašiju, a drugo će s vremenom doći. pokušati sve, a s nekim se ne može ama baš ništa, neka ide "u p.m" i kvit.

Kako si? Šta pišu od kuće? Bojnik je gurao, da se za Božić održi zabava u korist "Drine". Znam da ćeš u tom pravcu pomoći, ali se bojim, da će oni gadovi ometati.

Pozdravi svu braću, svu askeriju, sve borce, a Tebe voli Tvoj Za Poglavnika i Dom Spremni!

general Drinjanin.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Drugo pismo:

HRVATSKI NARODNI ODPOR
Ured Glavnog Tajnika (Bez datuma, mo)

P.s.

1. Savezno s proglasom u pogledu intervencije, treba u glavnom sve bazirati na osobi Poglavnika, jer novine i radio javljaju, da policija traži Poglavnika. Za nas je neshvatljivo, da se jednog iztaknutog svjetskog protukomunističkog borca, prijatelja argentinskog naroda traži na ovaj način, a na osnovu intriga neprijatelja, srbokomunista i političkih neprijatelja i protivnika. Molimo stoga, da se pitanje Poglavnika pretresa s obzirom, koji zaslužuje kao protukomunistički borac i kao borac za slobodu svoga naroda i Poglavar Države Hrvatske. Čak su i neke španjolske novine donijele vijesti, koje nam jako mnogo škode, jer dovode osobu hrvatskog Poglavara u vezu s stvarima, s kojima nema nikakve veze.

Apelirati na argentinsko domoljublje (Ovu generalovu riječ "domoljublje" je preuzeo Dr. Franjo Tuđman od generala Drinjanina i uveliko koristio u Domovinskom ratu, koju dans Hrvati uveliko koriste, a, moglo bi se reći potpuno izbacili iz današnje uporabe riječ "rodoljub, rodoljublje", mo. Otporaš.) i ljubav za slobodu, za koju se je narod i ovoga puta digao s oružjem u ruci, kao i mnogo puta u prošlosti. Dakle usmjeriti u tom pravcu naše apele, koji neće škoditi, jer će dokazati novim argentinskim vlastima, da iza Poglavnika stoji ne samo kolonija u Argentini nego i ogromna većina hrvatske emigracije u slobodnom svijetu, kao i čitavi naš narod. Mi ne možemo reći dali je Poglavnik izišao iz Argentine, niti dali to misli učiniti. Treba dakle braniti njegove pozicije tamo, već i radi rehabilitacije javne i potpune, budući da je kampanja naškodila interesima oslobodilačke borbe.

2. Jedna žalosna vijest: Umro je Generalni Konzul Pascual Trullós. Bio je veliki borac za Hrvatsku, radio je do zadnjeg časa za Hrvatsku i bio jedan od najpožrtvovanijih suradnika H.N.Odpora. Zadnje mu je pismo povijesnog značenja. General Drinjanin je u ime poglavnika položio vijenac sa imenom Dra. Ante Pavelića, što je građanstvo Barcelone pratilo sa živim interesom, a drugi vijenac isto na počasnom mjestu, generala Drinjanina, dali su čisti hrvatski karakter tom posljednjem putu našeg velikog prijatelja, koji je čitavi život i kojemu je zadnja misao bila posvećena Hrvatskoj. Radi toga je, posebnom dozvolom obitelji i pogreb bio obavljen na hrvatski državni trošak, a mi ćemo u čitavom svijetu organizirati i zadušnice na dan, kada se gdje bude to moglo učiniti. Također je

uglavljeno, da će se položiti posebna spomen ploča, na kojoj će H.N.Odpor dati priznanje svom vrijednom suradniku, koji je u zadnje dvije godine radio u svim pravcima i učinio velike usluge, koje će još neko vrijeme morati ostati tajne.

Njegov sin Jure (Jorge), koji govori hrvatski i imade imenovanje Konciljera Konzulata nastaviti će radom svoga oca i staviti svoje sposobnosti kao i svoj privilegirani položaj u službu hrvatske oslobodilačke borbe. General Drinjanin ja zato bio na sprovodu kao predstavnik hrvatske. Hrvatski Konzul, koji je do zadnjeg časa radio za Hrvatsku smatran je našim mrtvacem. Novine će o tome donijeti više, a ovo saobćujemo, da se mogu organizirati zadušnice, u slučaju, da ne dobijete pravovremeno obavijesti. Ime je: Pascual Trullós, umro je 24.X.1955. u Barceloni. Vjerojatno ćemo izdati posebnu DRINU, posvećenu njegovoj uspomeni, a ujedno donijeti materijal o Španjolskoj, kao i hrvatsko španjolskim vezama u prošlosti, te o izgledima za budućnost. Pri tom ćemo misliti na ulogu ove zemlje, koja je izvan sumnje, i mogućnostima za nas Hrvate. Naš centar u Barceloni nastaviti će sa svojim radom, a u kratko vrijeme cijeli Stožer ići onamo, da se uglave i pojačaju veze, jer je mladi Trullós odlučan, pun energije, znanja i ljubavi za Hrvatsku. Ne treba niti spominjati što za nas vrijedi činjenica, da možemo slobodno raditi putem jednog diplomatskog predstavništva, koje slobodno i legalno djeluje, nalazi se na popisu diplomatskih predstavništava i biva pozivano na sve javne i političke manifestacije kao Generalni Konzulat N.D.H. **(Ovdje je potrebno reći da je Frankova Španjolska priznavala Hrvatsku Državu sve do njegove smrti 1975 god. Glavni Konzulat NDH i Hrvatski Radio "Glas Gomovine" u Madridu su nesmetano djelovali i radili svoju nacionalno hrvatsku zadaću. Mo)** tko može neka uputi sažalnicu na hrvatskom jeziku u pismu na adresu: "Sr. Jorge Trullós, Kanciljer Generalnog Konzulata N.D.H., Avenida Jose Antonio Primo de Rivera No. 464, Barcelona, Espana."

3. O svemu do sada učinjenom i poduzetom u gornjem odmah nas obavijestite.

General Drinjanina v.r.
Pukovnik Pušić v.r.

VRLO INTERESANTNO!

(Među masom pisama generala Drinjanina našoh jedno pismo kojeg je Vjekoslav Luburić pisao svojem rukom i svojem suradniku Dnijelu Joliću u Toronto 17.XII.1955., dale za nepuna 3 mjeseca bit će 60 godina. Stavio sam "Vjekoslav Luburić", jer, on je sam, svojom voljom, prekrizio riječ generala ostavio DRINJANIN, na svojim službenim pismima, koja su uvijek u zaglavlju počimala: general DRINJANIN, Stan, dne i datum ...Ovog puta riječ general is pod grab Otpora je prekrizena i sadržaj pisma će Vam svima reći zašto. Tko je do sada pratio, čitao i pamtio PISMA MAKSA LUBURIĆA, mogao je uočiti, po datumima pisama, kada su i zašto nesuglasice nastupile između Poglavnika i generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, i tko je tu najviše ili najmanje kriv. Osim toga, a ja sam to čuo i o tome čitao, i to se je govorilo, ljudi su se oko toga i poradi toga svađali, čak je bivalo i pokojih fizičkih izgreda, da je Poglavnik razriješio generala Luburića svih dužnosti u Ustaškom Pokretu, itd., itd. Čujmo sada šta ovo pismo od 17 prosinca 1955. godine kaže: Mo. Mile Boban, Otporaš)

.....DRINJANIN
17.XII.1955.

DRAGI BRATE!

Evo Ti dajem na znanje, da sam postao pod starost čarkar, jer sam se zahvalio na generalstvu, ustaštvu, vratio sva odlikovanja i položaje, a u znak protesta radi postupka izdajnika oko

Poglavnika, koji čine što hoće, pa su zabranili i Otpor i "Drinu". Ali su se prevarili, jer Odpor ostaje, a "Drina" izlazi na 404 stranice sa uvodnikom Džafera (Kulenovića, ministra HDV, mo) i fra Gracijana Raspudića, te 60 časnika i dočasnika i boraca Pokreta. (Radi se o "DRINI" br. 8-12, 1955. u kojoj su pisali skoro svi bivši suradnici Otpora i HDV., mo) U Buenos Airesu vladaju Markovići (Josip, Joso, Marković, glavni i odgovorni urednik novine, glavnog glasila HOP-a "HRVATSKA", koji je par godina kasnije poa u nemilost i bio izbačen i prozvan "izdajnikom", kao i mnogi drugi, mo) i njemu slični pogani i kriminalci, koje ćemo jednom suditi.

Mi ćemo ostati kakvi jesmo i mi ćemo spasiti Poglavnika i Hrvatsku. Poslao sam ti kartu iz Trsta. **(Interesantno da je general bio u Trstu, mo)** Pozdravi braću i poruči im, da nismo sami. Ostalo će ti reći Drago.

Grli Te Tvoj Maks.

05-09-2015 15:26#607

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO SE ISTINE BOJI?

"...Mnogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati istinu. Sada velimo: teško nam je već više šutjeti. U pohodu za slobodu, idemo sa Istinom, pa šta god dragi Bog dao i sreća junačka"!..., kaže Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN u svojim petnaest (15) opisa s naslovom: POSLIJE SMRTI VLADKA MAČEKA. Otporaš.

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 28 1965 godine

05-09-2015 18:53#608

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NE - NISTE SVI KRIVI, piše general Drinjanin

Bog! dragi moji Vi koji ste imali priliku čitati knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" a u istoj niste mogli pronaći ovaj vrlo važan opis Maksa Luburića, generala Drinjanina, koji je izišao u novinama "GLAS DOMOVINE" br. 4 srpanj 1960. u Torontu. Ovo Vam prilažem zato što me je jutros, subota 5 rujna 2015. godine jedan prijatelj iz Europe nazvao i zatražio od mene ovaj generalov opis jer da ga ne može u spomenutoj knjizi naći. Zato Vas uljudno molim; kliknite na priloženi link, pročitajte i po želji i potrebi kopirajte ovo i stavite u spomenutu knjigu kao dio Maksovih opisa.

Uz naš hrvatski pozdrav Za Dom Spremni!

Mile Boban, Otporaš.

kamenjar.com > Povjesnice > Iz Otporaševe torbe

NE - NISTE SVI KRIVI - PIŠE GENERAL DRINJANIN 1960.

Iz Otporaševe torbe GLAS DOMOVINE srpanj 1960. TORONTO, CANADA

(Ovaj opis generala Drinjanina nije u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA". Pročitajte i sami ocijenite iskrenost/neiskrenost hrvatskog generala. Opis je malo podug, a ja ga nisam htio u nastavcima iznositi. Hvala na razumijevanju. Otporaš.)

Radi poznatih događaja ([pobuna i razlaz od Poglavnika, mo](#)) godinama nisam pisao članke u hrvatskoj emigrantskoj štampi, iako to ne znači, da su mi ti događaji izbili pero iz ruku. Šutio sam godinama, jer su mi mnogi tako savjetovali, i jer sam bio uvjeren, da je za dobro hrvatske borbe za Državu. Da sam se odlučio napisati ovaj članak potakao me "Glas Domovine" (br. 2, srpanj 1960., Toronto Canada, mo) koji donosi izvješće o proslavi 10 Travnja u Torontu i kaže, preko cijele prve stranice nešto što još nitko u emigraciji nije rekao: **KRIVI SMO SVI**. Te riječi vadi urednik iz govora Tomislava Mesića, kojega je izrekao na toj povijesnoj proslavi hrvatskog, narodnog i ustaškog DESETOG TRAVNJA. Zato sam zamolio "Glas Domovine" da donese ovaj moj članak, za koji, naravno, sam odgovoran, a "Glas Domovine" ga donosi, kao što sam čvrsto uvjeren, da će donijeti svaki članak bilo kojeg hrvatskog emigranta u obrani jednog mišljenja ili ideje. U toj tolerantnosti počima demokracija, i hrvatski borci u svijetu nemaju razloga se naći u taboru koji ne shvaća stanje u svijetu. To prokletu ustaško srce vodilo me je uvijek u mom životu, pa i onda kada još nisam ni znao, da živi Dr. Ante Pavelić, kao i onda, kada sam kao mlađi gimnazijalac u Mostaru naljepio na 600 klupa 600 cedulja: ŽIVILA HRVATSKA DRŽAVA, pa da nije bilo fra. Dominika ([Mandića, mo](#)), ne bi stigao ni do petog razreda, kada su me konačno izbacili iz svih škola u Jugoslaviji, a poslali me u jednu hrvatsku školu: na **JANKA PUSTU**.

Eto, to prokletu ustaško srce, (danas bi se to trebalo prevesti na: [to prokletu hrvatsko srce, mo](#)) kako je rekao Lisak, razdirući rane na junačkim i mučeničkim prsima, pokazujući rane koje su mu zadali srbo-komunistički krvnici, to prokletu ustaško srce vodi me i sada, kada kažem svoje mišljenje, pa bilo to kome pravo ili ne. Kada sam pročitao govor Mesića, ([Tomislav Mesić je bio pukovnik HOS NDH i nemojte zabunom misliti na posljednjeg "komandanta" JNA Stjepana Mesića, mo](#)), a posebno slijedeće riječi: "Braćo, kad govorimo o našoj krivdi, onda nemojmo teretiti ni drugog, ni trećega, nego metnimo ruku na srce pa recimo:"SVI SMO KRIVI!" Krivi smo **jedni**, jer smo tjerovali ideologije, za koje se u suvremenom svijetu pokazalo, da više ne odgovaraju. **Drugi**, jer smo vjerovali da smo ono, što smo mi predstavljali je najbolje. **Treći**, jer smo bili oni, koji smo smatrali, da se samo nas treba slušati, da mi moramo odgovarati, kao da je providnost uprla prstom u nas, ha, Vi ste baš oni, koji trebate voditi. **Četvrti**, jer smo bili oni, koji smo samo kritizirali, a od kritiziranja ništa dalje napravili nismo. **Peti** su oni najbrojniji, koji su smatrali, da se treba baviti pametnijim poslom, a taj pametan posao značio je, prigrabi zdjelu materijalnih dobara blizu sebe i puniti ju, a hrvatski narod i sve drugo neka vrug nosi, ne znajući, da će konačno vrug i njega i njegovu zdjelu odnijeti.

Kažem, kada sam ih pročitao, osjetio sam neku neodoljivu snagu, polet, dinamiku, vjeru u budućnost, u hrvatsku narodnu i državnu budućnost. Taj me osjećaj vodi, da nekoliko misli aktualnih i potrebnih, kažem onima, sa kojima sam se jučer borio za Državu, a sa kojima se sutra mislim boriti za istu ideju, za istu Državu, slobodu naroda i veličinu Majke Domovine.

Potpisujem ovaj članak, inače ne bi imao svoje vrijednosti. Gordi smo mi stari ustaški borci na Tomiću, onog starog ustaškog borca, bezbrojno velikog idealistu koji nikada svog starog ustaštva zaniijekao nije, a znao je raditi za Hrvatsku Državu i u novim okolnostima, znao je spojiti prošlost sa sadašnjosti u borbi za budućnost, dajući tako svijetli primjer novoj hrvatskoj borbenoj generaciji. Gordi smo na Tomiću, (kao što smo gordi na Andriju, i na tisuće i stotine tisuća znanih i NEZNANIH JUNAKA koji čitav život prevedoše u borbi za svoju Državu) gordi na ponos s kojim ispovijeda prošlost, savjest s kojom je tu borbu sprovodio, junaštvo koje je dokazao, skromnost koja mu je prirodna, gordi na stalnost, sustavnost, izdržljivost, karakter, gordi na DIO ODGOVORNOSTI KOJU NA SEBE UZIMA. Kakva razlika između Tomice, koji je uvijek bio sluga domovine, izvršavajući časno zapovjedi, koje je dobivao od starijih, i recimo, kakva razlika od Dide ([Eugen, Dido, Kvaternik \(1910-1962\), poginuo u saobraćajnoj nesreći u blizini Buenos Airesa 1962., mo](#)), koji je skupa sa mnom, kako se pučki veli: drmao državom, bio jedan od glavnih "gazda Domovine", a danas optužuje svakoga prema gore i prema dolje, pa čak i sudbinu, samo nikada nam nije rekao o svojoj krivici, jer nikada nismo čuli: mea culpa, bez kojega skrušenog i istinskog nikakva ispovijed nema vrijednosti.

Ne, nisam nikakav "Mesićevac", niti on to čeka, a nisam ni neprijatelj, pa ni protivnik Eugena Kvaternika, neobično sposobnog mladog hrvatskog intelektualca, darovitog organizatora, pisca, pa možda i državnika. Nekada sam spadao u krug onih, koji su u Didi gledali budućeg ustaškog revolucionarnog vođu, pa možda i novog ustaškog Poglavnika. Bili smo drugovi, suradnici, pripadao sam ekipi Dide, i sutra bi se opet stavio pod Didino zapovjedništvo, ako bi ovoga hrvatski borci prihvatili. Stao u pozor i rekao: na zapovijed, jer sam siguran, da je Dido sposoban, inteligentan i čvrst zapovjednik. Eto, tu je primjer, pa ga treba slijediti: sići sa katedre optužitelja svih i svakoga, sa razumnim mea culpa doći među narod, i povezati prošlost sa sadašnjosti, svrstati se u falangu budućnosti ([svrstati se u borbenu zajedničku snagu za budućnost, to je general htio reći, mo](#)) i zauzeti mjesto, koje nam kao tehničarima i profesionalcima revolucije pripada, i predati ustaški stijeg borbe drugoj generaciji. Kritika bez autokritike biti će povijesno osuđena kao obična denuncijacija mrtvih i živih drugova, čitave ekipe, pokreta i generacije.

Ispit zrelosti u Torontu.

Tako možemo nazvati onu krasnu hrvatsku solidarnost, koja je ostvarena u Torontu, na proslavi HRVATSKOG DESETOG TRAVNJA. Rieči Mesića "svi smo mi krivi" burno je i iskreno pozdravila hrvatska kolonija u Torontu, i time položila ispit zrelosti, koji nam daje pravo stupiti u velebnu zgradu hrvatske demokracije, koju je za Hrvate tražio i Kvaternik u Rakovici, i Starčević u Francuskoj, i Radić u Moskvi i Pavelić, kada je nakon što ga je Beograd osudio na smrt došao na ZAPAD, da traži pravo slobode i demokracije za Hrvate. Tražio sam podatke i dobio ih o sastavu publike u Torontu, koja je nezaboravne riječi Tomičine nagradila burnim pljeskom. Bili su stari borci za hrvatsku stvar, oni stari iseljenici od prije, koji su išli trbuhom za kruhom. Tamo su bili i preživjeli "askari" koji su jurišali na Kozari, na Glamoču, Papuku, Psunju, oni koji su pjevali: glavo moja nisam kopa za te, dabogda te raznijele granate. Ali su bili prisutni i pristaše naše hrvatske seljačke ideologije, Radićevi sljedbenici, pa i neki, koji se nazivlju Mačekovcima, ali su za Hrvatsku Državu. Bili su i neki hrvatski proleter, koji su došli na zapad da bolje žive, da vide šta je istina, i da se bore za hrvatsku stvar, a iz kojih Meheš i Ciliga još mogu izgraditi dobre hrvatske sindikalne borbe, koji će u Hrvatskoj Državi bditi nad pravima nove klase, radničke. A među publikom su bili i novi mladi hrvatski borci, sinovi one generacije koja je stvarala Deseti Travanja, i koji su u Hrvatskoj i u emigraciji nastavili naše djelo, nastavili borbu usklađujući ciljeve naše borbe sa stanjem u svijetu. Bilo je nezavisnih, slobodnih ljudi, koji se ne bave politikom, bilo je kulturnih radnika, intelektualaca, koji žele svojom glavom misliti na svoju i hrvatsku budućnost. Ako analiziramo tu politiku doći ćemo do zaključka, koji je ohrabrujući. Ta na tom malom skupu u slobodoljubivoj Kanadi, na desetke tisuća kilometara od rodnog doma našao se DOM, dio, prema tome NAROD, koji suvereno živi u svom pravu, u pravu, da kaže svoju riječ o budućnosti Hrvatske. I eto, taj hrvatski skup, dio naroda UZIMA KRIVICU NA SEBE, PRIMA DIO koji mu pripada, jer

ruku na srce, pa ako u pet grupa kamo je Tomica svrstao Hrvate, nema mjesta, onda smo hipokriti, nesavjesni, nesvjesni, neiskreni, nepošteni, i tako nekorisni, za budućnost. Onda, ako nismo ni u jednoj narodnoj skupini, onda smo egoisti, živimo za sebe, ne pripadamo kolektivu.

Simbolična predaja stiega mladima za mene već je završena, jer su to dokazali mladi, novi naraštaj u Londonu (**Skupina oko novine "Nova Hrvatska", dvo-tjednik kojeg je uređivao i izdavao Jakša Kušan, mo**) i u Torontu (Glas Domovine) i u Sydney-u (Grupa intelektualaca Otpora) i u evoropskim logorima i na tisuću mjesta diljem svijeta, svi ovi kao odraz HRVATSKOG PREPORODA, kojeg JE ZAPOČEO HRVATSKI NAROD U DOMOVINI. Dosta sam puta napisao i želio bih, da mladost te riječi ne zaboravi, da hrvatska emigracija dobrim dijelom vodi međusobnu gverilu u zrakopraznom prostoru na veliko veselje srbokomunizmu, uz samilost naših starih prijatelja i golemu tugu Hrvata koji dolaze iz domovine uvjereni, da je u emigraciji nastupio HRVATSKI PREPOROD kao i kod kuće.

Također sam govorio o sudbini i ruske emigracije, koja je već izumrla, a još nije stigla niti da shvati, da Kozac, Knuti i Sibir ne mogu riješiti socijalni problem niti srušiti komunističku revoluciju, koja je znala iskoristiti ne samo politički čas, nego i nezadovoljstvo i desperaciju ruskog naroda. Imamo 42 hrvatske publikacije u emigraciji, ili ih je bilo. Skoro bi rekao, da svaka od ovih odgovara jednom idejnom krugu koji bi "bistrio hrvatsku politiku" onako, kako to njihove publikacije prikazuju i sve to za kavanskim stolom, u bogatom i raskošnom domu, ili skromnoj i bijednoj baraci emigracije, kao nesretni "DP" ili "profuge". U čemu se izivljava hrvatska emigracija, ili dobar njen dio? Čitajte publikacije i vidjet će te! Dnevno umiremo, jer se Božji i NARAVNI zakoni ispunjavaju. Valja umirati, vratiti se majci zemlji, iz koje smo Božjom voljom i milošću nikli. Umiremo, a s nama i borbeni stijeg borbenog ustaštva, kojega se želi iz narodnog, oslobodilačkog, državotvornog pokreta pretvoriti u beznadnu i aformnu smjesu političke špekulacije. Da, pojavljuje se jedna nova generacija, dolično zastupana u "Glasu Domovine", koja bi jurišala na Drinu, ali i na Markov trg, kako je to učinila Koreanska, turska i ostala mladež, u borbi za prava naroda. Neka ne zaboravi hrvatska mladež riječi sedmorice studenata koji su u Seulu stajali na čelu studenskih legija, koje su osvajale barikade vojske i policije, i koji su rekli starom i zasluženom Sygmanu Rhee, ocu domovine, da bi dali život na barikadama u obrani svog prava glasa, ali da bi sutra glasali za tog istog Sygmna Rhee na poštenim i slobodnim izborima.

Tko je bio ustaša? Šta su bile ustaše? Čitati će te uskoro u "DRINI" što o tome kaže stari ustaški borac, pukovnik Štir. Da, ustaša je bio Hrvat, koji se ustao u obrani svetih hrvatskih prava za Državu. Pa kada to kažemo mi stari borci, koji smo bili tamo, gdje su se zidali temelji, onda znamo šta govorimo. Ustaša je bio hrvatski sin u obrani Države. Ustaša je za mene osobno, svaki Hrvat, koji hoće svoju Državu. Tako misli Beograd, pa kako je jedini Beograd, koji nam niječe pravo na Državu, onda moramo uzeti na znanje da je tako. Ustaša je i onda, ako se i ne smatra ustašom, ako i ne nosi ustaško ime. Kada Beograd svakog Hrvata zove Ustašom, i ako to obilježje bude davano svakome, onda će i Čiliga biti Ustaša, a Hebrang je već mrtav i po Srbima pogubljen kao Ustaša, jer je branio hrvatski Srijem. Pa će hrvatska mladost i prihvatiti to časno ime, jer je postalo legendarno, jer je pisalo povijest, jer je stvaralo državu, jer je dalo živote za ideal. I ne zato, jer je postalo ustaški pokret, koji je nastao kao posljedica NARODNOG USTAŠTVA. STARI I MALDI, muško i žensko, sve klase i svi staleži, sve pokrajine u borbi za Hrvatsku Državu, to je narodno ustaštvo. To je hrvatska demokracija, to je hrvatska budućnost.

Ali, na nama koji se moramo smatrati starim, ako nam se i ne sviđa taj izraz, stoji dužnost, da u prvom redu iz tragedije naučimo politički misliti da zaista mislimo, i da budemo iskreni prema samima sebi i analiziramo sami sebe. Šta možemo mi učiniti za Hrvatsku? Prema mom mišljenju naša je sveta dužnost, predati stijeg mladosti, predati joj našu slavu, naše znanje, naše ime, naše vrline, - a zadržati za sebe **ODGOVORNOST ZA PROŠLOST**. Ne, mi nismo bezdušni. Mi ne možemo slijediti primjer Staljina i Nikite. Staljin je na smrti zvao svoje pomoćnike i rekao im neka

slijede Nikitu i neka se odreknu njega i svale svu krivnju na njega. Kao što je pijan tjerao Nikitu; "Nikita durek pleši", ovog mu je puta rekao, da neka baci sve krivnje iz prošlosti na Mrtve, da bi tako prevario Svijet i ostvario svjetsku komunističku vlast. I skoro je uspio, ali je do brane uspio. Godinama su varali svijet, govorili o koegzistenciji, da na kraju Nikita "durek" ojača Rusiju i pretvori ju u atomsku snagu i sada Nikita u ime svjetske revolucije proglašuje "durakom" čitavi zapad.

Šta su napravili naši stari? Proglasili su "svetogrđem" svaku kritiku ovjekovječili svoje političke pogreške i pretvorili ih u vječnu hipoteku hrvatske mladosti, optužili generale i čarkare za grijeh hrvatske i ustaške revolucije, a predali baštinu u ruke onima, koji su bilo iz strahopoštovanja, bilo iz straha, bilo iz stege, moralne obveze, bilo radi političkih, osobnih, materijalnih interesa, bilo radi iznemoglosti, pomanjkanja snage, ništavnosti ili ambicija, - klimali glavom i govorili svojim šefovima, da su oni HRVATSKA. Ako i malo analiziramo situaciju, a ne bojimo se iznijeti mišljenje radi prijatnja, ili kako kažu, VIŠIH INTERESA, vidjet ćemo, da se isto dogodilo i kod Ustaša i kod Mačekovaca, pa i kod Jelićavaca. Dok crnci u Africi vode demokratske vlade i uspijevaju uvjeriti svijet, da su sposobni sami sobom vladati, mi Hrvati proglašavamo svaki pokret slobodarstva IZDAJNIČTVOM NARODNIH INTERESA. Naši su se starci zabarikadirali u svoje legitimitete, kontinuitete, nepogrešivost, pozvanost i isključivost, tako da je došlo do toga, da nas ozbiljni ljudi sažaljivaju, a neprijatelji likuju, jer ne samo da starci vladaju za života, nego i poslije smrti. Tako ako bude takva sudbina može Hrvata i nestati, a nikakvi međunarodni faktori nas neće ozbiljno uzimati a mi ćemo, ako tko preživi, i za 20 godina imati imenovane nasljednike, ili kako naš narod kaže: **"Čorbine čorbe čorbu"**.

I ne samo da se imenuju Nasljednici, i pomoćnici nasljednikovih zamjenika (Ovdje se odnosi na vodstvo HOP-a poslije Poglavnikove smrti. Pošto sam bio u HOP-u, izbliza mi je poznata situacija. Sve se je namećoli odozgora, tj. s "VRHA". Vladao je veliki monopol. Sve je bilo Poglavnikovo, jer je tako "VRH" htio: Poglavnikova Hrvatska, Poglavnikov Ustaški Pokret, Poglavnikov Deseti Travnja. Jednom riječju: Poglavnik, Poglavnik, Poglavnik i ako nisi u HOP-u automatski si IZDAJNIK, a da o tome mrtvi Poglavnik ništa nije znao. O tome general govori, mo. Otporaš), što nas dovodi do tragikomičnih scena, kakve se ovih dana odigravaju. Gdje ste hrvatski povjesničari, zašto ne kažete Hrvatima, da je tragično završilo nasljedovanje i kod Starčevića, i kod Franka, i kod Radića, i kod svih, apsolutno svih pokušaja u prošlosti!? Mi smo slobodoljubni narod koji smo slijedili svoj vođe, međutim nikada te vođe nisu uspjeli naturiti nam svoje nasljednike, i još manje obiteljskog tipa. Tu je prava odgovornost naših političkih šefova, ali i naša, pa makar bili i sveto idealistički čisti motivi, koji nas nukaju, da se štuje volja staraca, umirući staraca, koji beznadno ratuju protiv onog neminovnog: na mlađima svijet ostaje.

Da, kamo sreće da su naši prvoborci imali snage kazati Poglavniku da je pobuna Maksa opravdana, bio bi Poglavnik prešao u povijest u mnogo boljim okolnostima, ali bi naša baština bila predana NA VRIJEME I DOSTOJNIM AKTOM U RUKE MLADJIMA. A ovako će baština biti predana u ruke mlađima borbom, u kojoj će biti gubitaka: za domovinu, za stare i za mlade. Život je borba, i mladost će se boriti za Državu Hrvatsku, i za Državu Hrvatsku, i za svoju aformaciju. Nas stare će staviti na mjesto kamo spadamo, kakvo mjesto budemo zaslužili, i nemojmo se varati, neće se uzimati samo kriterij zasluga u prošlosti, nego i u sadašnjosti, u primopredaji stijega. Tko je onda kriv? Rekao je Tomica Mesić, a rekli su i drugi. Ima krivnje na svima pomalo, ali je glavna krivnja na činjenici, da mi moramo živjeti i umirati u izvanredno teškim okolnostima. Mogli bi reći, da je dosta krivice na našem geopolitičkom položaju, jer smo smješteni na raskrižju, da smo bogata zemlja, da su nas htjeli potalijančiti naši himbeni saveznici, da su nas htjeli pomađariti naši sjeverni susjedi, da nas je germanska dinamika pretvorila u svoje južno "krajisko carstvo", (ovdje general za sigurno misli na povijesnu liniju "Vojne Krajine" koja je bila stoljećima glavni bedem protiv nadiranja osmajlinskog carstva, a da ni znao nije da su u prošlom ratu (1991-1995) četnici svih dlaka i vrsta koristili tu liniju u takozvanu svoju RSK, mo), da smo bili antemurale cristianitatis, ali i

predziđe islama, da smo razdijeljeni među jadransko-mediteransko-latinsko, evo-ropsko-germansko, i balkansko-azijsko carstvo kulture i teritorijalnih interesa.

Zar nije katolik, aristokrata, zapadnjak Zrinski htio spašavati Hrvatsku pomoću Sultana? Zar nije Zmaj od Bosne vjerni štitonoša Islama i Hrvatske htio spasiti Hrvatsku na zapadu od sile turskih vezira i Sultana? Zar nije nosioci civilizacije, Italija, počinila zvjerstva i nevjere više nego ikada ikakvi osvajači Hrvatske? Zar nam nisu Germani stvarali Državu u Državi, počam od Vojne Krajine do "volksdeutschera"? I zar nisu Srbi počinili zločine i kao turska raja, i kao talijanski saveznici i kao divizija "Princ Eugen" i kao Mađarske sluge u Bosni? Ja sam tu temu obradio s vojno-političkog i sa geopolitičkog stanovišta, pa ću jednom zgodom to popuniti zapažanjima i podacima koja su izišla u djelima Lukasa, Kriškovića, Mandića, Babića i drugih u emigraciji. **(General je to jako dobro opisao i iznio, ponajviše u DRINAMA, a nešto i u OBRANAMA, mo).** Poglavnik je mrtav. Ja sam ga 25 godina slijedio kao vojnik, ustaša i revolucionarac. Pa zato sam odgovoran za sve što se je u to vrijeme dogodilo, pa bio ja s tim sporazuman ili ne u ovo vrijeme. Što se ne može. Žalim slučaj da to moram napisati, što se ne može jest, sada nakon toliko godina i kada je Poglavnik mrtav, odreći se odgovornosti, ako to nismo ONDA učinili, i povukli konzekvence. Neuvjerljivo zvuče riječi ministara, generala, državnih tajnika, zapovjednika, itd. da oni nisu bili na vlasti i da nisu odobravali ovo i ono, a poneki od njih kaže: oni, Ustaše, On, Poglavnik itd., itd., kao da su sada došli sa mjeseca i saznali, da je kod nas počinjena nepravda, nedaća, zločin, pa i "pokolja" nevinih Srba, pa i svog vlastitog naroda. **(Napomena: Neki meni poznati a ima ih i nepoznatih koji su mi se javili s dobrom namjernom i željom da bi željeli znati da li je general uistinu tako pisao kako ja iznosim. Odgovaram svima zainteresiranima da nastojim što god više mogu iznositi Maksova Pisma onako kakove ih ja imam i kako ih je Maks pisao. Rekao sam u početku da iznosim pisma onako kako su pisana i da niti jednu jedinu riječ neću ispravljati, što ne znači da neke nečitljive riječi neću ispraviti, jer se i meni može pogriješka desiti. Neki dan mi je jedan pisao, s vrlo dobrom namjernom i opomenom da i ja pregledam što pišem prije nego "kliknem" pošalji. Već to činim i hvala svima. Otporaš.)**

Ne, nije kriv za sve Poglavnik! Ne, nije Poglavnik bio ni nepogrešiv! Mi koji smo luk jeli, lukom mirisali ne možemo zanjekati ni svoje prošlosti, ni svojih grijeha, a posebno ne možemo iz našeg eventualnog oportunitizma stvarati politički kapital, a da pri tome ne izgubimo i svoje dostojanstvo. Postoje grijesi ustaške revolucije, kao što postoje grijesi francuske i ruske revolucije, američkog građanskog rata, stvaranje engleskog imperija, obrana Papinske države, kristianizacija evropskih naroda, otkrivanje novih svjetova po evropskim zemljama, kao što postoje grijesi zapadne demokracije u zadnjem ratu, kao što postoje grijesi kolonijalizma, grijesi prije i poslije Nurberga **(suđenje nacističkim liderima 1946., mo)**, pa i grijesi Izraela, koji u slobodnoj Argentini otimaju ljude, **(Radi se o Adolfu Eichmann-u 1960., (1906-1962) njemačkom nacisti koji je bio zadužen i odgovoran za KONAČNO RIJEŠENJE, a kojega je izraelska tajna služba Mossad potajno uhapsila/kidnapirala u sred glavnog grada Argentine Buenos Aires 1960. god. Zbog ovog, nazovimo ga "Udbaškog" čina, skoro je došlo do prekida diplomatskih odnosa između ove dvije države, Izraela i Argentine, mo. Otporaš)** koji stoje pod zaštitom zakona jedne suverene i slobodne zemlje koja se jako lijepo odnosila prema židovima. Više će neprijatelja dobiti Izrael tim činom, nego koristi ako objesi "ratnog zločinca", pa makar u istinu bio zločinac. Krivi su svi, posebno "veliki".

Neće biti stari Churchill osobito ponosan na svoje djelo "pakta sa vragom", jer je eto vrag došao kasirati račune, a platiti će ga i djeca i unuci ponosnog i gordog Britanca. Nisu ni američki patrioti tako jednodušni u ocijeni genijalnosti Rosvelta **(Franklin Delano Roosevelt (1882-1945) američki predsjednik, mo)**/[COLOR][I], kao ni Rusi u pogledu Staljina, i svugdje ima Mesića, koji kažu, **SVI SMO KRIVI**. I sve je više ljudi, koji vjeruju Mesićima i u Americi i u Švedskoj. Ne, mi iz našeg Bleiburga nećemo stvarati kao Srbi Kosovo jer smo doživjeli poraz jedne politike i svjesni odgovornosti tražimo načina, da ne dođe do novog Bleiburga. Ali to činiti sa dostojanstvom. I nije za sve kriv Poglavnik kao što bi bilo glupo nijekati da je POGLAVNIK dužan, živ ili mrtav,

odgovarati pred POVJEŠĆU. Ali nije dostojno nas, njegovih učenika da mi taj sud izričemo, jer smo jednom živjeli pod sjenom hrasta koji je bio Poglavnik. Jer je On stvorio Državu, jer nas je naučio braniti ju zubima i noktima i u tome mislimo slijediti Ga. Bio sam vjeran Njemu do Njegove smrti, i bit ću ustaškim načelima vjeran do svoje smrti, a to je slijediti djelo Poglavnika, ali odgovoran za čine narodu, ali ne mrtvu Poglavniku, a još manje njegovim mnogobrojnim nasljednicima.

NISTE SVI KRIVI, kličem onim Hrvatima, koji su se sabrali u Torontu, da dostojno proslave **HRVATSKI DESETI TRAVANJA**. Niste krivi, posebno Vi mladi urednici "Glasa Domovine" (**dva brata Hrvata, Rudi i Srećko Tomić, glavni i odgovorni urednici, mo**), koji od nas morate naslijediti hrvatski borbeni stijeg i borbenu ustašku baštinu. **ALI BEZ USTAŠKE HIPOTEKE**. Mi smo generacija Desetog Travnja, popravljali i u krvi oprali sramotu stvaranja jugoslavenske države, kao što su Supilo, Trumbić i drugovi svojom žrtvom oprali trag ilirstva, a na Vama je da dovršite djelo i da žrtvom pred narodom i svijetom operete naše zablude. (**Do neke mjere to se je postiglo u Domovinskom ratu, a što se nije postiglo u ratu NDH i u Domovinskom ratu, neka nadolazeći hrvatski naraštaji dobro prouče ove dalekovidne riječi generala Drinjanina, tada će se sve postići i popraviti, mo. Otporaš**) To možete postići ako od nas naslijedite borbenost, poštenje, viteštvo, spremnost na žrtvu, ili ispravite pogreške koje smo mi počinili, pa i grijeh, koje smo u borbi na sebe preuzeli. Vi niste krivi za Rimske ugovore, niti se te krivi za Marselj (**Marseille, ubojstvo srpskog i jugoslavenskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo**), niste krivi za naš navještaj rata Americi, niste krivi za grijeh revolucije, jer ste bili djeca. Bilo bi monstruozno optuživati čak i biološke nasljednike boraca za Hrvatsku. (**To je upravo što je Ivica Račan, dok je bio živ, Stjepan Mesić, Ivo Josipović i njihovi takozvani antifašisti rade sa hrvatsko državotvornom mladosti danas, mo**). Po toj logici bi bili krivci i zločinci svi Amerikanci, svi Englezi, svi Španjolci, svi Francuzi, svi Rusi, a to ne bi bila istina. Da i Vi snosite hipoteku, jer su srbokomunisti potrošili milijune dolara u takvu propagandu, koja je sve više u dekadenciji, jer je svijet počeo razmišljati.

I kada mladi urednici "Glasa Domovine" donese kao svoju parolu **SVI SMO KRIVI**, preko cijelog lista, počinjaju krasni, herojski gest, pun ljudstva, viteštva, onih osnovnih vrлина koje krase hrvatskog vojnika, ali počinjaju i grijeh. Ne treba prelaziti u ekstrem, ne treba u ispitu savjesti ići tako daleko i pasti u kompleks, jer to je ono što srbokomunizam hoće. Pokora je lijepa, mea culpa je vrlina, ali nitko od nas ne može tražiti, da izvršimo narodni harakiri. (**Japanska riječ što znači samoubojstvo, mo**) Niste svi krivi, jer niste bili nosioci naše hrvatske ustaške revolucije. Mnogi ste bili tek promatrači, drugi ste bili jedan šaraf, jedna poluga, bili ste **SLUGE DOMOVINE**, a mi smo tim šarafima i polugama upravljali, stezali i popuštali, prema potrebi, prema našim nahođenjima. Pa nije pravo, da nakon što ste toliko pretrpjeli, nosite i krivicu za svoje zapovjednike. Niste krivi, jer ste prema zakonima vlasti bili dužni izvršavati naloge, a da ih niste izvršavali, bili bi kažnjeni.

Ja nisam nikada u životu zaboravio, da sam ubio iz revólvera dva vojnika, koji su bježali natrag u borbama u Kozari. Nisam zaboravio ni Domobrana, kojeg sam ubio kada su partizani osvojili Banja Luku, pa prijetila opasnost da nas izbace iz Stare i Bosanske Gradiške. Nisam zaboravio ni Nijemce, Kozake, Ustaše, koji su bili ubijeni ili po sudu streljani radi kukavičluka, radi bjegstva, izdaje interesa. Nisam zaboravio ni drugih, građanskih žrtava, koje smo doprinijeli u vjeri, da je njihova žrtva potrebna za spas Domovine. Takve su čini činili svi vojnički zapovjednici svih vremena. I ako su zaista bili zapovjednici, nisu se nijekali odgovornost za takve čine, ali je apsurdno da snose odgovornost naši vojnici, zastavnici, podređeni, koji da nisu bili izvršili zapovijed, bili bi prema ratnim zakonima streljani - I svaki od prisutni na proslavi u Torontu mogao je biti jedan građanin, vojnik, koji je morao izvršiti zapovijed, jer bi inače bio strijeljan. I neka se baci kamen na onoga tko je bez grijeha. I jednom za uvijek: mi smo voljni boriti se za slobodu svoga naroda, za stvaranje svoje države, pa i odgovarati svome narodu za djela koja smo počinili, voljni smo sagnjiti šiju i mjesto predbacivanja , prkosa, ohola, nego čista čela uzeti učešća u novoj vojni **KOJA ĆE SE VODITI; AKO SLOBODNI SVIET HOĆE PREŽIVITI**.

Pa kad jednom i zapad osjeti žalac komunizma, kojega je u našoj domovini provodio srbokomunizam, drukčije će rezonirati i o našim grijesima, a to su već učinili mnogi zapadnjaci (**samo nisu hrvatski antifašisti i neoantifašisti, na svu žalost, mo**). Nismo mi izmislili logore, nego Englezi, a k nama ih je dovela Jugoslavija, a da ironija bude veća, prvi stanovnici jednog konc-logora u Hrvatskoj bili su hrvatski nacionalisti, koje su hrvatske demokrati stavili u logor Kruščici. Kada je stvorena N.D.H. onda su hrvatski nacionalisti uzeli pušku u ruku, i svoje tamničare stavili u isti taj logor. Svako vrijeme donosi i svoje običaje. Danas logore posjeduju sve nacije svijeta, iako se zovu na razne načine, pa ako Hrvatska hoće biti slobodna morati će imati i svoje logore kao i Englezi, Amerika i Francuska svoje. Niste krivi, niste svi krivi, niste za sve krivi, pogotovu niste svi za sve krivi. Odbacite taj krik, jer bi on bio izraz očaja, prkosa, beznadnog umiranja u domovini i stranom svijetu. **NISTE SVI KRIVI. GLAVU GORE,** i gledajte u budućnost.

Treba pisati povijest, reći istinu, treba napisati na papir naše doživljaje, pa makar kako neznatni bili, jer se mora stvoriti jasna slika onoga što se je dogodilo. Mi ne smijemo bježati od istine, pa makar kako bila bolna. A to znači reći, tko je kriv, tko nosi krivicu za našu narodnu tragediju. Postoji nekoliko činjenica, koje se ne smiju mimoći, jer inače će se pisanje povijesti pretvoriti u deformaciju čina, koji moraju ostati za Povijest, i o kojima će se nepristrano govoriti, kao što se govori danas o borbama među starim hrvatskim strankama, narodnjacima, latinašima, pristašama, ovog ili onog velemože, koji su svi, apsolutno svi, osim svog imena bili nosioci nekih ideja. Tako su naši Matija Gubec, ali i aristokrati hrvatske zemlje, koji su prema ONDAŠNJIM prilikama, bili politički narodni činbenik. Naš je Sokolović, naš je i Filipović, naši su kanonici, ali i patareni, naš je i Poglavnik, a ne može se zaniijekati ni Tita, koji je unatoč svih zločina i puzavosti pred velikosrpskim beogradskim elementima, koji su mu dali vlast, ipak jedan zagorski buntovnik, koji je doveo Hrvatskoj Dalmaciju i Istru, ali i postavio granicu na Drini, pa makar i s jedne i s druge strane te granice vladali velikosrbi i srbokomunisti.

U neopisivom vrtlogu događaja, na raskrižju svjetova, Poglavnik je stvorio Nezavisnu Državu Hrvatsku, pa makar smo ju mi svi gradili, makar smo svi stradali, ona je i NJEGOVO DJELO, i to nitko izbrisati ne može. On je bio koji je pokazao put, koji je poveo revolucionarnu borbu, koji je nastojao i spasiti tu Državu. On je veliki čovjek, i nepošteno je htjeti Ga proglasiti narodnim i državnim neprijateljem, izdajnikom hrvatskih interesa, prodanom dušom. Osobno sam bio onaj, koji je nakon 25 godina vjernosti borbe, patnja, dvije emigracije i šume postao "izdajnik" iako nitko nikada nije ozbiljno vjerovao, da sam izdao bilo šta ili bilo koga. Ne, došao je bio čas, kada sam vjerovao, da moja savjest ne može nositi odgovornost za ono što se zove "nesretnom epohom" savezno sa "Izborom". (Ovdje se radi o nekoj PORUKI koju da je, navodno, Poglavnik na smrtnoj postelji ostavio, a koju da je pisao fra. Branko Marić, jer da Poglavnik u nekoliko zadnjih dana svoga života nije bio u stanju ni čitati pridošlu poštu, a kamoli na istu odgovarati, i u kojoj da je Poglavnik opunomoćio Dra. Stjepana Hefera kao Poglavnikova nasljednika. Poradi ove Poruke mnogo je svađa i tučnjava bilo, pa čak i unutar organizacije Hrvatskog Oslobođilačkog Pokreta, HOP, što je uistinu i uzrokovalo da se od jednog HOP-a naprave dva, HOP jedan kojemu je bio predsjednik dr. Stjepan Hefer, i HOP dva, reorganizacija, kojemu je bio predsjednik dr. Vjekoslav Vrančić, mo. Otporaš) Od tada nisam odgovoran (od razlaza početkom 1956. godine pa sve do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. god., mo) za čine koje su drugi počinili, a koji će biti jednom, prije ili poslije vjetreni, pa mi to htjeli ili ne.

Treba pisati povijest, ali na dostojan način, nepristrano, savjesno ili to nije povijest, nego bespomoćno izživljavanje, spašavanje, i pravljenje političkog kapitala. I sam ću reći što imam, ali mislim DA SE SVE NITI MOŽE, NITI SMIJE REĆI, jer to nitko nije učinio. Nijedan narod nije otvorio svojih tajnih dosijea, pa to ne smijemo učiniti niti mi Hrvati. Svi smo mi konspirirali, svi smo mi htjeli spasiti Državu, a svi smo ju rušili nekim činima. Ljudska je to stvar, koja se ponavlja kod svih naroda. Mi ne možemo povijest pisati kao ruski komunisti. Njihova je povijest napisana u sistemu kartoteke. Danas si heroj, borac, stvaralac, velikan, vitez, primjer. Sutra se izdere kartoteka,

pa u povijest ulaze oni, koji su izveli čistku, a na sporedna mjesta ulaze preživjeli od čistke. Pa sutra nova čistka, nova kartoteka, nova povijest, prema tome, tko je gore, tko je dolje, tko je izveo, ili preživio čistku. Mi smo narod, koji imamo trajnih vrednota, i jedna od tih je i STVARAOC DRŽAVE HRVATSKE - POGlavNIK. I ako sam ja bio jedan od onih, koji su proglašeni "izdajicama" jer sam ustao u obranu NAČELA, u odnosu PRAVDE, u odnosu INTERESA NARODA, ne mogu zato predlagati svoju neodgovornost za sve ono, što se u 25 godina dogodilo, a još manje sada proglašavati svoju nepogrešivost, a blatiti one koji su ostali na drugoj strani. I kritiku treba vršiti, da se popravi stanje, a izvuče korist za domovinsku stvar.

Gdje je apsolutna istina? Uzmimo primjer Cilige. On je vječni buntovnik. Bunio se protiv fašizma i to ga odvelo u Moskvu, u komuniste. Bunio se protiv Talijana i to ga odvelo u Jugoslavene, kojega još uvijek ponekada brani ili zagovara, iako na poseban način. Bunio se protiv nasilja u Rusiji i stigao u Sibir. Bunio se protiv vlasti u Hrvatskoj i stigao u logor, a sada se buni protiv velikosrpstva i srbokomunizma. Tko može sumnjati da se je dao voditi ludim srcem, koje i ako nije bilo ustaško, ipak je ludo hrvatsko srce, kao i onog Zmaja od Bosne i Hadži Loje, kao i gosp. Zrinskih i Frankopana, kao i Matije Gupca, pa kao i Tita, koji se buni protiv svojih gazda u Moskvi. Srbi vele: buni se kao "Crk u hapsu", a mi bi mogli kazati, da se "buni ko Ante Ciliga". I u svom materijalizmu bio je buntovni idealista. Ali, velimo u dobronamjernoj kritici, ipak nije ni buntovao pravo na strani Cilige jedino ispravno, jer eto ja sam se bunio protiv onih, koje je i Ciliga odgojio kao bivši komunist, bunio sam se protiv i onih Srba koje je Ciliga u Mostaru konsultirao o "zlodjelima frataru", bunio sam se, jer sam i ja i mnogi ondašnji postao Ustaša pod srpskim batinama, i progonima, koji nisu u Mostaru bili slučajni. Pa bunio sam se i protiv Talijana, ne jednom ih napao, i to je poznato, da sam morao napustiti zonu, a moje ime bilo izvješeno na svakom telegrafskom stupu u Hercegovini i Dalmaciji, da se ne smiju odazivati mojim pozivima, niti ići u vojsku, jer će biti proganjani roditelji tih vojnika. Bunio sam se i protiv mojih prijatelja Nijemaca i bez predomišljanja napao bih bilo koga, ako je to bilo u interesu Hrvatske.

I bilo je takvih, kao ja, koji su se i protiv mene bunili, pa i glavom platili tu bunu. Nije Ciliga zastupao ABSOLUTNU ISTINU, i ne može graditi ni ABSOLUTNI KALUP, prema kojemu se treba pisati povijest. Ili, recimo, način kako Varoš (**Miroslav Varoš, prof., Udbin agent, mo**) piše o odgovornosti za Bleiburg, za držanje Hrvatske vojske, pišući o tome, šta kažu partizanski generali o tim stvarima. Varoš nije vojnik, posebno nije bio zapovjednik, ne pozna stvari o kojima piše, ali se penje na bačvu, pa veli: eto Maks se borio, Sudar konja jašio, vojska pjevala kao da ide u svatove, kako to kaže dobri čiča Fra Oton (Knežević, koji je napisao svoje uspomene na povlačenju u svibnju 1945. godine: **"POKOLJ HRVATSKE VOJSKE"mo**), a Poglavnik odmaglio, zapovjednici i vlade napustile vojsku, došli partizani i poklali je.

Generaliziranje je neodgovorno, nanosi veliku ne procjenljivo veliku štetu našoj stvari. I Ciliga i Varoš lijepo su opisali moju ulogu, nukajući me, da neka govorim. Ja sam i voljan, ali ne tako, da ispadne, biva, sada si u nemilosti kog HOP-a pa udri nije ti ga majka rodila, udri po Poglavniku. To nije pisanje povijesti. Nemam se zašto zahvaljivati Varošu, što me prikazuje u pozi junaka, zapovjednika, ako ja trebam biti hipoteka mojim zapovjednicima, ODNOSNO VOJSKI KAO CJELINI. Ne bi to bilo pošteno od mene. Ja ću svima njima pomoći u pisanju povijesti, dati podatke, koje mislim da se može dati, ali ne mogu dati podatke koji bi mene mogli predstaviti u ulozi žrtve protiv moje domovine. Ja ću sa svima njima surađivati na zajedničkoj stvari, ali nikada tako, da nakon toliko pogrešaka, koje sam u životu počinio, i druge zato, da operem sebe za eventualno političku ulogu ili za povijest. I ne bi bio iskren kada ne bi priznao, da sam voljan dati život kako bi pred poviješću dobio mjesto, koje mi pripada. To radi mene, radi moga oca, majke, radi moje djece, i radi bezbroj drugova koje sam vodio i odveo u smrt, i baš ta vjera me obligira, "Noblesse oblige". (**Moram, više kao čovjek nego kao Hrvat, a tek onda kao Hrvat, reći za generala Drinjanina: koliko god je on imao snage boriti se za Hrvatsku i u toj borbi počiniti nedozvoljene stvari, još više je on imao snage reći istinu. Zato je on u svojem famoznom i povijesnom govoru**

Hrvatima grada Toronto, prigodom proslave Desetoga Travnja 1968 god., na vrpici rekao **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU**. Ako netko želi vidjeti dio tog članka, neka kline : **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU**. Taj članak sam stavio na portal javno prigodom četrdesete obljetnice pogibija generala Drinjanina, mo. Otporaš).

I šta da kažem o subjektivnim kritikama Dide? (**Eugen Dido Kvaternik, mo**). Sve to počima sa "moj otac i ja". Ne, Dido. Ti nisi bio poen, nisi bio raja, nisi bio ni žrtva, nisi bio ni beznačajan. I nisi otišao, nego smo te otjerali sa vlasti, jer smo se bojali dinastije Kvaternika. Ti govoriš danas drukčije nego ikada. Bio sam Tvoj prijatelj i Tvoga oca. Poznam sve i ne jednom smo Moškov i ja Tebe mirili sa Tvojim ocem. On je Tebe optuživao da tjeraš ljude u šumu, a Ti Njega da naoružava partizane. A mnogo nas je bilo, koji smo pak vjerovali, da obojica tjerate SVOJU POLITIKU i objektivno sudeći, najviše ih je bilo koji su tako mislili. I nije istina, da je Poglavnik razjurio KONCETRACIJU USTAŠKIH SNAGA, nego nije Tebe , nego Juru postavio za zapovjednika, skupa smo plan pravili, i ja sam trebao biti šef organizatorskog odjela te USTAŠKE KONCETRACIJE. Otišao si onda, kada smo te otjerali, jer si poslije počeo praviti SVOJU STRANKU, SVOJU VOJSKU, SVOJE USTAŠE, SVOJU POLICIJU, SVOJU DRŽAVU. Poglavnik je mene pitao pred Tobom, koliko vremena trebam, da TVOJU SNAGU RAZJURIM. Rekao sam pola sata i da zato već imam snage u Zagrebu. (**Kada je ovo general Drinjanin pisao 1960. godine, Eugen Dido Kvaternik je bio živ. Koliko se sjećam da nikada nisam nigdje pročitao, ili barem ja za to nisam znao, da je Dido Kvaternik ove generalove navode pobio ili na nje odgovorio, mo**). Tada si bio otpušten, pa iako si mogao ići na teren, u jednu pukovnicu, otišao si plandovati na Tatre, i onda optuživao svoju domovinu. I sam sam slijedio Tvoju sudbinu, (**to je bilo kada su Njemci i Talijani vršili pritisak na Poglavnika da izruči Maksa Luburića Njemcima zbog neblagog postupanja prema jednima i drugima. Sve je to lijepo general opisao u DRINAMA, samo ih treba pronaći i pročitati. Sve je u njima rečeno, sve što se je moglo javno reći, mo**), kao i neki drugi. Ali ja sam otišao u jednu jedinicu Moškova, kao čarkar, a bio i ranjen pri krčenju puta u Varaždin, a u "OBRANI sam ostavio LJUDE, ŠKOLU, i svi su vodili "OBRANU", dok se sve nije stišalo i vidjelo se, da opet mogu Hrvatskoj koristiti. Isto se odnosi i na sve druge, koji su u dobroj ili pogrešnoj vjeri pisali o POVIJESTI NAŠEGA RATA.

Još ne znamo gdje je istina, jer ista nije bezuvjetno uvijek na strani POBJEDNIKA i POLITIČKOG OPORTUNIZMA. I dok se ne snađe gdje je apsolutna istina, ne možemo i ne smijemo postavljati ni pitanje apsolutne odgovornosti za pokolj hrvatske vojske i za Bleiburg. Moj sastanak sa Stepincem, nakon svega toga nije nikakva tajna. Na procesu se o tome govorilo, (**S U D E N J E Lisaku, Stepincu, Šaliću i Družini, Ustaško-Križarskim Zločincima i Njihovom Pomagačima, Zagreb 1946., mo**), i Stepinac je zaista rekao da se sa mnom sastao i rekao, da se ni toga ne treba stiditi. (**Tko želi pobliže znati o tom sastanku Stepinac/Luburić, neka klikne na: Misija u Hrvatskoj "PRO DOMO SUA", mo. Otporaš**) O tome je govorio i nadbiskup Šarić u Madridu pred čitavom kolonijom pred par godina. (**Nadbiskup Vrhobosanski Ivan Šarić je umro u Madridu u srpnju 1960., mo**). Nije tajna. Dobro, reći ću Vam, da je Stepinac bio uvjeren, da se ne smije braniti Zagreb, jer smo znali, da su Srbi koncentrirali ČETNIČKE JEDINICE ZA OSVAJANJE ZAGREBA. A mi koji znamo šta su četnici i partizani, znamo, da bi oni bili Zagreb pretvorili u Hirošimu, a to nam narod nikada ne bi oprostio, jer time Države ne bi spasili.

U Zagrebu je bilo sve što se bilo spasilo iz Hrvatske, a nije pobjeglo na zapad. I k tome bi još američanski i engleski i ruski avioni bombardirali i zadnje ostatke "fašističke Hrvatske". Da, nije tajna niti da smo Boban i ja, kao i veći broj terenskih zapovjednika bili da se pruži otpor. - Nije tajna niti da sam ja bio imenovan po Glavnom Stanu Poglavnika zapovjednikom toga ODPORA dok sam još bio u Sarajevu. Zna se da sam na sjednicama Glavnog Stana Poglavnika branio mišljenje da treba pružiti otpor nakon pada Njemačke. Ali to ne znači da su moji drugovi, generali, zapovjednici, članovi Glavnog Stana bili kukavice koji su napustili vojsku, jer bi to bila povijesna neistina. Oni su izvršili zapovjedi, a te su bile, da se imaju probiti do linije saveznika i predati se. Ja sam skočio i

rekao, da me nitko ne može prisiliti da se predam, nego sam rekao da moramo udariti po Englezima i Amerikancima i probiti se u pozadinu, pa se razbježati po šumama i zatvorima svih evropskih gradova i sela, dok prođe orgija klanja. Ali šta mi vrijedi to, kao ni to, da sam se borio u zalaznici, vratio se u šumu, borio se itd, itd. kada je politika ZAPADA ISKOPALA GROB HRVATSKOJ VOJSCI.

Kakva je bila sudbina Poljske, Mađarske, Litvanije i ostalih zemalja, koje nisu imale Poglavnika? Kakva im je sudbina danas? Poljaci su pali kao i mi unatoč svega, kao i Mađarska, makar je Horti poslao drugu Armiju Rusima u susret kao i saveznicima. Ivo Bogdan je ustaškim zapovjednicima u samoj zgradi Ust. Promidžbe pred nosom Nijemaca prikazivao filmove o Engleskom i američkom iskrcavanju i sam sam sudjelovao na tim prikazivanjima. Znali smo da su jaki, znali smo da smo izgubili rat, ali nismo znali da će predati Hrvatsku Vojsku Titi. Znali smo, da je sudbina Hrvatske zapečaćena, i NISMO HTJELI SPROVESTI ORGANIZIRANI ODPOR, JER BI NAS BILO NESTALO. Ja sam bio zapovjednik toga otpora i ja sam desorganizirao a ne organizirao. Spašavao sam glavu i glave, kažnjavao zločince. ALI NIJE NAM BIO CILJ PRUŽATI ODPOR. To neka uzmu na znanje oni koji pišu povijest i neka ne optužuju Poglavnika za te čine, naime radi toga, jer NISMO DALI ODPOR, JER SE NIJE BRANIO ZAGREB, JER SE NIJE VODILA BORBA. I sa tim planom , kojeg sam osobno iznio Stepincu, bio je Stepinac sasna sporazuman. A Tomica Mesić bio je jedan od onih, koje sam našao među zalaznicom i kojima sam rekao: branite se od partizana, ne organizirajte otpora, ali ne prenađte se i ne predajte se ni saveznicima, ako vidite da ćete biti predani i prodani. I mnogi su pošli u šumu, jer sam im ja to rekao da neka ne idu cestom, jer smo već izvan zakona. I mnogo ih je koji žive baš zato.

Ali ipak, GLAVNI STAN POGLAVNIKA je časno izvršio svoju zadaću, kao i Poglavnik, kao i ministri, kao i hrvatski generali. Ne, ne želim da mene operu, a da Hrvatsku blate. Zato treba i prestati pisati na neodgovoran način o zadnjim danima HRVATSKE DRŽAVE, a posebno ne smiju to činiti oni, koji nisu u tom povlačenju imali uvida. Nisu generali ostavili vojsku, nisu Poglavnik i ministri učinili ništa čega se moramo stidjeti. Pa ne pravimo i drugu crnu legendu, jer bi ista samo srbokomunizmu koristila. Stepinac nije bio vojnik, ni državnik, ni političar. On je bio hrvatski patriota, i duhovni pastir hrvatskog naroda. Nije ni zvao na otpor, nije ni nagovarao na kukavičluk, nego je u svoje vrijeme pozvao Hrvate, da se bore za svoju Državu, to je i pred sudom posvjedočio, pa je posebno štetno ako Ga se želi, mrtva suprostaviti mrtvom Poglavniku. Svaki na svom mjestu dao je sve za Hrvatsku. Stepinčeve su doslovne riječi bile "ne moje braniti Zagreb". Pa ne može biti vrlina Stepinca, kapital za mene, a grijeh za Poglavnika jer smo svi svjesni posljedica, bili u tom pitanju istog mišljenja. Oni koji govore, da je trebalo braniti kamen po kamen u Zagrebu, govore to, jer su im memoari partizanskih generala to sugerirali. I kada bi mene partizani jednom dobili u ruke, vjerujem da bi mi sve prije oprostili osim te činjenice, DA NISAM HTIO BRANITI ZAGREB i IZVRGNUTI NAŠ DUHOVNI CENTAR PUNOJ PROPASTI, KOJA PAK S VOJNIČKOG STANOVIŠTA NEBI, APSOLUTNO NIŠTA ZNAČILA.

Feldmaršal von Lehr je gledao pred sebe, oborio glavu, i molio me, da povučem pitanje: da li meni, gospodine feldmaršale, možete dati vašu časnu riječ da nas nećete izdati? Eto, tu je jedan od ključeva, pitanje povlačenja naše vojske. U stanu Mile Budaka sastali smo se od Hrvata Dr. Ivica Frković, Mile Budak i ja sa feldmaršalom von Lehronm, zapovjednikom jugoistočnog njemačkog fronta. Živ je Ivica Frković i ovo bi ga molio, da javnim putem potvrdi taj sastanak. Ja sam naime bio postavljen za zapovjednika povlačenja, kao i Južne Hrvatske Vojske sastavljene od II, III, i IV. Zbora, i u tom svojstvu me je poslao GLAVNI STAN POGLAVNIKA, kojemu sam pripadao kao ZAPOVJEDNIK OBRANE I ODPORA, te smo na ručku u Budakovoj kući razgovarali o svemu. Rekao mi je, da je mnogo čuo o meni, i da zna, da ću se boriti, pa je želio upoznati me, jer je bio podredio dvije njemačke divizije pod moje zapovjedništvo u Sarajevu. Ja sam tom starom, oholom germanskom vojskovođi rekao u oči, da se bojim, da će nas Nijemci iznevjeriti (kao što su i Talijani iznevjerili Nijemce i sve svoje saveznike 8 rujna 1943. Dakle, Hrvati uvijek ostaju Hrvati: Iskreni,

vjerni, poštenu, odvažni, drže se zadane riječi **VJERNOST ZA VJERNOST, mo. Otporaš**), kao i Talijani i da će ratnu spremu i streljivo predati partizanima. On je oborio pogled, kada sam ga otvoreno upitao, da li možemo računati na vjernost za vjernost, koja je uvijek bila odlika Germana i Hrvata. Bili smo dva svijeta, dva nazora, u svemu ili u skoro svemu. Nije mogao lagati, ali je oborio glavu kada sam mu rekao da je dosta mojih USTAŠA poginulo u obrani njegovih vojnika, ranjenika i građana, kada ih je partizanska, pa i naša fukara, **(ne znam na koga je general mislio kada je rekao "...pa i naša fukara ...". Povjesničari će ovo pronaći, mo)** htjela linčovati, da se tako spasi od partizana. On mi se i zahvalio.

Mi nismo mogli biti lješinari, jer na kraju krajeva, Nijemci su dali dosta života u obrani Hrvatske i danas ih smatram, kao vojnike, idealnim saveznicima. I zaista se obistinila moja crna slutnja. Ne samo da smo imali Ruse, Amerikance, Engleze, da ne govorimo o Srbima svih boja, nego i Nijemce, koji su se predali partizanima, gdje ih je zapovijed stigla, pa se i sam Lehr predao partizanskoj rulji. Mi smo bili gverila jednog izgubljenog rata, a ne nadolazeće vojske, pa nismo **IMALI PRAVA TRAŽITI OD HRVATA DA S NAMA PADNE ČITAV NAROD, KAO ŠTO JE HITLER HTIO DA PADNE BERLIN I NJEMAČKA NA GARIŠTU S NJIME**. I tako, izvršio sam dužnost kako sam najbolje znao i umio. Ali sam ispratio braću, borio se u zalaznici, vratio se da desorganiziram otpor, da nas ne nestane. A to da su partizanski generali htjeli, da im se odupremo u Zagrebu, pa i Sarajevu, to vjerujem. Zato je pogubljeno, neozbiljno i nepošteno prčkati po stvarima koje se ne poznaje, teško teretiti svoju Domovinu, hrvatsko vojničko zapovjedništvo i Hrvatsku Vojsku. Neka Varoš ne zamjeri, a ni "Danica", ali se osjećam pozvanim reći svoju u ovim stvarima. Onoga časa kada je hrvatski pukovnik Babić, koji je u avionu prebjegao u Bari i stavio se **SVOJIM PRIJATELJIMA ENGLEZIMA NA RASPOLAGANJE**, te bio interniran, jer nije htio služiti ni Jugoslaviji u Kairskom srpskom otporu **(ovdje se misli na jugoslavensku kraljevsku vladu u kojoj su bili i surađivali istaknuti članovi HSS-e na čelu dra. Juraja Krnjevića, mo)** ni srbokomunizmu sa Titom, **(ovdje se misli na partizanski pokret, a pukovnik Ivan Babić je prebjegao krajem 1943., dakle u doba dok su saveznici pomagali srpsku kraljevsku vladu a ne partizanski Titin pokret, kojeg su saveznici počeli obilatno pomagati tek poslije sastanka Tito-Churchill u Naplu u kolovozu 1944. Kako hrvatski pukovnik Babić nije htio poslušati saveznike te prići k jednim ili drugima, saveznici su ga internirali, mo)**, jasno je bilo, da je sudbina Hrvatske bila zapečaćena. Pa, čemu toliko govoriti o akciji Vokića i Lorkovića, koji niti su imali veza Englezima, niti su išta mogli učiniti. Sve je svršilo u rukama OZNE, kao i u slučaju Bože Kavrana.

Neka i ovaj podatak posluži hrvatskim povjesničarima, kako bi pisanje povijesti bilo zaista **TRAŽENJE ISTINE**, a ne političko, odnosno stranačarsko osvećivanje ili uhljebijavanje ili švercovanje sama sebe, bez obzira na Hrvatsku, kamo je bilo degeneriralo i Lorkovićevo i Vokićevo povjerenje "puča". Tražimo istinu, pišimo povijest, ali ne gubimo dostojanstvo. Poviest će svakoga postaviti na svoje mjesto, ne prenačimo se. Pogrešno se interpretira pitanje pojma ustaškog herojstva. Dosta ih je koji su se očešali o ustaško klanje, nastojeći svrstati ustaše prema tome, da li su klali ili ne. Samo su zločinci mogli izmisliti takvo kvalificiranje, a samo glupci ga prihvatili kao svoje. Nisu ustaše heroji zato jer su "klali", nego zato, jer su bili klani, jer poimanje junaštva i žrtve u tome, da smo ginući ubijali za Hrvatsku, nego jer su sve Ustaše bili spremne ginuti za Hrvatsku.

Nije vrednota u tome, da su ubili, na jedan ili drugi način, toliko neprijatelja Države, nego da su uvijek bili spremni takav čin platiti glavom, da su se dali ubijati za Hrvatsku. Svaki je Ustaša bio voljan dati život za Hrvatsku. Tu je ustaška vrijednost, i to je ono, što povjesničari moraju imati u vidu. Nitko ne može pozvati sutra narod u borbu, a nijekati vrijednost onima, koji su dali život za dom pod znakom "U". Ne, ja sam bio dosta jasan, ne mislimo da i opet treba staviti "U" na kapu. O tome sam dao izjavu uredniku "Nove Hrvatske" **(Kliknite na Intervju generala Maksa Luburića Novoj Hrvatskoj, mo)** a o tome smo govorili i u **ZAKLJUČCIMA ODPORA**. Radi se samo o tome, da je potrebno dati počast ustaškoj generaciji, ostaviti na miru Poglavnika, poštivati mrtve, koji su pridonijeli žrtvu, a među njima je i Poglavnik, a pisati povijest i postavljati pitanje odgovornosti radi

poraza, radi Bleiburga, itd. na dostojan način da se hrvatske i ustaške žrtve nauče u novoj eri borbe za Hrvatsku Državu. Mi mislimo tražiti istinu, pa i postavljati pitanje odgovornosti samo u koliko to koristi domovinskoj stvari. I prije i poslije svega, da se ne uništi naša ustaška baština, nego da se preda u ruke mlađima, onima koji ne "strše". A mi stari, pomozimo mlade, nove snage, jer će ove provesti preporod, pa i osloboditi Hrvatsku i bez nas, pa i protiv nas. Gledajući stvar iz ove, i ovakve perspektive, mi bodrimo sve hrvatske intelektualce, nudimo pomoć svim hrvatskim povjesničarima, kako sam i sam ponudio nekim, ali i molimo tu hrvatsku braću, da budu provedeni prema Poglavniku, pravedni prema palim ustašama, kako bi nove generacije našle mjesto, koje im spada i bez razaranja svega staroga. Jer, opetujem **NISTE SVI KRIVI**, jer to nije istina, i jer Vas HRVATSKA TREBA. Vjekoslav Luburić Drinjanin.

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/ne-niste-svi-kri...rinjanin-1960/>, Kamenjar

06-09-2015 00:15#609

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BOŽOČNA I NOVOGODIŠNJA ČESTITKA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA HRVATIMA 1967.

Draga Hrvatska braćo!

Božići su uvijek bili dan radosti, pa i onda kada su obiteljske tragedije i poteškoće ometale potpunu radost.

Božić je dan rađanja Krista koji je došao na svijet radi svih nas. Zato neka i Božić u emigraciji bude veseli i sretni. I Isus je bio u emigraciji, ali je i njegova pravda pobijedila, pa će i naša.

Zato čestit Vam Božić i Sretna Nova 1967. Godina!, godina SLOBODE HRVATSKOG NARODA!

general DRINJANIN.

06-09-2015 14:45#610

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OKTRIVEN SPOMENIK LEGENDI HRVATSKE EMIGRACIJE ZVONKI BUŠIĆ

TEME 05.09.2015. U 21:03 1933 1

FOTOGALERIJA: OTKRIVEN SPOMENIK ZVONKU BUŠIĆU Na svečanosti u Rovanjskoj i Marko Perković Thompson!

FOTOGALERIJA: OTKRIVEN SPOMENIK ZVONKU BUŠIĆU Na svečanosti u Rovanjskoj i Marko Perković Thompson! snimio: JURE MIŠKOVIĆ/CROPIX

<http://www.zadarski.hr teme/clanak/i...kovic-thompson>

U mjestu Rovanjaska u podvelebitskom kraju, gdje je živio zadnjih pet godina života od pomilovanja u ljeto 2008. do tragične smrti 1. rujna 2013, u subotu poslijepodne svečano je otkriven spomenik Zvonku Bušiću.

Emigrantu koji je zbog otmice američkog zrakoplova i postavljanja eksploziva, od kojega je poginuo američki policajac, u zatvorima u SAD-u proveo 32 godine, od 1976. do 2008., kada je pomilovan bez prava na povratak u Sjedinjene Države, spomenik je podigla Općina Jasenice.

- Ovim brončanim likom, koji bi nam trebao biti stalna uspomena ali i opomena budućim naraštajima kako nam bez ovakvih ljudi nema budućnosti, neka započne spomenički niz kojim će se kao dragulji kititi hrvatska mjesta i gradovi. Jer Zvonko Bušić, njegovo junaštvo, žrtva i ljubav za Hrvatsku, zaslužuje ulicu u svakom mjestu- rekao je načelnik Jasenica Martin Baričević.

Brončani lik, djelo akademskog kipara Maroja Batića, postavljen je na samoj rivi, a na svečanosti koji je organizirala Općina Jasenice jučer se unatoč olujnom nevremenu i pljusku koji se obrušio nad Rovanjskom okupilo više stotina ljudi iz Hrvatske i dijaspore, a među njima i brojni političari, od predsjednika HDZ-ova Odbora za branitelje Željka Dilbera do Milana Kovača, predsjednika Kluba utemeljitelja HDZ-a „Dr. Franjo Tuđman“. Među publikom je sjedio i Marko Perković Thompson sa suprugom. O Bušićevom domoljublju, idealima ali i razočarenjima koja su uslijedila nakon povratka i suočavanja sa hrvatskom stvarnošću govorili su i fra Jozo Grbeša i Tihomir Dujmović, jedan od posljednjih ljudi s kojima je Bušić razgovarao prije samoubojstva 1. rujna 2013. godine.

- Braćo Hrvati, ne može vam ovako izgledati država. Nikada nam to nije rekao, ali je mislio. Puna sam mu puta to pročitao u očima- rekao je Dujmović.

Na otkrivanje spomenika bila je pozvana i predsjednica Kolinda Grabar Kitarović koja se opravdala unaprijed preuzetim obvezama, a u telegramu koji je poslala navela je, između ostalog, kako će "lik i djelo Zvonka Bušića Taika imati posebno mjesto u dugoj borbi hrvatskog naroda".

AVŠ

Posljednje uređivanje od Bobani : 06-09-2015 at 14:47

06-09-2015 18:59#611

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE - piše general DRINJANIN, Maks Luburić

<http://kamenjar.com/geopoliticki-polozaj-hrvatske/>

GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE

Iz Otporaševe Torbe7 Komentara

ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U

BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE

(Izvor ovog opisa je iz Kalendar "Hrvatskog Domobrana za godinu 1956." strana 102,103,104,105,106, a pisan je prije razlaza Poglavnik/Luburić, tj. 1955. godine. Ovaj opis generala Drinjanina je prepisan i može se također naći u knjizi "VOJNI PRIRUČNIK", svezak I., Madrid 1964. na strani 165-174. Mo. Otporaš.)

Piše: GENERAL DRINJANIN

Nakon što su ruske, bugarske i srbske komunističke snage zaposjele područje Nezavisne Države Hrvatske, jedan se je dio Hrvatskih Oružanih Snaga povukao u hrvatske šume i planine pod vodstvom svojih generala i zapovjednika pružao odpor snagama razbuktale komunističke revolucije, koja je, eto, hvala zabludama Zapada, dosegla crtu Stettin-Trst. U jesen godine 1945. jedna je ophodnja Križara uhvatila ruskog majora Ivana Govornikova, člana ruske tajne vojničke policije, koji je radio na mađarskoj mreži i išao u Zagreb službenim poslom, praćen partizanskim časnicima. Njihov auto pao je u zasjedu, a ruskog je bojnika ophodnja dovela u Zapovjedništvo križarskog sektora, a kasnije i u Glavni Stan. (Kako bi se danas, poslije šest desetljeća, ovaj opis mogao što bolje razumjeti, potrebno je reći da je general Maks Luburić s drugim hrvatskim generalima tada vodio po hrvatskim šumama Hrvatske Križare i da je on bio taj u Glavnom Stanu Hrvatskih Križara kojemu je ophodnja dovela tog ruskog bojnika Ivana Govornikova. Mo.)

Nije bio komunist, profesor je povijesti, pručivni časnik, govori skoro perfektno hrvatski, Mađarski, njemački, engleski i valjda još par jezika. Bio je neobično inteligentan, naobražen i dobro potkovan u političkim problemima podunavskog bazena i balkanskog prostora. Otac mu je bio carski pukovnik, dakle "buržuji" i radi toga nije bio primljen još u partiju, ali se je nadao, da će skoro to biti, i ako, opetujem, nije bio komunist po uvjerenju. Ali, kako god nije bio komunist, bio je gorljivi nacionalista, ruski šoven, i obožavao je Staljina, koji je za njega najveći Rus svih vremena i koji je zasjenio i samog Petra Velikog, Ivana Groznoga i Caricu Katarinu. Bio je ranjen prilikom hvatanja i tako morao ostati kod nas, a mi smo ga smatrali ratnim zarobljenikom. Imali smo dosta vremena u zimi 1945-46 razgovarati o svemu, što je logično, i o možebitnom položaju Hrvatske u sklopu sovjetskog sustava u slučaju, da bi Rusi zauzeli Evropu, ili pak, da bi došlo do političkih promjena unutar same komunističke Jugoslavije u pravcu odjeljivanja od Srbije.

I ako je bio ranjen i u našoj moći, taj mi je čovjek bez okolišanja rekao, da Hrvatska nikada ne može biti prijatelj Rusije, sve kada bi to i htjeli, jer je Hrvatska drugi svijet i leži izvan dohvata one geografske i geopolitičke snage, koja je Rusiju dovela do moći i veličine u prošlosti i budućnosti te bi tu moć trebala proširiti, kako znamo do potpune komunističke i ruske kosmocracije t.j. do svjetske države, koja bi bila bez granica i vladala svim područjima kugle zemaljske, a čije bi vladajuće središte bilo u Kremlju, u Moskvi. Taj je inteligentni i naobraženi profesor povijesti vjerovao u poslanje majčice Rusije, zato je i prihvatio Staljina, komunizam i svaku mjeru, svaki režim, svaki način vladavine, kako bi Rusija mogla tu zadaću izvršiti i sviet preporoditi. Govorio je o teorijama engleskog geopolitičara Mackindera (**Sir Halford John (1861-1947) britanski geopolitičar, mo.**) i o "Heartlandu", t.j. srcu zemlje. Mackinder je najbolje od svih zapovjednika uočio problem Rusije i opasnosti, koje prijete zapadu. Vjeruje da će Rusija za kratko vrijeme zavladata svijetom i svima nametnuti svoj način vladavine, t.j. komunizam, a glavni pomoćnici će biti: svi ljudi crne i žute rase, svi proleterci svijeta, svi nezadovoljnici s politikom zapada i svi kolonijalni narodi računajući i bijele narode, koji se nalaze pod dominacijom "kapitalista". Mackinder tvrdi, da će svijetom zavladata onaj, tko uspije prigrabiti vlast nad zemljama Istočne Evrope i zemalja Srednje Azije.

Te ravnice, stepe i visoravni predstavljaju kontinent, kojega zove "Heartland", t.j. srce zemlje. Taj prostor ograničen je na sjeveru Evrazije (Evrope i Azije) ledenim morem, a na jugu, zapadu i istoku onim zemljama, koje se oslanjaju na obale Evrope i Azije. Taj prostor, t.j. "Heartland" nema rieka,

koje utječu u oceane, te radi toga obalne vlasti, t.j. pomorske zemlje, nemaju mogućnosti, da ugroze sigurnost "Heartlanda", koji dominira svojim prostorom unutarnjim putovima, koji ga vežu, a zaštićen je prema vani. Nešto slično kao i sustav njemačkih željeznica, koje su omogućile prebacivanje jedinica s ruskog na francusko ratište. Taj prostor ima veliku geografsku prednost, a znamo, prema genijalnom von Klausevitzu, da geografija zapovijeda u strategiji. Mackinder kaže, da je prva etapa ujediniti zemlje i ravnice istočne Evrope, druga prostor Srednje Azije, t.j. "Heartland", a treća da je osvajanje "SVJETSKOG OTOKA", t.j. triju kontinenata: Evrope, Azije i Afrike. To je zapravo kontinent sastavljen od tri kontinenta, ali predstavlja jezgru staroga svijeta, jer novi svijet, t.j. Amerika i Australija samo su periferija odnosno privjesak "Svjetskog Otoka", dok su putovi kontrolirani s "Heartlanda" i "Svjetskog Otoka".

U posjedu "Svjetskog Otoka", Rusija će se pripremiti na osvajanje "privjeska", t.j. Amerike i Australije, te se tako pretvoriti u puna i apsolutna gospodara, a zemlju pretvoriti u super državu, u kosmokraciju, čime bi svjetska komunistička revolucija, a ujedno i misija "majčice Rusije" dosegla svoj vrhunac. (General je ove podatke izvadio iz "Politica Internacional", zavod za političke studije, Madrid, Španjolska. Zato je njegov uvod malo predug, jer iz ovog uvoda dolazi ona povijesna i strateška važnost položaja Hrvatske kroz povijest i zašto je Hrvatska uvijek bila na udaru svim osvajačima. Grga Zovko u Parizu je znao reći: Da je Hrvatska kao jedna lijepa djevojka koju si svaki mladić želi osvojiti. Mo.) Pogledajmo čudesni put osvajača Džingiskhana, koji je pošao iz ravnice Mongolije, iz Karakoruma, i dostigao otprilike isto područje, kao i danas Rusija, t.j. istočnu Evropu, srednju i sjevernu Aziju, i Kinu. Tajnoviti poriv tjerao je narode prema zapadu. Džingiskhan je bio genijalni vojskovođa a kasta mongolskih ratnika bila je vladajuća klika. Danas je drugi azijat, "tovariš Malenkov" (s Urala) na istoj liniji, ali s jednom filozofijom, s ambicioznim planom, s agentima u čitavom svijetu. Džingiskhan je propovijedao svoj nauk o vlasti Mongola, dok Malenkov govori nezadovoljnim i gladnim proleterima o slobodi i kruhu, kolonijalnim narodima obećava državnu samostalnost, a žutima i crnima obećava ravnopravnost. Zato je i mnogo opasniji, nego je to bio koji drugi osvajač.

Prema Mackinderu uspjeh će zavisiti o igri dvaju tabora naroda:

1. geografski, strateški i ekonomski čimbenici,

2. organizacija naroda, ustrojbeni sustav, ljudski potencijal, vrline i ratna oprema. Snage visoravni "Heartlanda" imaju prednost u geografskom, strateškom i ekonomskom pogledu. Onoga časa, kada dostignu Zapad u pitanju organizacije, opreme i ljudskog potencijala, pobjeda je njihova. Kako stojimo u tom pogledu? General Gavin, jedan od mozgova Pentagona i posebno zračnih snaga USA., i sam ruskog podrijetla, izjavio je u Londonu pred kratko vrijeme, da je ruski vojnički aparat premoćniji onome zapada u svakom pogledu, da mu je ljudski potencijal brojniji jer s Kinom i Izt. Evropom imaju u vlasti tisuću milijuna ljudi, od kojih mogu mobilizirati u slučaju potrebe dvadeset posto, t.j. 200 milijuna vojnika i radnika za frontu. dandanas mogu pokrenuti 400 divizija svojih, k tome još 68 iz Istočne Evrope. Rusija ima 20.000 aviona za prvu borbenu liniju, a prema samom državnom tajniku obrane, Amerika ima 5.500. Sami vrhovni zapovjednici u ratu u Koreji izjavili su u američkom Senatu, da su ruski "Mig-15" bolji od najboljih američkih zrakoplova. Ruski krstaši "Sverdlov" i "Nahkimov" zaprepastili su engleske i američke stručnjake. Podmornica imaju 500, dakle više nego Hitler u času početka rata.

Najnovije izvješće o atomskim napravama govore o centralama u Srednjoj Aziji, (u blizini Karakoruma!) naravno na atomski pogon, koje su jače nego ijedna američka atomska centrala. Sve su ovo podatci iz američkih vrela. (Jutros sam poslao prvi dio ovih opisa jednom dobrom prijatelju na pregled i studiranje. Odgovorio mi je i rekao je svoje mišljenje da to više nije aktualno za današnje prilike. Koliko god on misli da je on u pravu, toliko i ja mislim da je general Drinjanin, odnosno Maks Luburić bio u pravu kada je prije šest desetljeća pisao o Geopolitičkom Položaju Hrvatske, kao jedan hrvatski general koji je pratio svjetsko vojničko gibanje tog vremena,

uspoređivao hrvatske potrebe mogućeg s nemogućim, davao ideje koje bi mogle pomoći Hrvatima u danom momentu svjetskih gibanja, jednom riječju povezivao sudbinu Hrvatske sa sudbinama drugih naroda u svijetu. Samo jedan izvježbani vojnik, stručnjak svijega zvanja ili svoje struke može tako misliti i stvari prosuđivati s vojničkog gledišta. Zato bi mi Hrvati trebali biti ponosni, da mi Hrvati, kao jedan narod među narodima ove planete, imamo vojničkog stručnjaka koji se može mjeriti s vojničkim stručnjacima Amerike, Francuske, Rusije, Njemačke, Engleske i drugih naroda. To je naš hrvatski **VOJNIČKI GENIJ** Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN. Mo. Otporaš.) Nama Hrvatima neće biti teško rastumačiti, da Rusija misli na svjetsku revoluciju. Za čuditi se je, da je zapadni svijet tako omlohavio, pa jednostavno zavrtava oči pred činjenicom, da je komunistička revolucija išla, evo skoro 40 godina po točno određenom planu i od dana, kada je Lenjin u njemačkom plombiranom vagonu došao u Petrovgrad, pa do danas, imperij revolucije vlada nad tisuću milijuna ljudi i nad neograničenim prostorom.

Čemu, dakle, sumnjati u namjere jedne revolucije, koja je bila zamišljena, napisana i do sada željeznom logikom provođenja i od zapada pomagana do mjere, da ugrožava i njegov opstanak. Napoleon je rekao 27.III.1817. na otoku Sv. jelene, da je počela ruska revolucija za gospodarstvo nad svijetom. Dakle prije više od stoljeća imao je Napoleon jasnu viziju o budućnosti Rusije i svieta. 9. svibnja 1945. Staljin je govorio o stoljetnoj borbi slavenskih naroda, koji su eto, dosegli pobjedu, čime je dao slavenski karakter komunističkoj pobjedi, kako bi ju zapadni svijet lakiše progutao. Pogledajmo u povijest Hrvatske i uočiti ćemo jasna četiri puta, četiri strateška puta, četiri puta, koje je geopolitički smještaj Hrvatske pretvorio u invazione putove neprijatelja i prijatelja.

"GERMANSKI PUT" je logični privjesak germanskog ekspanzionog puta na Istok. Kako je lako brbljati o tome, zašto Poglavnik nije napao Nijemce 1943. kada se vidjelo, da Njemačka gubi rat. Zaboravljaju, da ležimo na glavnom strateškom putu i da bi se za tri dana srušile na Hrvatsku sve pričuvne snage III Reicha, i da bi gore prošli nego u doba Zrinjskih, kada smo pokušali s Turcima riješiti nerješiv problem, stvoren našim geografskim i strateškim položajem. **GEOPOLITIČKI POLOŽAJ HRVATSKE**, piše general DRINJANIN, **ODREDIO JE NJEZINU PRIPADNOST SKLOPU I SUSTAVU STRATEGIJE ZAPADA U BORBI PROTIV SNAGA SVJETSKE KOMUNISTIČKE REVOLUCIJE**

"RIMSKI PUT" prema Istoku ide preko Zadra i Dalmacije. Još uvijek ima u našoj zemlji rimskih putova, po kojima su nedavno išle carske i fašističke talijanske vojske, žarile i palile našu zemlju, isto kao u doba cara Trajana. Legije su stvarale put prema istoku i kuda Legije prolaze, trava ne raste. Dalmatinski su partizani djelo "rimskog puta". Jednako E. Kvaternik (**Rakovački, mo**) kao i Poglavnik tražili su oslonac na tom putu, - jer je bio jedini. Kvaternik je tražio u Talijanima saveznika (**i nisu ga naši hrvatski neprijatelji prozvali fašistom, kao što su prozvali Poglavnika, mo.**) i morao je računati s planovima Talijana protiv gospodarstva Austrije kao što je Poglavnik tražio saveznika u borbi protiv srpstva i komunizma, i računao s neprijateljstvom Italije prema Jugoslaviji.

"TURSKI PUT" potisnuo nas je na zapad iz bogumila stvorio "antemurale" ("antemurale christianitatis" je titula koju su Hrvati dobili u 16 stoljeću u borbi protiv turske najezde, **mo. Otporaš.**) tog islama, koji nije silom nametnut, nego prihvaćen po Hrvatima, da se obrane od "rimskog puta", koji je dovodio talijansku vlast, jezik, običaje, - i narodnost. (**Ovo što je ovdje rekao general Drinjanin o "TURSKI PUT" je povijesno istinito da su bosansko/hercegovački Hrvati prelazili na islam "ne nametnuto" kako bi se uz "TURSKI PUT" što uspješnije opirali najezdi "RIMSKI PUT". To mi Hrvati znamo a i povijest to zna da su današnji takozvani i samozvani "Bošnjaci" podrijetlom Hrvati, pa je sa te strane i razumljiva tvrdnja Oca Domovine Dra. Ante Starčevića kada je napisao: da je najčistija hrvatska kriv u bosansko/hercegovačkim Hrvatima. Mo. Otporaš.**)

"MONGOLSKI PUT", da ga tako nazovemo, stvorio je ne samo legendu, nego i stvarnu poviest o razbijanju mongolskih vojska u velebitskim klancima, isto kao i padanju Svačića na Gvozd planini. Tražili smo oslonac u obalnom području, na otocima, u klancima, i ništa logičnije, da bi smo prihvatili svaku pomoć, koja bi nam tada bila ponuđena. Naše kraljevske ženidbe i peripetije ([zgode i nezgode, mo.](#)) bile su samo traženje manjeg zla. Hrvatska je bila postavljena na taj križ putova, razapeta, izložena i svoje sudbine nije mogla mimoći jer je određena geografskim i geopolitičkim položajem. Mađari su naše katolike iz Bosne tamanili, isto kao i katolička Italija one u Dalmaciji, a Sultani su gonili hrvatske koljenoviće muslimanske vjere, i ne bi bilo čudo, da su tražili i našli u Dalmaciji ili kod Talijana potporu, kao što ju je našao Zmaj od Bosne u Austriji i kod katolika, jednako kao i Obrenovići u Mađarskoj.

Pogledajmo kartu Mackindera. Linija toga carstva prolazi preko Drine. Od Teodozija do Tita, Drina je uvijek rastavljala i nikada sastavljala. Tito je morao napraviti dvije republike, ali je ipak granica Hrvatske Bosne na DRINI. ([Moglo bi se velikom tvrdnjom reći da je Maks Luburić iz tih povijesnih pobuda sebi dao ime "general DRINJANIN" i stvorio tiskaru DRINAPRESS za odgoj hrvatskih vojnika, časnika i dočasnika, mo. Otporaš.](#)) Turska je carevina stvorila posebni vilajet, Austrija je razdijelila Hrvatsku na tri dijela, ali je granica bila ([i ostat će, mo](#)) na Drini. Tito nije mogao drugačije napraviti. Kako je, upravo tragikomično, kada na pr. Raić da pobrka taj vječni odnos i predlaže granicu izvan Drine. Beograd ostaje na drugoj strani, a kada bi karta bila podpunija, onda bi Zemun bio na Hrvatskoj strani, a Drina bi činila granicu. Rekao je dobro ruski bojničnik. Kada bi smo mi htjeli, mi ne možemo izvan zakona geografije i geopolitike. Mi ne primadono onom "Suhozemnom" carstvu. Naš nas Jadran veže sa svijetom. Naš duh je oblikovan pod utjecajem položaja naše zemlje. Odnos između geografije i povijesti je izvan raspravljanja. Kada pogledamo kartu jasno nam je, zašto su išli svojim odnosnim putovima Vikinzi, Mongoli, Goti, Huni i drugi osvajači.

Znamo, da more sjedinjuje, a brda dijele, kako to kaže general Kindelan. Znamo da se u brdima i visoravnima odgajaju ljudi čvrsti i krupni. Pogledajmo čovjeka Atlasa, Kavkaza, Dinare i usporedimo ih s ljudima ravnice, ugodnih, toplih i plodnih polja. Montesquieu tvrdi, da je pitanje ljudske osnovne vrline: hrabrost, pitanje klime. Tako je protumačiti i pobjede Mongola, kao i osvajanja naroda po Španjolcima iz Castille, t.j. središnjeg područja španjolske visoravnine. Obalna područja nisu dala skoro ni jednog značajnijeg osvajača. Toynbee tvrdi, da su se 21 civilizacije oblikovale i propadale u borbi čovjeka protiv čovjeka i s prirodom. Zato je i hrvatski čovjek različito sadkan, ([skovan, izgrađen, odgojen, oblikovan, to je general Luburić htio reći, mo. Otporaš.](#)) jer se nalazi na granici svjetova, i zato je svaka od glavnih dijelova: podunavski, balkanski i obalni vršio u razna doba glavnu ulogu, već prema potrebama, ali je ravnoteža uvijek bila uspostavljena i hrvatstvo se konačno 1941. 10 Travnja afirmiralo kao solidna jedinica, već izgrađena sa svojom zadaćom, koja ne može biti druga, nego ona od uvijek, od početka, i za uvijek, jer je položaj hrvatske zemlje izgradio čovjeka i dao zemlji jednu svrhu, koja je istovjetna s poslanjem Zapada, a nikada u sklopu onoga svijeta, protiv kojeg se borimo čitavu povijest.

"Ustaštvo je samo reakcija na naš pohod" - rekao je ruski bojničnik. Ustaštvo je vršilo funkciju protirevolucije, radi čega nas je prokleo Karlo Markx i osudio radi reakcije. Mi smo već očima Jelačića vidjeli opasnost u bečkoj revoluciji i Košutovim planovima. Senjski uskoci, neretvanski gusari, otpor naših bogomila, Jelačićeva vojska, rakovačka buna, Ustaše i Domobrani, sve je to samo reakcija, jer nismo prihvatili invazije ni na jedno od četiri strateških putova, koji presijecaju Hrvatsku. Ti su putovi doveli i Križare, da mjesto Svetog groba osvajaju Zadar, doveli su i do "Pacta Conventa" ([1102, mo.](#)), doveli su do bitke na Krbavskom polju i do dalmatinskih partizana sa crnogorskim serdarima i ta fatalnost je dovela Ruse i Tita, ali će dovesti i Ameriku i one, koji još žele preživjeti svjetsku komunističku revoluciju, koja je u toku. Mislim, da je Bende ([Julien Benda \(1867-1956\), francuski esejist, pisac, žestoki branitelj, čuvar francuske intelektualne tradicije itd., mo](#)) negdje napisao, da tek onda postaje militarista kada čita knjige o pacifizmu. Možda da neki

Hrvat postane komunistu u očaju, jer misli, da se više svijetu ni Hrvatskoj ne može pomoći. Mi ne mislimo tako. Prvi engleski vojnički auktoritet, general-major Fuller, pisac poznatih djela i stvaratelj teorija o motoriziranom ratu, napisao je u jednoj prigodnoj knjižnici (*Russia is not invincible*, London 1951.), da se Rusiju može pobijediti, dapače, naveo je i konkretno najosnovnije, što je potrebno poduzeti. U prvom redu traži, da se pomognu podzemni pokreti otpora u azijskim i evropskim zemljama. (On, general-major Fuller, mo) Ne staje na pola puta i posebno ističe Hrvatsku i njezin HRVATSKI NARODNI ODPOR. Hrvatski su Križari i Mladi Muslimani najbolji dokaz, da Hrvatska nije prihvatila privremenu okupacije po snagama koje su stvorene, i vođene s "HEARTLANDA" iz Tiflisa. Dok tako jedan Engleski general, što ima svoga čara, dotle mnogi hrvatski intelektualci troše svoje umne snage i dragocjeno vrijeme na omalovažavanje i optuživanje tih snaga, na denunciranje boraca i Vođe, Poglavnika i Vrhovnog Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga i Hrvatskog Narodnog otpora.

Da te snage nisu mogle doći do izražaja, nema sumnje, ali zašto? Nije bilo vrijeme i mi sami smo kočili taj otpor, da nam veliko-srpstvo u službi komunizma ne istrijebi narod, kako su bili počeli. Ali snage su otpora tu, jezgra, um, vodstvo, ideja, sve imamo i samo se čeka na dvoje:

a.) kada će te snage, Zapada, kako ih zovu perifrečine, obalne, morske, prijeći u napadaj u samoobrani svoga biološkog i državnog opstanka, koje je ugroženo, i

b.) kada će te snage, silom zakona, morati doći na naš prostor, da tuku snage komunističke revolucije. Tito i Jugovina, pokušaj Đilasa i onaj našeg nesretnog Hebranga, (Razlika u mišljenjima Ustaša i hrvatskih partizana ili antifašista, kako oni sami sebe danas zovu, je ta: da će svaki Ustaša reći za hrvatskog partizana ili antifašistu da je on NAŠ, hrvatski ali nesretni, kao što je general Luburić rekao za A.Hebranga, dok oni, hrvatski partizani i hrvatski antifašisti to nikada nebi rekli za hrvatske Ustaše da su oni NAŠI, tj. hrvatski Ustaše i da su se borili za Hrvatsku Državu, jer, njima, hrvatskim partizanima i hrvatskim antifašistima preko njihovih usana riječ Hrvatska bilo u imenici ili pridjevu nije mogla se izustiti, jer im to nije bilo u pameti. Mo. Otporaš.) sve su to epizode, kratke, gadne, bez vrijednosti, bez korijena u našem narodu. Kada te snage proturevolucije, dođu na naš prostor, morat će tražiti našu suradnju. To je činjenica i ona će biti odsutna za našu budućnost.

Ostalo će zavisiti o nama. "The Decisive Wars of History" (Odlučni ratovi povijesti) dokazuju da su ipak svi odlučni ratovi dobiveni "pomorskim" narodima, koji su gubili bitke, ali dobivali ratove. Propali su barbari, ili ih je nova okolica asimilirala. Kulturni Mađari su izravni potomci Huna i danas su predzidje kršćanstva. Jedna od glavnih komponenata naše budućnosti jest naša vjera i ona nas je uvijek spasila. Istina, ne smijemo vjeru uzimati kao strateški čimbenik, kao činjenicu, ali moramo vjerovati u ono što radimo. Sveti Ljudevit je pisao u svoje vrijeme majci: "Ostaje nam smao utjeha, da kada dođu Tatari, ili ćemo ih natjerati u Tartariju, ili ćemo se vidjeti u blaženstvu radi martirija, određenog onima, koji će ga trpjeti". Mi ipak možemo više vjerovati u svijet, jer Amerika pokazuje jasne znakove pripreme za rat. Taj rat mora doći, pa kakogod ga se bojali. Bojazan od rata još nikada nije spriječila prolivanje krvi, dapače, samo je dao potstrjeka napadačima.

Naše je mjesto u svijetu određeno. Mi ga ne možemo ostaviti, jer to sprječavaju zakoni tla i duha, koji su nas izgrađivali kroz vjekove. Mi smo na strani Amerike, protiv svakog komunizma i protiv svake Jugoslavije. Mi smo, uopće, protiv svake Jugoslavije, protiv svakog komunizma, a za svaka drugoga, s kim nas sudbina sjedini u tom ratu. U tom novom borbenom lancu naći ćemo prijetnje koo Nijemce, Mađare, Rumunje i t.d., a željeli bi smo vidjeti i Srbe. (General DRINJANIN) MB.Otporaš

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/geopoliticki-polozaj-hrvatske/>, Kamenjar

07-09-2015 17:16#612

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VELIKI ŠPANJOLOAC PADRE OLTRA JOŠ VEĆI PRIJATELJ HRVATSKE (1) dio

(Ako je ijedan stranac zaslužio da se o njemu piše i da ga Hrvati ne zaborave, to je za sigurno zaslužio Padre Miguel Oltra. Tko je imao priliku čitati knjigu **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** mogao je saznati kroz ta pisama kolike je on usluge Hrvatima učinio. On je upravo bio taj koji je uveliko pomogao da Poglavnik dođe 1957. godine u Španjolsku i tako ga spasio od progona u Argentini i mogućeg izručenja Titi i tadašnjoj Jugoslaviji. U zadnjim trenucima Poglavnikova života, on je bio uz Njega kada je Poglavnik umirao na svetkovinu Mladence 28 prosinca 1959. godine. Ako je general Drinjanin imao razloga pisati o Padre Oltra 1954. godine, ima tome 61 godina, onda i mi Hrvati imamo danas isti ili iste razloge znato **TKO JE PADRE OLTRA (1911-1982) ZA HRVATE.** Tko želi o tome više znati neka klikne na: **Privilegij velikih ljudi** i pročita što je Padre Oltra osobno napisao o Poglavniku za sve Hrvate.

Donosim ovdje u nastavcima opis generala Drinjanina o Padre Oltru kojeg je on napisao u časopisu "DRIN" br. 6-9 1954. godine, st. 212, 213, 214, 215, 216, 217, i 218. Prepisao Mile Boban, Otporaš.)

PADRE OLTRA

Govoriti o Hrvatima u Španjolskoj, kao i o uglednim španjolskim prijateljima obvezuje nas spomenuti jedno ime koje je u zadnje vrijeme veoma često spominjano savezno sa nedavnim puštanjem iz ruskih logora nekoliko stotina španjolskih rodoljuba, pripadnika Frankove Plave Divizije, koja se pod zapovjedništvom sadašnjeg ministara rata Španjolske, generala Munoz Grandesa borila u Rusiji na strani Njemačke. To je ime FRA MIGUEL OLTRA, OFM, skromni brat Svetog Franje i stanovnik valjda najznačajnijeg franjevačkog samostana: San Francisco el Grande. Mi ga zovemo: Padre Oltra, a tako ga poznaju i mnogi drugi, Španjolci, Hrvati, Nijemci, Irci, Arapi i - Bog zna tko sve ne.

Prava je sreća poznavati jednog ovakvog čovjeka. Uzorni svećenik, službenik Božji, učeni doktor i ujedno skromni brat Serafinskog Svetca. Filozof i ratnik, diplomat i pučki čovjek, pravi fratar, uvijek na službi Bogu i čovjeku. Čovjek duha i čovjek akcije u isto vrijeme. Moderni čovjek, koji govori gotovo sve europske jezike, i u isto vrijeme autohtonom Španjolac, od onih, koji bi mogli ići u svijet, da taj svijet vidi Španjolsku. Sin pitome i bogate Valencije, nosioca onog duha, što ga sredoziemlje daje ovom latinskom svijetu, a u isto vrijeme izgleda impregniran (**prožet, zasićen, mo.**) duhom borbene Castille, zemlje svetaca i heroja, osvajača i Cristianizatora, misionara. Jak, čvrstih pleća, profinjena duha, koji gleda na problem Španjolaca i svjetske, generacije unaprijed, izgleda nekada kao živa inkarnacija (**utjelovljenje, mo**) dva velika diva: Don Quijote i Pancho u isto vrijeme. Kakovu pogrješnu ideju imaju o ta dva lika ljudi izvan Španjolske! (**Kako nisam znao o kojoj dvojici španjolskih likova general govori, pogledao sam u francuski rječnik "PETIT LAROUSSE EN COULEURS"**, Librairie Larousse 1972., strana 1121 i 1186 i pronašao slijedeće: Cervantes Saavedra (Miguel de), (1547-1616) španjolski pisac koji je napisao roman Don Quichotte de la Manche, komediju u dva dijela (1605-1616) u kojoj su glavni likovi bili Don Quichotte i Sancho Panca, ako su to ti likovi o kojima general piše ovdje. Mo. MB. Otporaš.)

Tko nije čuo propovijedi Padre Oltra u San Franciscu el Grande, ili u provinciji, kuda je često zvan,

taj ne zna što znači na nekoga fascinirati riječju. Od časa početka njegovih propovijedi pa do svršetka, pogledi vjernika kao da su prikovani u njega i temperamentni i nemirni Španjolci kao da su se u sat vremena promijenili. Govori sređeno, naglašuje svako slovo, uvjereno i sa lakoćom razlaže svete Istine Boga i Matere Crkve. Govori su mu duboki i iz njih se vidi njegova univerzalna spremnost. Njegov slučaj najbolje svjedoči staru istinu, da biti svećenik nije poziv, kojeg se odabire, nego da je to Milost Božja pozvala jedan izabrani duh, da propovijeda istinu i s njime širi i jača Sv. Mater Crkvu.

Danas je u San Franciscu i govori pobožnom puku glavnog grada Španjolske, sutra je u Valencini, Barceloni, preksutra u Maroku, i onda ga nestane, dok ne dođe vjest: eno ga u Irskoj. Poneki od prijatelja dobije dopisnicu iz Rima, a onda se vrati iz Orijenta u društvu fratara Arapa. Drugi će Vam kazati, ne brate, i pokazati Vam pismo iz Austrije sa potpisom kojeg hrvatskog fratra, gdje pozdravlja poznate. I onda drži predavanja.

Nastavlja se.

08-09-2015 00:53#613

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VELIKI ŠPANJOLOAC PADRE OLTRA JOŠ VEĆI PRIJATELJ HRVATSKE (2) dio

Nijemcima na njemačkom jeziku, a Ircima na Englezkom. Nakon što se vratio u Madrid doskora ćeš kod njega naći ljude iz tiskare sa debelim svežnjima korektura. To je "VERDAD Y VIDA", nešto najelitnijeg, što se može dati u ruke svećenika i katoličkog intelektualca. Pobija zablude Ortega ([Ortega y Gasset \(Jose\) \(1883-1955\), španjolski komunistički pisac, mo.](#)) i Gasset i daje kritiku o najnovijim djelima iz polja teologije, filozofije, književnosti i umjetnosti. Knjige, brošure, članci, predavanja, sastanci s ljudima pera i uma.

Telefon zvoni kao pomaman, njegov zvuk odzvanja hodnicima i stepenicama samostana. Naravno: traže Oltru. I onda dođe auto, jednom ministarski, drugi puta kojeg drugog uglednika uzme sa sobom Oltru i onda čekaj, ako ga hoćeš i moraš vidjeti. Ima jedan siguran čas: kada se vraća iz Kora, otvorena pogleda, zamišljen i udubljen u molitvu. To je svrha njegova života, a sve drugo je upotpunjuje te djelatnosti u vršenju misije svećenika. Tako se dogodi, da ga uhvatimo. Naravna stvar počnemo iz daleka. Šta kažete na najnovije vijesti? Kako zdravlje? Kada ćemo u Valenciju? Da, ali ga je teško prevariti. Počme nas naoko ljuto psovati i to čisto na hrvatskom jeziku i saspe kao iz rukava: Šta ste opet napravili? Koliko ih je? Puštamo ga da se "odljuti", ali onda, kada nas je sam pripremio i počne vječna pjesma o kojem Hrvat, koji nije našeg savjeta slušao, nego na svoju ruku prešao granicu i naravno dospio u zatvor. Nema "sposobnih i spretnih", koji će izbjeći te mjere i to odmah u blizini granice.

Španjolska je godinama bila izvrgnuta organiziranim banditskim napadajima na Pirenejima i ima pravo braniti se od agenata. Zato svaki put vodi u zatvor, ako nije sasma legalan. I to je logično i sasvim opravdano. A dalje zavisi o mnogo čemu. Španjolsko je redarstvo valjda najsposobnije na svijetu i sve ustanove. Postupak je očinski - ali uz sve mjere i sigurnosti i opreznosti. I sada Padre Oltra - Pomagaj! ([Izgleda da je do sada ovo sve bio jedan uvod onoga što general želi reći nama Hrvatima o osobi Padre Oltra. Mo.](#)) I on pomade. Vlasti često zažmire, nekad i na oba oka. Dok mi

ipak gledamo na sigurnost, jer ima svašta i život je dokazao, da moramo misliti na sve mogućnosti, Padre Oltra pomogne svakome, tko pomoć traži. On kaže: svi su sinovi Božji i moja je dužnost pomoći. Koliko je razočaranja doživio (sreća ne s Hrvatima), ali nije promijenio ni svoga mišljenja, ni djelatnosti u korist svakog čovjeka i svakog progonjenog.

Zagonetan i misteriozan čovjek je za one, koji ga bolje ne poznaju, a onda se vidi profil jedne velike duše, tako jednostavne u biti i tako komplicirane u vanjštini. Biti svećenik, filozof, pisac, čovjek akcije, organizator, neumorni putnik, diplomata, i uvijek biti onaj isti - Padre Oltra, - nije lako, barem ne za naše pojmove. Imao sam praline jednom vidjeti 6-7 raznih predmeta, koje je rješavao. Za svaki je imao više podataka, bili su sa različitih polja i sve ih je imao u glavi. Napoleon je znao reći: moja glava je ormar sa fasciklima. Izvučem jedan fascikl, riješim ga, zatvorim i uzmem drugi. Kad se moram odmoriti ili spavati zatvorim sve fascikle i spavam. Sutra nastavljam. Dominirati svaku stvar za sebe, svladati se pri zbrci i svaku stvar staviti na svoje mjesto. To je Padre Oltra. Morao je u deset minuta dati mišljenje, da li se može poslati u novicijat dečkića, kojeg prvi puta u životu vidi. Morao je dati upute tiskari za korekturu i stvar tehničke naravi, praviti kalkulacije težine i prostora i cijene papira. Dati garanciju za nekog Austrijanca kojeg mu šalje jedan austrijski biskup sa vrlo problematičnim tekstom - a stvar žurna. Izvaditi iz logora jednog Hrvata. **(Po svoj prilici bito mogao biti brat Danijela Jolića, suradnika generala Drinjanina, Nikola Jolić, jer je baš u to vrijeme i tih godina Nikola Jolić je iz Francuske, preko Pirineja, došao u Španjolsku. Mo.)** Spremati propovijed za jednu posebnu crkvenu svečanost, riješiti jednu načelnu stvar za reviju prije tiska, drugu stvar kod biskupa itd. On sve može, na sve stigne, sve sa ljubavlju, mirnoćom i podpunošću, kojoj se divimo. To je privilegirani mozak, Bogom nadareni um. Ovako radi i živi Padre Oltra.

Poznam mnogo obitelji i prijatelja. Pokušati ću dati prikaz toga čovjeka onako, kako ga ti ljudi vide. Mali Eugenio, dječak od 5 godina vidi ga ovako:

To valjda radi toga, što je izbavio iz ropstva one u Rusiji. Eugenio ne zna još ništa o diplomaciji i on misli, da je Padre Oltra zagruo mantiju, preskočio preko "željeznog zastora", a onda s topuzinom i tankovima jurišao na logor, oslobodio zarobljenike i doveo ih do Caudilla Franca, koji mu je dao nagradu, poklonio konja i tank i dao mu za zadaću, da izbavi i sve druge, posebno Hrvate (Los Croatos son buenos).

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 08-09-2015 at 00:56

08-09-2015 15:03#614

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VELIKI ŠPANJOLOAC PADRE OLTRA JOŠ VEĆI PRIJATELJ HRVATSKE (3) dio

(Donosim ovdje u nastavcima opis generala Drinjanina o Padre Oltru kojeg je on napisao u časopisu "DRIN" br. 6-9 1954. godine, st. 212, 213, 214, 215, 216, 217, i 218. Prepisao Mile Boban, Otporaš.)

Jedna gospođa, starija sestra, član je "Legion de Maria". Osnivač je - Padre Oltra. To je, ako Carmen

točno znade, donio iz Irske. Ne znam točno, ali vele, da "Marijina Liga" ima posebne zadaće u Crkvi, vrlo delikatne naravi. Svakako Carmen je uvjeren, da će "Marijina Liga" izvršiti svoju dužnost, a ona je spremna na martirij. Izvor duhovne snage, skrajnje žrtvovanje, odanost i uzoran praktički život. Za nju je Padre Oltra novi i moderni Sv. Ignacio de Loyola, novi martir, novi apostol, nešto što se ne usudi izreći. I kažu, da se po cijeloj Španjolskoj širi ta nova organizacija španjolske mladosti, koja pod vodstvom Oltra i sa imenom Marijinim želi riješiti mnogi teški problem. Gospa je našla svoga službenika u Padre Oltri i dao Bog da Carmen bude djevojka, čija je vizija bila na mjestu.

Majka obitelji vidi u Oltri svećenika i predikatora. Nije jedina, koja upire svoj pogled u impozantni lik tog skromnog brata serafinskog, koji im tako razgovijetno i uvjerljivo govori o istini, o vječnosti, o drugom životu, o ljubavi prema bližnjemu, da na izlazak iz crkve vidiš zadovoljstvo i blaženstvo na licima onih, koji vjeruju u njegove riječi. Ideal te majke bio bi vidjeti u času smrti toga čovjeka pokraj sebe, da izmirena s Bogom i ljudima, može zaklopiti svoje oči.

Za otca stvar je drugačija i Padre Oltra i opet je drugi lik. To je moderni čovjek, rodoljub, političar, sociolog, čovjek, koji misli o problemima 30 milijuna Španjolaca i stotinama milijuna Kršćana i čovječanstva uopće.

Za djeda Padre Oltra je simpatični fratar, koji ima razumijevanja za stvarnost. Otkriva visoke ljudske kvalitete. Djedu imponira razgovorljivost, veselje, spremnost na šalu, na komediju, nedužno fratarsko šaljenje, koje je kod nas Hrvata, posebno u planinskim krajevima, opće poznato.

Eto kakav je čovjek jednog dana tražio audijenciju kod Caudilla, ([Caudillo na španjolskom znači Vođa, Leader, kao što je kod nas Hrvata Poglavnik, a to je bio predsjednik Španjolske general \(Francisco\) Franco Bahamonde \(1892-1975\). Mo. Otporaš.](#)) koji je veliki prijatelj fratara i rekao mu: Ja bih želio izbaviti iz ruskog zarobljeništva naše vojnike. Caudillo ([Poglavnik, mo.](#)) je odobrio, da mu se dade potrebno - i jednog je dana nestao iz vida. Očekivali su vesti iz Rima, Damaska, Dublina, ali uzalud. Ali su paketi hrane i odjeće išli u ruske logore. Padre Oltra je pokrenuo sve Crvene Križeve, sve prijatelje od Copenhagena do crvenog Berlina - i jednog dana našao se, Bog znade legalno ili ilegalno, u građanskom odijelu u ruskoj zoni. Ugodne osobe, ministri, diplomate, kancelari, šefovi država, osobno i druge veze, - i nakon pola godine stiglo je nekoliko stotina ljudi preko Odeze i Turske. Većina je bila oplakana i za pokoj njihovih duša izrečene Mise, žene se nekima preudale i rodile djecu, jer su bili proglašeni mrtvima.

Padre Oltra je preslušao tisuće njemačkih zarobljenika, skupio podatke, obišao Europu uzduž i poprijeko, ali je posao imao uspjeha. I taj je posao tek počeo i Padre Oltra neumorno radi. Španjolci, Hrvati, Nijemci, Talijani, Japanci, za sve jednako. Ljubav prema čovjeku, pokrenula je taj veliki duh. Pomagao je najprije svoje i vjerujemo, da će i svoje bližnje. Ima srdaca, u koje može stati čitavo čovječanstvo.

Jedna supine prijatelja rekla je Padru Oltri: "Željeli bismo nagraditi te, reci što hoćeš. Rieč - riječ. Pa šta je tražio? Neka časnim sestrama u njegovom drugom mjestu poprave crkvicu. Eto, tako je nagrađen. Vele, da će "Veliki" na njegovu inicijativu dozvoliti i pomoći gradnju Franjevačkog Sveučilišta u Madridu. A Padre Oltra i nadalje hora u izlisanom habit, pomade i radi, moli se Bogu i piše knjige.

Mi ga ipak najvolimo gledati kao prijatelja broj 1 Hrvata. Voli nas, jer smo progonjeni i jer smo unatoč toga ostali ljudi. Ima njemačkih pokrajina, gdje se dočekuje Padre Oltru sa slavolucima, jer je u teškim danima iza drugog rata bio onaj, koji je pokrenuo Španjolsku, da spašava Nijemce, onda kada je to bilo teško. Onda kada je trebalo braniti život i imetak njemačkog čovjeka od pobjednika. Prije je iz Hitlerove Njemačke dovodio ljude u Španjolsku, sada ugrožene Nijemce od Saveznika. A

onda je branio imetak Nijemaca u Španjolskoj, jer je bilo takovo vrijeme, da su saveznički Engleski pobjednici pljačkali, kao i partizani našu domovinu radi "kolaboracije".

Nastavlja se.

09-09-2015 14:34#615

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VELIKI ŠPANJOLOAC PADRE OLTRA JOŠ VEĆI PRIJATELJ HRVATSKE (4) dio

(Ako je ijedan stranac zaslužio da se o njemu piše i da ga Hrvati nezaborave, to je za sigurno zaslužio Padre Miguel Oltra. Tko je imao priliku čitati knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" mogao je saznati kroz ta pisama kolike je on usluge Hrvatima učinio. On je upravo bio taj koji je uveliko pomogao da Poglavnik dođe 1957. godine u Španjolsku i tako ga spasio od progona u Argentini i mogućeg izručenja Titi i tadašnjoj Jugoslaviji. U zadnjim trenutcima Poglavnikova života, on je bio uz Njega kada je Poglavnik umirao na svetkovinu Mladence 28 prosinca 1959. godine. Ako je general Drinjanin imao razloga pisati o Padre Oltra 1954. godine, ima tome 61 godina, onda i mi Hrvati imamo danas isti ili iste razloge znati TKO JE PADRE OLTRA (1911-1982) ZA HRVATE. Tko želi o tome više znati neka klikne na: [Privilegij velikih ljudi](#) i pročita što je Padre Oltra osobno napisao o Poglavniku za sve Hrvate. Donosim ovdje u nastavcima opis generala Drinjanina o Padre Oltru kojeg je on napisao u časopisu "DRIN" br. 6-9 1954. godine, st. 212, 213, 214, 215, 216, 217, i 218. Prepisao Mile Boban, Otporaš.)

Razgovarao sam ne sa jednim, od kojih je jedan prijatelj od Padre Oltra "kupio" i poslije opet "prodao" kuću, radnju, tvornicu itd. Tisuće vagona hrane i odjeću poslao je Padre Oltra u Njemačku. Počeo je i sa "Adelantados de Santiago", ali još ljudi nisu sazrjeli, ideja je tu. Radi se o kolaboraciji katoličkih naroda Europe. Nema sumnje, da će uspjeti, kad dođe čas.

Što će još taj čovjek učiniti za ljudstvo, što za svoju Domovinu, što za Hrvatsku? (Saznat ćete više šta je za Hrvatsku Padre Oltra učinio ako kliknete na [SAMO ZA TEBE - PROČITAJ I SPALI](#), mo.) Budućnost će pokazati i to. Mi se, svakako, možemo zaista ponositi, da imamo tako odličnog prijatelja, koji se nađe u svakoj zgodí, gdje je potrebno učiniti nešto za Hrvatsku.

Svečanost 10 Travnja ne bi bila potpuna kada ne bi rekla barem gornje. Vjerujemo u plemenitu zemlju Španjolsku, vjerujemo u njezine ljude, u njezinog Caudilla ([čitaj Poglavnika, mo](#)) Franca, vjerujemo u Misiju the ([će](#)) plemenite i hrabre nacije heroja i svetaca, vjerujemo u iskreno prijateljstvo prijatelja kao Padre Oltra. Samo Svevišnji na nebesima, samo On i zahvalni narodi i Povijest znadu, šta je sve učinio i šta će sve učiniti jedan veliki čovjek i veliki prijatelj Hrvata - Padre Oltra!

Viva! - Živio!

General Drinjanin

(Kraj ovog opisa. Mo.)

09-09-2015 18:14#616

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SAMO ZA TEBE - PROČITAJ I SPALI, piše: general DRINJANIN

(Donosim jedno vrlo važno i vrlo tajno pismo kojeg je general Drinjanin pisao svojim vrlo povjerljivim i nadasve pouzdanim suradnicima. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranicama 73, 74, 75, 76 i 77. Jedan od njih je za sigurno bio i Danijel, Dane Jolić koji je živio u Torontu. Dane Jolić je bio vojnik HOS-a NDH i kao hrvatski vojnik podržavao je tijesnu veze s generalom Drinjaninom. Njegov sin Ivo je pratio PISMA MAKSA LUBURIĆA te me kontaktirao i rekao da ima jedan snopak pisama koje je general pisao njegovu sada pok. otcu Danijelu. Vrlo rado mi ih je uručio. Pisma datiraju od 1952 pa do 1959. Ima jako zanimljivih stvari, kao i u svakom generalovu pismu. Ovo pismo kojeg sada donosim je u ta doba, tj. godine 1955. kada su se koplja lomila između Poglavnika i njegove "okoline" i generala Drinjanina i HOS-a koje je on predstavljao, bilo jedna velika TAJNA, dok danas nije. Zato je general na vrh ovog pisma svojom rukom i olovkom napisao : "**Samo za Tebe - pričitaj i spali**". Zato sam i stavio ovom pismu taj naslov. Ovim putem se želim javno zahvaliti gospodinu Ivi Joliću na darovanju pisama njegova pok. otca Danijela meni. Hvala ti Ivo! Mo. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

GENERAL DRINJANI.

Ured Glavnog Tajnika.

Stan, dne 7. XI. 1955.

Dragi brate !

Po ustanovljenom običaju šaljem Vama nekolicini ovo svoje osobno pismo, kao moje osobno pismo, ali koje tumači jednoglasno mišljenje Stožera i glavnih suradnika, kao i ogromnog dijela naših ljudi u emigraciji.

Najvažnije je, da se sada pokrene sve u korist Poglavnika i naših u Argentini, a onda dolazi vrlo važno pitanje, koje moramo međusobno riješiti. I mi i Vi učinismo sve i učiniti ćemo i više i nije važno tko je učinio, ali ima problema, koji mogu među nas unijeti klicu nesuglasica, pa i razdora.

Radi se o pismima, koje ministar Ilić šalje pojedinim ljudima i u kojima se na neovlašten način predstavlja u boji, koja je neistinita ili na vlastitu želju uveličana. On je dobio od Klaića, šefa propagandističkog ureda kao i od nekih drugih ovlast, da vodi stvar odašiljanja protesta. Učinili su to oni, koji su se skupa s njime usosili u glavu, štetnu i ne bratsku rabotu Šubašića i IZBORA, koji je kriv za ono, što se našima događa i što je Poglavnik u bjegstvu, radi čega nam je strahovito naškodjeno politički i moralno u svijetu i još se ne vide konture (**opsezi, ishodi, mo**) kraja. Ilić se na glup način upleo u to nakon što mu je ponuđena prodaja knjige, koju je IZBOR izdao. Tada se je zaletio i u zadnjem Izboru napisao gluposti, koje nam ne služe na čast. O tome ćete se još uvjeriti.

Može se braniti Poglavnika, biti ustaša, napadati protivnike kao što smo i mi to činili, ali ne hvaliti onoga, koji nas je nazvao "ustaškom paščadi", "koljačima" i koji hvale Srbe, Dražu, Stojadina (**misli**

se na Dra. Milana Stojadinovića, mo) itd., a napada naše svećenstvo radi koljaštva. Pa mjesto da priznaju, da je Stožer na vrijeme vidio opasnost, prave se martirima, napadaju Stožer i generala Drinjanina, a sve radi toga, jer su napali onoga, koji nam je ovu tragediju priredio.

Poglavnik je htio zavaditi Srbe, ali je nevjerni Subašić podvalio i zavadio nas. Kada je klika, koja je kriva za IZBOR vidjela nesreću, nisu imali smionosti ni pameti, pa priznati, nego se osvećuju Stožeru i guraju Ilića protiv nas. Najprije zeta S. Pšeničnika, (Srečko, mo) poslije Klaića i promidžbu, zatim komunistu Subašića i IZBOR i na kraju nesretnog Ilića., nekada našeg prijatelja, kuma i suradnika. (Koliko je meni poznato, a ovo treba do temelja provjeriti, Dr. Andrija Ilić je bio generalov tajnik u Glavnom Stožeru HOS-a i generalov vjenčani kum, ili kum na krštenju generalovu sinu Domagoju koji je rođen 19 listopada 1954., dakle, dok još nije među njima bilo razdora. Mo) I mjesto da kažu mea culpa, oni napadaju Stožer i DRINU i kao uvijek nagovještavaju, da će biti zaplijenjena, zabranjena i obustavljena. Ilić je nelijepo, nekorektno i ne ustaški prema nama postupao. Mi do sada ni riječi nismo dobili od njega, nego nam braća šalju njegova pisma i prijepise istih i daju znati, da se Ilić predstavlja kao jedini, koji u svim poslovima ima ovlast od vodećih.

Mogu Vam kazati : Mi smo ovdje načinili plan za spašavanje Poglavnika, te od Njega dobili i ovlast za slijediti. Trebali smo ga dovesti ovamo i kamo sreće, da je odavno tu. Dali smo ogromna sredstva na raspolaganje i to pomoću naših španjolskih prijatelja i bankovnog uloga moje žene i rodbine. Sve je bilo priredjeno, a ja sam dva puta bio u Tangeru (Tanger je luka na sjeveru Maroca ili između Španjolske i Maroca kod ulaz u Gibraltar, mo) i priredio za doček kuću itd. (Po ovom izgleda da bi Poglavnik doplovio parobrodom gdje bi ga general dočekao, mo)

Nakon toga bi se išlo ovamo, gdje smo imali dozvole. Prijatelji su trebali dovesti ih od tamo u Tanger. Medjutim članovi obitelji, koji neće da Poglavnik dođe ovamo kao i Klaić, koji je izjavio pred povjerenikom DDRINE, da sve ide u zahod, što od Stožera dođe, oni su spriječili, da Poglavnik prihvati našu ponudu. Mi danas nemamo veze, jer ista ide preko obitelji, zetova i kćeri, a ovi ne daju, da Poglavnik dođe ovamo, jer imadu interesa da bude tamo, pa makar i u stalnoj pogibiji.

To je žalosno, ali istinito. Cijeli Stožer kao i španjolski prijatelji pratili su cijelu stvar i svi skupa se zgražamo, da se ovako što može dogoditi. Falilo je političke mudrosti, pa su naveli Poglavnika na tanak led sa nesretnim pokušajem s IZBOROM, a sada ustraju u nesreći, i dok se Subašić šeta i dojavljuje adrese, gdje bi mogao biti Poglavnik, Njega traži policija, a nas su stavili na listu neprijatelja Crkve.

To je rezultat genijalnog pokušaja rata protiv Crkve, kojeg smo osudili na vrijeme i spasili barem dio ugleda našega Pokreta. Falilo je građanske, ustaške i ljudske hrabrosti, da priznaju ovu pogrešku i odterete Poglavnika, nego kažu, da se nije ništa dogodilo. To nije istina. Vatikan je dobro obaviješten, a čak i novine Španjolske, gdje smo bili br. 1 donose vijesti, koje će nas u crno zaviti. Da se nismo ogradili od mahnitanja, danas bi i mi ovdje imali istu sudbinu kao i oni.

Pasti ćemo svi za Hrvatsku, za Poglavnika, ali pasti u borbi protiv svoga svećenstva i Crkve, a za Stojadina i peronizam, to je zločin, i one koji su zato krivi, trebalo bi staviti pred ustaški sud. Zato se osvećuju Stožeru, koji je jednodušno s generalom Drinjaninom sve napisao, sve vodio i sada je jednoglasno solidaran, kao i ogromna većina onih, kojima je stvar poznata.

Poglavnik se ne može javljati i ta klika je sada dobro izkoristila čas nesreće, pa žele da se sve zaboravi. Ne, ni zaboraviti, ni oprostiti. Doživili smo tragediju Kavrana vlastitom krivnjom, (trebalo je imati "petlje" i to reći sedam godina poslije tragedije, preuzeti odgovornost za poraz i td., mo) iako sam došao iz Domovine i upozorio ih na stanje. Rekli su: mi smo vodstvo. I sada smo na vrijeme upozorili i opet su rekli : mi smo vodstvo. Tako se predstavlja i Ilić, ali se vara. Mi nemamo vodstvo nego vođu. Imamo Poglavnika i Predsjednika Vlade. Ni od Poglavnika ni od Predsjednika

Vlade, koji nema pojma o svemu, nema ni glasa.

Nije vodstvo nitko, jer ga nema. Imamo Poglavnika i Vladu. Imamo Vrhovnog Zapovjednika, i general Drinjanin i Stožer nisu dobili ni jednog slova, pa tako Ilić nema prava miješati se u poslove Stožera ni Otpora, nego ono, što mu je Klaić dao.

Mi ne priznajemo vodstva, jer smo vojnici. Ne može se jednog djelatnog generala obavještavati preko čarkara, niti Stožer preko promidžbe. Ja bih radije objesio sablju za svagda, nego da mi promidžbenjaci, koji su do sada uvijek slabe rezultate pokazali, zapovijedaju. To bi bila degeneracija vojske, i to ni jedan borac, ni jedna vojska neće prihvatiti niti će to Poglavnik dopustiti.

Nije dosta, ako mi jednostavno kažemo da nismo krivi. Krivi smo jer smo dali podloge sa negativnim IZBOROM. Subašić je komunista, plaćenik Srba, i neovlašteno se služi imenom Poglavnika, iskorištavajući to. Ponudio nam je uslugu, i napravio uslugu Srbima i komunistima.

Za napasti nevaljale svećenike ne treba ići tim putem, dapače treba biti dobar katolik, i u obrani ideala, Boga, Crkve, Domovine, Poglavnika i Pokreta možemo napasti ne samo svećenika, nego i kardinala, ako treba. Ali IZBOR se je teško ogriješio o Crkvu i nas unosio. Ne dajte se u rat protiv Crkve, jer ćete ga izgubiti. Svećenici su, pa i naši protivnici svi ustali u obranu Poglavnika, osim par degeneriranih. Oni su nas jedini branili 1945. god. i danas u većini zemalja okupljamo se oko svećenstva i Crkve. To Vi svi znadete. "Plovidba" je ne častna, ([Ne znam šta bi to moglo značiti "Plovidba je nečastna". Možda je to u ono doba bio jedan izraz među Hrvatima koji su emigrirali u Argentinu i došli s parobrodom, tj. plovidbom, mo](#)) ali zar ju mi nismo napali davno prije, nego je Subašić došao među nas? Zar je itko ljuće napao protivnike Poglavnika, pa i onda kada su svećenici? Pa ipak uživamo potporu i zaštitu Nuncija, kardinala, nadbiskupa i svećenika, jednom riječi Crkve. I svi su skočili za Poglavnika i nije mala stvar, jer ovdje su jamčili uglednici Crkve za ([Pročitajte prošle opise # 612, 613, 614 i 615 o Padre Oltra pa će Vam mnogo toga biti jasnije, mo.](#)) Poglavnika i to je vrijedilo više nego sve naše predstave. Svi smo odgovorni Bogu i Narodu i zato pazite što radite.

Naša braća u Argentini zaboravili su, da je Franco mač Vatikana, da je Njemačka, Italija i Austrija u rukama kršćanskih vlada, i da u mnogim zemljama jedino Crkva štiti Hrvate. Gdje su nam novi prijatelji? Nije pupak svijeta u Pampi, ([Pampa je pokrajina srednje Argentine, gdje je bilo nastanjeno mnogo Hrvata, mo](#)) pa ne možemo svi gledati kroz njihove naočale, koje su subjektivne. Prema istom pravu moramo i mi u fanatički katoličkoj Španjolskoj misliti na sebe kao i na Hrvatsku, koja treba Španjolsku. Neka sutra nagare Rusi, tko će nas primiti? Neka se ide sutra naprijed, zavisiti će mnogo toga o Francu. I svaki dan više. Stoga naši nemaju prava nametati nam jednu štetnu politiku, koja će i nas ovdje uništiti kao njih tamo.

Ne znam šta je sa Poglavnikom, ne znam kako će se sve svršiti. Jasno je da će biti teških posljedica za sve nas, za Pokret, za Hrvatsku, jer jedva smo se bili oprali od optužba 1945. i sada smo mi vlastitom krivnjom naprtili glupu, nepotrebnu i tragičnu hipoteku IZBORA. Zato nećemo nikakvo vodstvo, nego Vođu i Vladu, Poglavnika i Predsjednika. Neka se osnuje politički odbor, neka se traži mišljenje svijetu, neka se uzmu u obzir interesi svih, u svim zemljama, neka se dade mjesta novima, koji su se istakli u borbi za ovih 10 godina.

Nije dosta, da se zetovi, kćeri i propagandisti slože i ovlaste nekoga. Kakva smo mi vojska, gdje se generala obavještuje preko čarkara, da je "vodstvo" sve povjerilo Iliću, neborcu, koji je ratovao u Beču, a rezistirao u Engleskoj. Kakve smo mi ustaše, gdje jedan Subašić može dijeliti lekcije jednom generalu koji je 25 godina u prvim redovima. Ja sam godinu dana prije nego itko osjetio izdaju Lorkovića, pa su me proglasili ludim. Osjetio sam tragediju Kavrana, pa su me proglasili "kompromitiranim". Osjetio sam propast u koju idemo u Argentini dvije godine unaprijed, pa sada mi sole pamet oni, koji su krivi za tragediju, jer nisu imali ni hrabrosti ni pameti. I mi nismo crnački

tribu, nego tražimo, da se napravi Pokret, hijerarhija, odgovornost. Mi smo u Stožeru napravili 10.000 pisama, i neka nam daju jedno gdje nije najčešći ustaški duh i duh Poglavnika, i to u doba, kada to nitko drugi nije radio. I usporedite ustaški duh IZBORA I DRINE.

Hoće propast DRINE. Subašić ju najavljuje u pismima, koja posjedujemo. Klaić baca sve u ćenifu (**nužnik, mo**) što dolazi od Stožera, a bacili su možda i spasenje Poglavnika. Dižem optužbu, tražim ustaški i vojnički sud, pa da se ustanove činjenice. Čitave pošiljke DRINA su tako nestale u Domu, nastojalo se podvaliti Stožeru, jer su imali koristi od Stojadina, (**Stojadinovića, mo**) s kojim su pravili poslove, koji nam ne služe na čast. Ima u Argentini 10.000 nacionalista i na što smo spali.

Držite se uz svoje svećenike i onda, kada se sa njima politički ne slažete. Recite im svoje. Ja sam se ispovjedio u Barceloni na Kongresu kod čovjeka, kojega bih politički smrvio, kad bih mogao. Napadao sam ga, ali ga kao svećenika poštujem. Crkva je snaga, ne zaboravite to, a to su i naši osjetili. Neron je otišao, Staljin je otišao, Peron je otišao i Tito će otići, svi ćemo otići, a Crkva će ostati.

I nama je mrijeti i moramo umrijeti spokojni i smireni s Bogom i Crkvom. Crkva je naš saveznik. Danas Rusija i USA traže veza s Vatikanom, muslimani, Hindusi i pogani uspostavljaju veze, a mi ih kidamo s Crkvom, sa Stepincem, sa 1000 mrtvih svećenika za Hrvatsku. Nedavno se njihao na vješalima Fra Herman, moj bivši suradnik zato, jer nije zatajio Poglavnika ni Hrvatske, i to u isto vrijeme dok je Subašić pisao, da je svećenstvo anacionalno, da su fratri klali, da je Draža pošten, a da su njegovi rasovi krivi, iako znamo, da je Draža bio onaj, koji je klanje vodio. Mene je IZBOR proglasio i Srbinom i na usta srpskog generala Djukića rekao, da ne znam tko mi je otac, zvao se "Luburić koji je navodno u Madridu".

(Evo šta o tome u "Otvoreno Pismo Srbskom Generalu Svetomiru Djukiću", pisano 10. X. 1955., između ostaloga, general Drinjanin kaže u DRINI br.8/12 1955., strana 218/219. "... Imam i previše dokaza o radu najnovijega "srpsko-hrvatskog stručnjaka" Josipa Subašića i njegova - i vrug zna čijeg još - lista "Izbora", pa na silu moram tražiti i nalazim, srodnost ideja i misli vodilja u pisanju toga lista i ideja, koje ste Vi iznijeli u Vašem članku. obrazložiti ću:

1.) Čini se kao da ste se posebno trudili, da vaš susret sa mnom dobije nedužnu formu slučajnog sastanka. Kažete doslovno:

" Tu primijetih jednog ustaškog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je, da je jedan od naših, i kad ga potapka po ramenu i upitah: "Ama, jeste li Vi naš čovjek. Jako ličite ..." - on se nasmiја i odgovori: "Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od koga sam ..." Svi prasnu smo u smijeh na ovu dosta masnu dosjetku. Inače Luburić je iz Hercegovine."

Istina jest, da sam ja prisustvovao vijećanju između Vašega predstavništva o Glavnog Stana Poglavnika, čiji sam bio član ... Tako Vi ste meni predstavili punomoć iz Glavnog Štaba Draže Mihailovića, a ja Vama sa Zapovjedi Glavnog Stana Poglavnika ... Ova punomoć i danas postoji u arhivi II. Ustaškog Zbora. Nije bilo slučajnog nalaza, a niti doskočica, niti smijanja ...

2.) Zamislite si, kada bih i ja imao stručnjaka za "hrvatsko-srpske probleme", pa podvalio u jednom mom članku slijedeći dijalog:

Luburić: Slušaj, bre, Djukiću, ama Vi izgledate naš čovjek, Jako ličite ...

Djukić: Znae gospon Maks, Ja sam Srbin, srpski osjećam, a vrug bi si ga znal, kak je to s tatekom...

Šta biste Vi na rekli?

Znae, ja sam čitao Vuka Karadžića, čitao sam i ono što Srbin Dr. Jocić (Eugen, mo) piše o

Srbijancima, pa ipak se nikad ne bih usudio napisati o svom dragom prijatelju, srbskom generalu, da ne zna tko mu je otac. Možda to u Beogradu, na čaršiji, među niškim ciganima, koji su Srbiji dali Cvetkovića Ministra Predsjednika, (nije ni danas stvar bolja, jer su im dali Tomislava Nikolića za predsjednika, mo) ili u stanovitim krugovima, gdje je moral bio jako slabo predstavljen, i ne bi bilo fatalno, ali u Ljubuškom je to pitanje od prvorazredne i sudbonosne vrijednosti. Toliko načelno o moralu u Ljubuškom. A mogu Vam također predstaviti obitelj Luburića, koji su oduvijek bili poznati patriciji, gazde, gospoda, dobrotvori, duboko religiozni, priznati i poznati patrioti, što nije teško ustanoviti kod kojega god starijeg čovjeka Hercegovine. Bili su gazde i gospoda, dok niste došli Vi Srbi i Srbijanci, uništili patriote, gazde i gospodu, a stvorili proletere, revolucionarce i osvjetnike. Sa slobodom vratio se sjaj obitelji gazde Franje i gospodina Ljube Luburića, a sa ropstvom opet smo postali prognanici, proleter, ali uvijek gospoda, i uvijek u službi Boga i Domovine. Tako će to uvijek i biti u domu Luburića, kao i u gotovo svim domovima Hercegovine. (tamo se, gospodine generale, zna točno, tko je kome otac. Strana 220,..." Mo. Otporaš.)

I svakom srpskom generalu daje generalski naslov, zove Nedića rodoljubom, a mene, ustaškog generala koljačem. Ja sam osobno ponosan, a osiguravaju me svi članovi Stožera i svi suradnici Otpora, da su i oni vrlo ponosni na ulogu Stožera i DRINE. Bilo je vremena, da ni HRVATSKA nije pola godine napisala riječ Ustaša i Poglavnik, a mi smo i poslije Kavranove tragedije rekli: Ustaše srdca gore ! Kažemo i sada. Subašić i Klaić poručuju, a Ilić je na tom putu, da je Poglavnik napustio ustaše, kako bi se sporazumio sa Srbima i židovima. To ne stoji, a kada bi i stajalo, mi nismo napustili Njega, jer znademo, da će nas trebati. Ne vjerujemo u uspjeh antiklerikalne politike i zato smo protiv nje. I u tom moramo ostati jasni, ako nećemo da nas razganjaju po svijetu kao razbojнике i komuniste. Neka se prestane s novim glupostima, jer ćemo se javno buniti, da spasimo ugled i čast i ljude za novu borbu.

Amerika traži Vatikan, a mi ga napuštamo. Kome to može služiti? Komunistima i Stojadinovom agentu Subašiću, a ne Hrvatskoj. Stojadin hoće Hrvatsku, ali sa granicama na Kupi i muslimani imaju pravo sumnjati u našu dobru vjeru.

DRINA je bila jasna i Džafer je u njoj iznio naš stav. Čast svima pa i Stojadinu, ali na Drini. Čast liberalima i svima, ali oni vladaju u Hrvatskoj i služe komunizmu, a u svijetu ga pomažu, a Stepinac je branio Hrvatsku i sada je za tu Hrvatsku na robiji.

Vatikan daje emisije na hrvatskom i o nama ovisi, dali ćemo uspjeti da radi za nas. IZBOR nije taj put. Samo abnormalni i nepošteni ljudi mogu odobravati IZBOR. A IZBOR još uvijek vodi duhove, sada u osveti prema DRINI i Stožeru. Ilić je najnovija poluga IZBORA pa makar kako god izgledalo, da radi za Poglavnika.

Engleska nije naš nego Petrov i Titin prijatelj. Sve što pišete Iliću i što ta budala piše Vama ide kroz ruke engleske policije, a 1945. smo vodili kakova je.

Da li je pametno pravite centre tamo, a ne ovdje gdje imamo prijatelje, sigurnost i punu zaštitu? Ilić je profesor i pjesnik. Može voditi propagandu, pisati članke i vjerujem, da je to ono što bi trebao raditi i zašto smo ga bili i pozvali u Španjolsku. I onda je bio ministar, ali zato nije zapovijedao Otporom niti će sada zapovijedati.

Nije nikada hitca ispalio, nema pojma o ničemu i svaka bi mu akcija svršila kao ona Kavranova. Žena mu je bila gestapovski agent, Čehinja, a Ilić radi strašne osobne mane sasma je u rukama svoje žene. (Ja sam upoznao gosp. Dra. Andriju Ilića u Parizu u siječnju 1960., po povratku iz Madrida kada je bio na pogrebu pok. Poglavnika. Naše društvo HOP-a Dr. Ivan Šarić ga je primio i nas nekoliko smo otišli posjetiti Georges Desbons-a, branitelja atentatora na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića. Dr. Ilić je imao skoro cijelu jednu stranu lica crvenog mladeža, što je dio njegovog rođenja. Kada si sa njim, nekako pogled uvijek i nehotice leti na taj maldež, što izgleda vrlo upadno. Kod Georges Desbone-a me je prijatelj opomenuo da ne gledam u dr.a Ilića tako upadno. O toj

"osobnoj mani" general govori, mo) Zato je morao ići odavle, jer nije mogao među ljude. Ona je inteligentna, ali nesavjesna i dominira ga. U ovakvim okolnostima ne može biti ni govora o nadzoru nad Stožerom, bez obzira kakova pisma njemu pisali Klaić ili pojedini članovi Poglavnikove obitelji.

Nama ne zapovijedaju kćerke, zetovi i zetovski prijatelji, ni klika ni promičbenjaci, ni oni, koji su nas zvali ustaškom paščadi, nego Poglavnik i Predsjednik Vlade. Zato učinite sve u obranu Poglavnika, preko banke pošaljite na obitelj novce, dajte i Iliću sve što hoćete, ali znajte da on živi u Engleskoj i da nema nad Otporom ama baš nikakve vlasti.

Smiješno je ono što njemu pišu i smiješno ono što on piše. To je bio pokušaj Klaića, pa je propao, to kuša i Ilić i propasti će kao i naši, ako pođu tim putovima. Pazite da nam i više štete ne nanesu, prikazujući se kao martiri, koje Crkva progona. To ne stoji. Mogli su zgriješiti i svećenici, i mi ćemo ih osuditi, ali ogromni dio nas je branio. Zato i mi moramo braniti Crkvu i svećenstvo. Sve drugo je samoubojstvo i dreka, da se sakriju vlastite pogreške. I to čine naši u Argentini. Za nesreću smo krivi i sami, jer u Argentini živi mnogo tisuća nacionalista, gardista, mađžarskih nacista i samo su nas tjerali, pa su još uvijek u zatvoru Dr. Bulat i drugi, šefovi peronista i grupe Izbor. A lopov Subašić pod zaštitom komunista i socijalista denuncira naše. To je stvarnost. Nije dakle Crkva, nego IZBOR, koji su krivi našoj nesreći i Poglavnikovu bjegstvu. Iz istih razloga je zatvoren i Stojadin.

Držite na okupu vaša društva, ne dajte praviti razdor niti uplesti se u protucrkvenu rabotu. Ali braniti Poglavnika i Hrvatsku zubima i noktima i pomozite u tom poslu svakoga, pa i blesastoga i pokvarenoga Ilića, koji je na onako nekorektan način htio mimoići i uništiti Stožer i svoje dojučerašnje prijatelje, koji se nisu dali navesti na tanak led sa šeftovima IZBORA i Subašića.

Vrijeme će nama dati pravo, ali na žalost, vrijeme nas rastvara, jer smo si uprtili na leđa teško breme, optužbu neprijateljstva Crkve, koja je kako tako bila uz nas, a sada je protiv. Trebat će mnogo truda, da se to ispravi i na nama je, da to učinimo. Nije najsigurnije braniti Poglavnika sa Ilićem, koji je i sam sudjelovao u radu IZBORA, nego je to trebalo učiniti iz Španjolske, gdje imamo dvadeset visokih crkvenih dostojanstvenika, koji su uzeli u zaštitu Poglavnika PRIJE NEGO ILIĆ JE I DOBIO OBAVIEST O SVEMU.

Nisam Vam se mnogo javljao, jer sam baš zato mjesec dana stalno na putu, radimo i pojačavamo rad. DRINA je u tisku, a iz Amerike nam dolaze novi i svježiji mladi suradnici. Bio sam dva puta na granici i javio Vam se odanle. Opet ću se skoro javiti s drugo mjest. Stožer je jednoduš, jači i biti će pojačan. Imamo dobre veze, nalazimo se okruženi prijateljima, imademo konzulat i legalni službeni pravac, koji uživa podršku velikih i najvećih. (U to doba Španjolska je još uvijek priznavala NDH i imali smo konzulat u Španjolskoj, mo)

Mislimo na sve, imamo i potrebne veze s Amerikancima, koji misle kao i mi. Treba dočekati vrijeme i ne izgubiti glavu i nerve. Ne gubiti prijatelje, nego sticati nove, kao što to mi radimo. Klika koja je kriva za nesreću i razbacivanje snaga, odgovorna je i ja sam to Poglavniku i Predsjedniku Vlade pisao. Pazite što radite. Oni, koji misle da nas mogu samo tako konspiracijom maknuti, varaju se.. Ovdje se bori i pada i ne poznajemo drugog rješenja osim pobjede ili poraza. Na dobrom smo putu i idemo tim putem.

Obavijestite braću o svemu a vas kao Ustašu i suradnika osobno činim odgovornim za ovo pismo, koje ne smije pasti u ruke neprijatelja. Ima ga se pred najvjernijima pročitati i pred njima spaliti. Za sve odgovaram ja i Stožer, dok se stvar ne postavi na svoje mjesto.

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

Napomena:

Za razliku od drugih pisama - i svih pisama - ovo pismo nema generalova potpisa, osim što na početku nosi službeni naziv i naslov HRVATSKI NARODNI ODPOR, grb i sve ostalo je originalno. Moje osobno mišljenje je, da je pok. Danijel Jolić napravio kopiju pisma i sačuvao, a original, po želji generala Drinjanina, spalio, jer general nije ništa rekao da se kopija pisma ne može sačuvati.

Nastavlja se. Otporaš.

10-09-2015 13:30#617

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POROBLJENI NARODI JUGOSLAVIJE U HRVATIMA GLEDAJU SVOJE OSLOBODITELJE

(Donosim ovdje jedno okružno pismo kojeg je general Drinjanin pisao 18 lipnja 1953 god. Pismo je važno jer je pisano u doba kada su mnogi istočnoeuropski narodi bili porobljeni, tražili način ili načine kako se osloboditi jednog neprijatelja, sovjetskog komunizma, dok mi Hrvati smo bili dvostrukom porobljeni, kako bi to u svojim pismima znao general Drinjanin reći **"SRBOKOMUNIZAM"**, dakle, s jedne strane Srbi a s druge komunizam. Ovo pismo se nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"** na strani 24 i 25. Ovi porobljeni narodi su osnovali jednu organizaciju koja se je zvala "ANTIBOLJŠEVIČKI BLOK NARODA". Mi smo Hrvati željno htjeli biti član te organizacije, tako da se kroz nju čije i naš hrvatski glas. To sam osobno doživio u Parizu, kada su Mađari poslije mađarske revolucije iz 1956. godine bili priznati od francuskih vlasti kao porobljeni narod, i mogli nesmetano i službeno demonstrirati ulicama grada Pariza, dijeliti letke u prilog mađarskog naroda, dok mi Hrvati nismo bili priznati. Zato smo se uvijek gurali i laktali da budemo u društvu tih porobljenih naroda. O tome general ovdje piše. Ja ću nastojati ne dodavati moje opaske, ukoliko se potreba ne ukaže. Nije meni baš tako lako uskakati, ali to činim u želji i u nadi da pojasnim današnjim hrvatskim naraštajima ono što oni za sigurno ne bi bili u stanju odgonetnuti. Hvala na razumijevanju. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

Predmet: Veze sa prijateljskim narodima i Organizacijama ABN-a. (Antiboljševički Blok Naroda, mo)

OKRUŽNO PISMO SVIM POVJERENICIMA ODPORA

I. Proslava Desetoga Travnja ove godine bezuvjetno je demonstrirala našu jakost unutar hrvatskih redova i to, kao nikada do sada. Ovog časa želimo govoriti o privlačivosti nadnevka Desetog Travnja i za sve druge narode, koji su porobljeni u Jugoslaviji. I do sada su na našim proslavama prisustvovali predstavnici porobljenih naroda Jugoslavije, a posebno braća Macedonci i Bugari. Ove godine dogodilo se to u mnogo pojačanoj mjeri i svuda po svijetu. Ne samo Macedonci i Bugari, nego su braća Albanci, negdje u zatvorenim skupinama, a negdje tek po predstavnicima sudjelovali na proslavama Desetoga Travnja.

Posebno su to činili oni sa Kosova i Metohije. Na mnogobrojnim mjestima, prema stiglih izvješćima, Slovenci su veoma brojno prisustvovali našim proslavama. To nas sili na revidiranje našeg stava prema njima, jer na primjer Dr. Žebot otvoreno traži suradnju s Hrvatima. Naši najnoviji saveznici su Vojvođanski Srbi, na čelu sa Dr. Eugenom Jocičem (**dobro naš suradnik u Parizu, mo**). Oni otvoreno traže razpad svake Jugoslavije i tako imamo pred sobom i frontu Srbi - Srbijanci. (**nešto slično kao danas Bosanci i Bošnjaci, mo**). Našim proslavama su sudjelovali i mnogi Nijemci, takozvani Volkedeutscheri i Mađari iz Banata i Bačke, pa iz drugih krajeva Jugoslavije. Crnogorci, pristalice pok. Dra. Sekule Drljevića, uvijek su bili naši iskreni suradnici i istomišljenici. Prema tome proslave Desetoga Travnja u godini 1953. bile su ne samo manifestacije hrvatske državnosti, nego i manifestacije svih porobljenih naroda u Jugoslaviji, koji u Desetom Travnju vide simbolički SMRT SVAKE JUGOSLAVIJE (**tako je i Milovan Đilas rekao, mo**).

Uzmimo inicijativu u svoje ruke, povežimo se gdje je to moguće s predstavnicima gornjih naroda i skupina, iskoristimo sve osobne i eventualne obiteljske veze u tu svrhu. Pozivajmo predstavnike tih naroda na svoje priredbe i posjećujmo njihove. Objasnimo im istovjetnost naše sudbine unutar granica Jugoslavije. Planirajmo stvar politički i nemojmo napadati vjerski osjećaj Makedonaca i Bugara, ili pak Vojvođanskih Srba (**koji sebe smatraju Srbijancima a ne Srbima, mo**) i Crnogoraca, zato jer su pravoslavni.

Čuvajmo naše vjerske organizacije i ostajmo vjerni našim osjećajima, ali nemojmo zamijeniti iste sa državnim interesima i borbom za oslobođenje. Kao što unutar naših redova uopće ne smije postojati pitanje vjerske u odnosu katoličanstva i muslimanstva, pa čak niti pravoslavlja, tako ne smijemo niti u našoj borbi protiv zajedničkih neprijatelja vrijeđati vjerski osjećaj naših prirodnih saveznika, jer time automatski iste guramo u naručaj srpskog pravoslavlja. Posebno pak osudimo pisanje neodgovornih hrvatskih elemenata, kao na primjer ono Kljakovićevo, koji nam savjetuje, da se sa Beogradom nagađamo na račun Bugara i Macedonaca, naših najvjernijih i najprirodnijih saveznika u rušenju svake Jugoslavije. Osudite i pisanje one hrvatske štampe, koja hvali ovakove jugoslavenske genijalne misli Kljakovića i drugova, kojima se eto pridružio i komunista Dr. Ciliga i četnik Jugobogdan Radica, koji čitave hrvatske pokrajine poklanja nezasićenom srpskom Molohu. Okupimo oko sebe sve one, koji su protiv svake Jugoslavije i svakog komunizma. Porobljeni narodi Jugoslavije u nama gledaju snagu i svoje buduće osloboditelje i nemojmo dozvoliti, da se u nama razočaraju, jer time neutraliziramo te snage ili ih prepuštamo srbokomunizmu. Neka Deseti Travnja bude polazna točka za sve narode Jugoslavije u borbi za slobodu i državnost.

II. Problemi čovječanstva rješavati će se na globalnoj bazi i mi Hrvati ne možemo se izvući ispod suda, koji će odlučivati sudbinom svijetu i velikih i malih. Potrebno je stoga uskladiti naše osnovne strateške planove sa protukomunističkim križarskim pohodom slobodnog svijeta. Tome shodno moramo uskladiti i našu taktiku u odnosima, kako sa malim narodima, saveznicima unutar Jugoslavije, tako i sa velikim narodima, posebno pak sa onima, koji su kao i mi porobljeni po komunističkim snagama.

Kako u prvoj fazi naše borbe za NDH, tako i u sadašnjem našem progonstvu mogli smo računati sa simpatijama pojedinih naroda, ili pak pojedinih nacionalističkih grupa u svijetu. U prvom redu tu su braća Bugari i Slovaci, zatim Ukrajinci, Mađari, pa i sami Njemački narod. U emigraciji smo stekli druge velike prijatelje, tako na primjer Rumunje, Turkestance od porobljenih naroda, dok ovaj čas nemamo namjeru govoriti o našim vezama sa slobodnim zapadnim nacijama.

Bezuvjetno je potrebno, da sve naše skupine i organizacije u svijetu formiraju posebna mala tijela, koja će gajiti odnose sa drugim porobljenim narodima, njihovom društvima i organizacijama, grupama ili pojedincima. Po mogućnosti izabrati borce ili prijatelje, koji poznaju strane jezike ili probleme one nacije, sa kojom mislimo praviti kontakt. Objasnimo tim ljudima prošlost našeg rata i naše borbe, objasnite im naš načelni stav protiv svakog komunizma i svake Jugoslavije (jer

Jugoslavija ne bi mogla opstojati ako nije komunistička, mo) i vidjeti ćete, da ćemo svaki dan imati više prijatelja, što uvijek automatski znači, da smo oslabili svesrpsku frontu, a da smo dobili na ugledu među svim ljubiteljima slobode. Inteligentnim i upornim radom u svakom i najmanjem mjestu, gdje ima predstavnika porobljenih naroda Hrvatska će imati prijatelja. Led je već davno probijen i moramo ići korak naprijed.

Iskoristimo svaku priliku, sudjelujmo u priredbama svih protukomunističkih organizacija u svijetu, gajimo stečena prijateljstva i uspjeh neće izostati. Mi smo bili najfanatičniji prokomunistički borci na svijetu i svijet to mora znati. Tako ćemo mi od optuženika postati tužitelji, a naša dosljednost u borbi za državu biti će uzor svim ljubiteljima slobode.

Želimo reći par riječi o organizaciji A.B.N. (Antiboljševički Blok Naroda), koja ima svoje središte u Munchen-u. Prvi predstavnik Hrvata u toj organizaciji bio je opunomoćen od Otpora i sa potpisom generala Drinjanina. Tek kasnije manevrom Jelića mi smo pred tim forumom bili optuženi, da smo nacisti i fašisti, prema tomu da ne smijemo politički raditi, a u isto vrijeme, da je Jelić na pritisak Engleza bio primljen u organizaciju u ime Hrvatskog Narodnog Otpora (HNO). Jelić je išao tako daleko, da je osnovao tobože Hrvatski narodni odbor, sam da se može služiti inicijalima HNO, te tako iskoristio momentalno političko stanje i neupućenost zainteresiranih na vrhovima ABN-a. (Ovo je vrlo interesantno. Sada kada za ovo znam, odmah mi dolaze na sjećanja preko pola stoljeća stara sustavna isticanja organizacije dra. Branka Jelića Hrvatski Narodni Odbor, (HNO) kojeg se inicijali poistovjećuju sa inicijalima HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, HNO, mo).

Naša društva i organizacije diljem svijeta sudjeluju u radu i manifestacijama ABN-a, vjerni načelima, koja su nas vodila u borbi za Državu, a u Centralnom Komitetu ABN-a sjedi politički hoštapler Dr. Jelić, koji je Ujedinjenim narodima uputio "Memorandum" i u njemu izjednačio Ustaše, četnike i partizane. (znamo da su se četnici i partizani borili protiv Hrvatske Države, ali nismo znali da su se i Ustaše borili protiv iste, kako ih je dr. Jelić izjednačio sa četnicima i partizanima, mo) Senilni starac Buć (dr. Stjepan Buć koji je za Poglavnika rekao da je sve dobro napravio do Desetog Travnja. Tada se je trebao povući i prepustiti državu drugome, a da nikada nije htio reći, koji bi to drugi mogli biti. Dr. Maček, znamo da nije htio nikakve države za koju bi se trebalo boriti i gaće krvariti. On je čak bio mirotvorac bez oružja u ruci. Ostaje nam sada Tito ili Draža, a i jedan i drugi znamo šta su htjeli: Sve samo ne Hrvatsku Državu, mo), jedini hrvatski nacista, kojem je politička ambicija pomutila i ono malo mozga pomaže ovakvu rabotu Dr. Jelića na sramotu i štetu naše oslobodilačke borbe. Dok se Hrvatima govori o slozi, pred stranim svijetom nas se besramno optužuje.

Naši prijatelji Bugari, Slovenci, Turkestanci i drugi skočili su u našu obranu i pred vrhovnim forumom ABN-a postavljeno je pitanje predstavnništva Hrvatske. Informirajte sve područne organe ABN-a, kažite im čitavu istinu i zahtijevajte, da hrvatsku borbu predstavljaju oni, koji su se zaista borili, ne dva samozvana politička špekulanta, koji do sada za borbu nisu žrtvovali ništa, niti će sutra biti u stanju pokrenuti i jednog čovjeka.

Madrid, dne 18 lipnja 1953.

Za Hrvatski Narodni Odpor:
general Drinjanin v.r.

11-09-2015 01:34#618

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ODGOVOR JEDNOM SRBINU ČETNILJIH NAZORA

Otporaš: 19.4.2012, 15:26:35 #40
Bračni status korisnika: married Otporaš
Mladi korisnik
Spol Muški
Dat.Reg. 16.4.2012
Poruka 719
Sviđanja postova Teme 65
Spomenut(a) 165 Post(s)
Tagged3 Thread(s)

Poštovanome drugu DUH-u,

(Ovaj Srbin nije htio da ga ja oslovljavam sa "kolega" pa sam zato stavio drug. Njegovo korisničko ime je DUH. Mo. Otporaš.)

Poštovani ja i mislim na WW2. Svi oni koje misle da su Hrvati krivi za početak rata na području Hrvatske 1941. godine, su nemilosrdno u krivu. Neću ih kriviti za njihovo mišljenje kojeg oni u svojim mislima nose već godinama. Krivi su oni koji su im naturili svoja kriva mišljenja o zbivanjima prije, za vrijeme i poslije rata.

Da bi se moglo trijezno i s povijesnih pogleda o tome razgovarati, potrebno je početi iz početka.

(1) Prvi početak je bio Krfska deklaracija iz godine 1917. koju su potpisali kneževina Srbija i jugoslavenski odbor kojeg je, hoćeš/nećeš, predvodio Hrvat dr. Ante Trumbić.

(2) Ta deklaracija se je potpisala da u zajednici takozvanih "slavenskih" naroda, u ovom slučaju i u to doba su bili dominantni Hrvati i Srbi, radimo i borimo se protiv austro-ugarske monarhije. Hrvati kao i pošteni Srbi su mislili da ćemo u zajednici biti jači otresti se austro-ugarske monarhije, te kasnije, svaki za sebe imati svoju vlastitu državu, Hrvati Hrvatsku a Srbi Srpsku državu.

(3) Kada je završio WW1 1918. i na Versaillskoj konferencija za MIR u lipnju 1919. godine ta zajednička zemlja je priznata kao kraljevina SHS, tj. Srba, Hrvata i Slovenaca.

(4) Srbi opijeni pobjedama balkanskim ratovima iz 1912-1913. su odmah pomislili da je i Hrvatska njihova zemlja, koju da su im je Velika atentat darovala.

(5) Srbi su odmah počeli svim državnim aparatima i dekretima uskraćivati, isticati i zabranjivati Hrvatima svako nacionalno obilježje do te mjere, da svako isticanje hrvatstva i hrvatske nacionalne zastave bilo je ugušeno u krvi i žrtvama.

(6) Hrvati su počeli otvoreno govoriti da se mirno razidemo, svaki k sebi i svaki za sebe. Sazvana je skupština u Beogradu da se o tome raspravlja. Srpska radikalna stranka je potajno radila po direktiva kralja Aleksandra te izvršili najbrutalniji pokolj Hrvata u sred parlamenta i u sred Beograda 20 lipnja 1928. god.

- (7) Taj zločinački srpski način obračunavanja s Hrvatima je Hrvatima dozlogrdio do te mjere da su se Hrvati počeli mobilizirati za vlastitu obranu.
- (8) Tada je kralj Aleksandar uvidio opasnost za državu kojoj je on bio "njegovo visočanstvo", te je raspustio stranke i konstitucije te uspostavio diktaturu 6 siječnja 1929. godine. Tek tada počimaju svi gori jadi nad Hrvatima i Hrvatskom, sve u ime naroda i države.
- (9) Dr. Ante Pavelić u svojoj ljubavi za Hrvatsku nije vidio drugog izlaza osim osnutka jedne revolucionarne organizacije sa svrhom da se svim raspoloživim sredstvima suprostavi srpskom nasilju, pa i uz potrebu oružja, s lozinkom: **LJUTA TRAVA NA LJUTU RANU**. Dao je toj organizaciji ime USTAŠA, što je jedna stara hrvatska izreka koju su Hrvati u prošlosti koristili protiv svakoga tiranina kada su se Hrvati trebali USTATI na obranu svojih Domova i svoje države Hrvatske.
- (10) Hrvatski revolucionarni Ustaški Pokret je osvetio hrvatske zastupnike HSS koje je Puniša Račić poubijao 20 lipnja 1928. god. usred parlamenta, ubivši srpskog kralja u Marseilleu 9 listopada 1934. godine.
- (11) Poslije tog atentata srpska kraljevska Jugoslavija postaje sve više i više nepopularna u međunarodnim krugovima. Njegovo "visočanstvo" princ knez Pavle sa svojim ministrima pristupa 25 ožujka 1941. Trojnom Paktu u najvećoj nadi da mu se kraljevina SHS sačuva.
- (12) Srpski radikalni krugovi oko mladoga princa Petra drugoga su bili nezadovoljni političkim ishodom koji je vodio do jedne minimalne olakšice Hrvatima sa njihovom Banovinom Hrvatskom na čelu dra. Vladka Mačeka i njegove HSS.
- (13) Srpski general Simović sa svim svojim vojničkim kadrom u suglasnosti pukovnika Draže Mihailovića pripremaju puč 27 marta (hrvatski ožujka) s lozinkom: Bolje rat nego pakt. Svrgnuli su kneza Pavla što je razljutilo Hitlera te je napao srpsku kraljevinu Jugoslaviju.
- (14) Hrvati ne samo da koriste nego su iskoristili međunarodnu političku situaciju i Proglasili Svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku **DESETOGA TRAVNJA** 1941 godine.
- (15) Srbima to nije bilo po volji te su svim silama i vojničkim potencijalom udarili na Hrvatsku koja uopće još nije imala ni vojske niti vojničkog kadra.
- (16) Srbi, bolje rečeno srpski četnici Draže Mihailovića su nemilosrdno počeli ubijati Hrvate bez ikakvoga biranja. Njihova, četnička lozinka je bila ubijati sve što je hrvatsko, tako: **DA OD ZLA RODA NEMA NI PORODA**, mako su znali govoriti.
- (17) Kada su nenaoružani Hrvati to vidjeli, počeli su se organizirati u vojničke skupine, vojničke redove, u ustaške postrojbe, ne da "kolju i ubijaju" kako su naši hrvatski neprijatelji to drugima govorili, pa i vama poštovani kolega, odnosno družo, DUH, nego da se brane.
- (18) U toj isključivo nacionalnoj obrani Hrvati su imali svako Božje, ljudsko i međunarodno pravo da se brane i da se obrane. U toj borbi za obranu nacionalnih hrvatskih života, glupo bi bilo reći da nije bilo i nevini i nedužni žrtava.
- (19) Trebamo uvijek imati na umu i pred očima činjenicu da svaki rat za sobom nosi više nedužni i nevini žrtava nego, recimo, vojnički žrtava.
- (20) To se je najviše moglo vidjeti i osjetiti na području Hrvatski za vrijeme WW2. Zašto?

jednostavno zato što nam je sličan jezik, što smo izmiješani, što u mnogim slučajevima poznajemo jedni druge, te, uz sve to, srpski četnici u zajednici sa partizanima su iz taktičkih i strateških razloga napadali pravoslavna sela u odori hrvatskih vojnika, kako bi dali do znanja srpskom pučanstvu da su to bili ustaše. Nedugo iza toga dolaze četnici i partizani da im "pomognu" i da ih spase od "ustaškog noža", kako su znali govoriti, te ih nagovaraju da im se priključe/pridruže i da sa njima pođu u šumu.

(21) Iz šume zna se šta se je radilo. Diverzije. Protiv koga? Protiv Hrvata i Hrvatske Države. S kim; četnici i partizani zajedno.

(22) Hrvatska Država kao i svaka druga država na svijetu je tražila te "diverzante", hapsila ih i privodila hrvatskom narodnom sudu. (Vidi knjižicu DRINU 1956. i tu se može pronaći mnoge stvari što se tiče suda NDH)

(23) Tako je nastala fama o "ustaškim zločinima" koji uopće, u smislu zločina, nisu ni postojali. Ekseca dakako da je bilo. To je što svaki rat za sobom nosi.

(24) Da smo mi Hrvati dobili rat u drugom svjetskome ratu, povijest bi se drugačije pisala. Hrvati bi tada bili najbolji na svijetu. Svakako da smo mi i danas najbolji zahvaljujući našoj uljudnosti.

(25) Nadam se prijatelju, odnosno druže, DUHU da sam odgovorio na sva vaša mogu ga pitanja i želje. Uz iskrene poZDrave. Otporaš.

Saznajte više: Partizansko antifašistički zločini nad hrvatskim narodom Partizansko antifašistički zločini nad hrvatskim narodom

Saznajte više: Partizani - Stranica 2 <http://slobodni.net/t3341-2/#ixzz3lNOrw00>

Naša facebook stranica: <https://www.facebook.com/slobodni.net>

12-09-2015 11:32#619

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DRUGO OTVORENO PISMO GOSPODINU STJEPANU HEFERU PREDSDJEDNIKU H.O.P.-a

Piše: general Drinjanin, OBRANA, br. 21, kolovoz 1965.

Poštovani gospodine predsjedniče!

Budući nisam siguran da će Vaša stara ili nova okolina predati Vama jedno obično pismo - to pišem ovim putem u nadi, da će Vam ovo par misli, koje Vam upućujem, reći netko od mnogobrojnih Hrvata sa kojima se u svakidašnjem životu susrećete na ulicama Buenos Airesa.

Istina, ja sam Vama ovo par riječi htio osobno reći prigodom vašeg dolaska u Europu, ali dogodilo se i meni što i mnogim drugima, manje ili više malim i velikim ljudima, koji su Vas htjeli vidjeti i ustati za junačko zdravlje, a možda i progovoriti koji korisnu o našim zajedničkim hrvatskim problemima. Pišu mi mnogi hrvatski ljudi iz Europe, da su Vas čekali na mnogim mjestima, a

ponegdje i sa dobro organiziranim skupinama HOP-a. Vi ćete najbolje znati razloge, ali mali ljudi vele, da niste imali potrebne dozvole za posjetiti čak ni one - provjerene hopovce, a kamoli - krivovjerne hopovce, a da i ne govorimo o onima, koji smo već davno isključeni iz Rvackog naroda, ili kojem uopće nisu pripadali radi pomanjkanja stanovite partijske, članske knjižice.

Radi se, gospodine predsjedniče, o tome, da nas ima mnogo, koji bi rado vidjeli, da se Vi porazgovorite, recimo sa drom. J. Krnjevićem, Vašim starim stranačkim drugom, koji je, eto, nedavno izabran no vim predsjednikom H.S.S.-e. ([Dr. Vladko Maček je umro 1964., a dr. Juraj Krnjević je izabran 1965., mo.](#)) Mi bi rado, da se porazgovarate sa predstavnicima Hrvatskog Narodnog Vijeća i drugim istaknutim predstavnicima, recimo, sa drom. Ibrahimom begom Džinićem, pa možda i sa kojim popom, fratrom ili hodžom, jer i oni su sinovi hrvatskog naroda, i mnogi od njih je vrlo dobro aktivan u borbi za hrvatsku Državu. mi bi rado, da bi Vi primili i koju grupu mladih ili starih intelektualaca, koji, iako nisu Vaši pristaše, ipak su dio hrvatskog naroda, i bez njih se ne može zamisliti hrvatska budućnost.

Mogli ste vidjeti i kojoj od starih OBRANA (ako Vam daju dozvolu da ih prelistate), mako, n.pr., dr. Juraj Krnjević naširoko divani sa našim junakom sa Drine, pukovnikom vitezom Ibrahimom Pjenićeom, ([vidi OBRANU br. 15-16-17, srpanj, kolovoz-rujan 1964., ts. 18. Mo.](#)) te sa grupom popova i fratara. I ostade mu na ramenu glava, nije izgubio ni jednakoga od starih pristaša, a jest dobio novih.

Nemojte vjerovati, gospodine predsjedniče, da je svet grdje kritizirati Poglavnika, mako je to napisao Vaš ministar prosvjete, ([dr. Andrija Ilić, mo.](#)) i nemojte još manje vjerovati ono, što piše Vaša novina u Kanadi, da je raditi protiv Hefera isto što raditi i protiv Boga. Vi ste stari osječki fiškal, ([stara hrvatska riječ za: advokat, odvjetnik a u ironičnom smislu "mudrujaš", mo](#)) i nekada ste bili čovjek profinjenoga humor, što znam barem po onome kada ste na duhovit način pričali o meni osobno, da se je pola Vašega ministarstva treslo od smijeha. Vi znate da je svaki politički čovjek izvrgnut kritici, i na to se mora spremati onoga dana, kada se počme baviti političkim radom. To se mora odnositi i na Vas, iako ste se bez vlastite krivnje naši u predsjedničkom sosu i neobranom grožđu "ustaške baštine". ([Ovdje general misli na Poglavnikovu "izmišljenu oporuku" kojom da je stavio na čelo Ustaškog Pokreta ili HOP-a dra. Stjepana Hefera, mo](#))

Svi smo mi, gospodine predsjedniče, koji smo nešto značili u prošlosti prešli pedesetu. Vi ste, kao i Vaš glavni suparnik dr. J. Krnjević, u dobi, kada se pišu oporuke, raspoređuje obiteljska ostavština i uređuju stvari sa Bogom, kako bi se dostojno završio jedan život u službi Domovine. Riješite, gospodine predsjedniče, što prije probleme na jedan dostojan način, kako emigracija ne bi potrošila još mnogo godina, da riješi problem naknadno improviziranih oporuka i oporučnih nasljednika, pomoćnika i pomoćnikovih zamjenika.

Ne, odlučno kažemo, ne, ne mislimo na to, da bi cijela emigracija prihvatila bilo kakvo rješenje, koje bi vi političari mogli naći. Ali je sasama sigurno, da velika većina hrvatskog naroda očekuje, da i Vi, i dr. J. Krnjević, i svi drugi - provedete ostatak života u traženju tih solucija, koje bi zadovoljile onu većinu Hrvata, i posebno hrvatskih vojnika, koji su svjesni, da hrvatskim revolucionarcima i vojnicima treba dati jednu ozbiljnu političku platformu pred svijetom i pred narodom, da bi se mogli ozbiljno uhvatiti u koštac sa srbokomunističkom Jugoslavijom.

Uz dužno poštovanje, odani Vam

general DRINJANI.

([Ovo generalovo pismo dru. Stjepanu Heferu je jedan veliki odraz i izraz političkih savjeta, kako](#)

njemu tako isto i svim onima koji se žele baviti hrvatskom nacionalnom državotvornom politikom. Mo. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 12-09-2015 at 11:35

12-09-2015 13:50#620

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ČIJA JE BOSNA I HERCEGOVINA?

Potreba HTV ...

Fra Andrija Nikić (nikic.andrija@tel.net.ba)

Draga Predsjednice hrvatskog naroda!

Radujemo se Vašem češćem obilasku hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini!

Nakon što ste vratili ponos i dostojanstvo stanovništva u Republici Hrvatskoj, svaki Vaš obilazak hrvatskog naroda i katoličkog puka u Bosni i Hercegovini vraća nam ponos i samopouzdanje.

Posredstvom medija, posebice TV Dnevnika, saznali smo da Vas je Komitet za dodjelu Međunarodne nagrade Isa-beg Ishaković nominirao za ovogodišnju nagradu. Nagradu ste u Sarajevu sinoć (10. rujna) i primili. Čini mi se da je potrebno još nešto znati: „Nagrada "Isa-beg Ishaković", stoji u medijima, ime je dobila po osmanskome upravitelju Bosne iz 15. stoljeća koji se smatra jednim od utemeljitelja Sarajeva kao urbanog središta u tom razdoblju.“ Međutim, nisu Vam rekli da je „Isa-beg Ishaković" sin islamiziranog Ishaka bega Hranušića – Kotromanića, niti da je unuk posljednje bosanske kraljice Katarine, koja je rodom iz Hercegovine zemlje. Nadalje nisu Vam spomenuli da je više stoljeća prije mladog Sarajeva, postojala starija Vrhbosna.

Zahvaljujem Vam što ste u svom zahvalnom govoru, uz ostalo, spomenuli Vrhbosnu. Podsjećam, da čak 300 godina prije 1238. gradi biskup Ponzia u mjestu Brdo kod Vrhbosne katedralu sv. Petra i Pavla i uz nju kaptol. Tako se grad Sarajevo tri stotine godina prije osmanlijske okupacije naziva Vrhbosanjem. Iz toga doba pronađen je kamen s ugraviranim natpisom: "Beati Petri in Verb(osna)", koji je uzet kao logotip Papina posjeta Crkvi u BiH.

To uz ostalo javnosti nije dostupno jer nemamo svojih medija. Prošle godine, HTV je dokinula svoje dopisništvo u Mostaru, te se dobiva dojam, da katolika i hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini nema. Tako se obmanjuju domaća i svjetske pozornice.

Molim Vas u ime članova Napretka, Akademije i hrvatskog naroda, pokušajte nam vratiti medije i povećajte broj glasačkih mjesta.

Draga Predsjednice, korijeni kršćanstva i hrvatska na području Bosne i Hercegovine dublji su od 1945 i 1463. godine.

Darujem Vam čudesni plod hercegovačkog krša, ljudske marljivosti i Božje darežljivosti koji, usprkos kamenja, plodnoj zemlji i žeženom suncu, kako svjedoči i Antun B. Šimić, zori i donosi

dražesne plodove.

**„...Na nebu modrom eno
Sjajna se prelijeva duga
I svirka flauta bruji
Sred malog zelenog luga ...
To himnos jeseni ori -
I šipak i grožđe zori.“**

Uz Vas smo poput zrnaca u ovom nesebičnom daru: Bog Vam podržao ljepotu i bila krcata dobrim idejama kao šipak zrcima

akademik fra Andrija Nikić, predsjednik

Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti sa sjedištem u Mostaru

i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru

Mostar, 11. rujna 2015.